

son bir dilek

NEW YORK TIMES & USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

VI KEELAND

PUKKA

Büyükannem, fazla ömrü kalmadığını öğrendiğinde
çılgın bir yolculuğa çıkmaya karar verdi.
Gittiği seyahatte uçaklardan atlıyor,
köpekbalıklarıyla yüzüyordu.

Endişelerimi defalarca kez söyledikten sonra beni
-öz torununu- her yerden engelledi ve ondan haberdar olabilmem
için seyahat arkadaşı Eleanor'un numarasını bıraktı.
Onunla birkaç kez mesajlaşmamızın ardından
asla anlaşamayacağımızı fark ettim.

Bu yüzden büyükannemin bir sonraki planının
her zamankinden daha tehlikeli olduğunu öğrenince
uçağa bindim ve onların bulunduğu otele geldim.
Saat çok geç olduğu için bara gidip bir şeyler içtiğim sırada
bir kadınla tanıştım. Nora, tam da ihtiyacım olan kişiydi.
Ta ki hesabı ödemeye gittiğimde
ne kadar alkol aldığını fark edene kadar...

Nora'yı orada tek başına bıraktığımda kızacağının farkındaydım
ama onu bir daha asla görmeyeceğimi de biliyordum.

Asla asla dememek gerekiyordu. Ertesi sabah büyükannem
ve onun anlaşamadığım arkadaşıyla buluşmaya gittiğimde,
Eleanor'un dün gece tanıştığım Nora olduğu ortaya çıktı.

İki kişilik planlarına dahil olduğumu duyunca
ne kadar sinir olacağını tahmin bile edemiyordum.

THG
0849619
YKU

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

Çeviren Beyza Bozsu

PUKKA
YAYINLARI

9 786259 739182

son bir dilek

Orijinal Adı: Something Unexpected
Vi Keeland

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Çeviren: Beyza Bozsu
Editör: Doğa Bayındır
Son Okuma: Dila Öz
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Kapak ve Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

Duzenleme
Ny.ozlem

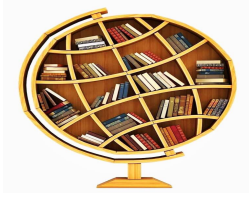
1. Basım: Mart 2025
ISBN: 978-625-97391-8-2
Sertifika No: 73186

Copyright © 2023. SOMETHING UNEXPECTED by Vi Keeland
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Brower Literary & Management'a ait olup, Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A
Daşkıran Apt. Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
Egem Basım Yayın ve Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 43624

son bir dilek

VI KEELAND

Çeviren: Beyza Bozsu

Ninova

Sarah'ım ve Harry Styles'a olan iflah olmaz sevgisi ile bilinen büyükannesi için.

BÖLÜM 1

Nora

"Şaka yapıyor olmalısın..." diye mırıldandım ve dönüp omzumun üzerinden bağırdım. "Hesabı bana yıktığın için teşekkürler!"

Barmen yanıma geldi. "Her şey yolunda mı, hanımefendi?"

İç çektim. "Evet. *Tinder*'da tanıştığım adam beklediğim gibi biri çıkmadı."

Barın diğer ucundan derin bir ses geldi. "Şok edici. Belki de biraz daha saygın bir yerde sevgili aramayı denemelisin..."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Pardon?"

Adam kafasını kaldırmadan bardağındaki buzu salladı. "Ne olmuş yani? Fotoğrafta göründüğü kadar yakışıklı değil miydi? Erkekleri biraz hoş görmelisiniz. Siz kadınlar bir şeyleri gizleme kraliçelerisiniz. Tanrı biliyor ya, uzun saçlı, bronz tenli ve dolgun dudaklı biriyle yatağa giriyoruz. Sabah uyandığımızda ise yaptığınız makyaj, taktığınız kaynak saç ve dolgunlaştırıcı saçmalıklarınız yüzünden yanımızda tanıyamadığımız birini buluyoruz."

Bu adam ciddi miydi? "Belki de bu kadar kaba olmasan ve biriyle konuşurken ona baksan kaynak saç kullanmadığımı,

Ninova

çok az makyaj yaptığımı, ayrıca her yerimin doğuştan dolgun olduğunu fark edebilirsin."

Bu onun dikkatini çekmiş gibi görünüyordu. Aniden başını kaldırdı ve yüzümü hızlıca süzdükten sonra gözleri göğüs dekolteme takıldı. Bu hareketi sayesinde ona ilk kez detaylı bir şekilde bakma şansım oldu. Bu tavra sahip yüz ifadesi hiç de beklediğim gibi değildi. Malum flörtümün görünüşünün yeterli olmamasıyla ilgili ne kadar savunmacı olduğuna bakınca, kadınları hayal kırıklığına uğratma konusunda biraz tecrübeli olabileceğini düşünmüştüm. Ama bu adam kesinlikle kimseyi hayal kırıklığına uğratamazdı. Huysuz sesinin yansıttığından daha genç görünüyordu ve koyu kahverengi saçlarını kestirse çok iyi olabilirdi. Yine de onunla bir *Tinder* randevum olsaydı, parmaklarımı saçlarında gezdirmekten keyif alırdım. Kirli sakalla kaplanmış güçlü ve erkeksi bir çenesi vardı. Romalılara özgü bir burna, bronz bir tene ve gördüğüm en kalın siyah kirpiklerle çevrili deniz mavisi gözlere sahipti.

Aynı zamanda bir *pislik* olması çok kötüydü.

Gözleri en sonunda benimkilerle buluştuğunda tek kaşımı kaldırdım. "Sığ olan hangimizmiş?"

Dudağı seğirdi. "Güzel şeyleri takdir etmediğimi hiç söylemedim. Sadece bir erkeğe şans tanıman gerektiğini söyledim."

Başımı iki yana salladım. "Seni ilgilendirdiğinden değil ama o adamın beklediğim gibi biri olmamasının nedeni parmağında alyans izi olmasıydı. Muhtemelen içeri girmeden iki saniye önce çıkarmıştır. Görünüşüyle hiçbir ilgisi yoktu."

"O halde özür dilerim." Barmene işaret etti. "Bir sonraki içkisi benden."

Tinder'daki adamın yarı sarhoş bir halde parasını ödemeden bıraktığı pahalı viskiyi işaret ettim. "Onun yerine bu senden olsa nasıl olur?"

Kıkırdadı. "Tamamdır."

Şarabımı yudumlarken hâlâ üç günümü konuşarak boşa harcadığım pisliğin etkisindeydim. Bir süre sonra Bay Kibirli'ye tekrar seslendim. "Hey, peki sen ne kullanıyorsun?"

"Pardon?"

"Hangi flört uygulamasını kullanıyorsun? Az önce daha saygın bir yerde sevgili aramam gerektiğini söylemiştin."

"Ah." Omuz silkti. "Ben kullanmıyorum."

"Evli misin?"

"Hayır."

"Kız arkadaşın mı var?"

"Hayır."

"Ne yani... süpermarkette alışveriş yapıyormuş gibi dolaşırken mi buluyorsun?"

"Onun gibi bir şey." Sırıttı. "Sen de genelde *Tinder*'da mı takılıyorsun?"

"Ne aradığıma göre değişiyor."

"Bu gece ne arıyordun?"

Söylediğini düşündüm. Adamı üç gün önce *Tinder*'da bulmuştum ve onunla otelimin lobisindeki barda buluşmuştum. Sanırım ikimizin arasında olmasını beklediği şey açıktı. Ama en azından benim için bu tamamen fiziksel bir şey değildi. "Unutturacak bir şey," diye cevap verdim.

Adamın kibirli maskesi bir anlığına düşmüş gibiydi. Ardından telefonu çaldı ve cevap vermek için ekranı kaydırdı.

"Onlara beş dakika içinde geleceğimi söyle," dedi. "Odama çıkıp broşürü ve notlarımı almam gerekiyor." Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı ve çenesini barmene doğru kaldırdı. "Gitmem gerek. Hesabı odama yazdırabilir miyim?"

Barmen başını salladı. "Elbette."

Ninova

"Oda 212." Kibirli adam elini cebine attı ve bir tomar para çıkardı. Birkaç banknotu barın üzerine atarak beni işaret etti. "Onun bu geceki hesabını da odama yaz lütfen."

"Tamamdır."

Şarabımı kaldırdım. "Gitmek zorunda olman ne kötü. Belki o kadar da pislik biri değilsindir."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Toplantıyı ben istedim, o yüzden kaçıramam. Ama bu kesinlikle benim kaybım."

Sırıttım. "Elbette öyle..."

Ayağa kalkışını izleyip boyunun 1.80'den uzun olduğunu ve gömleğinin onu çok güzel sardığını fark ettiğimde, bunun asıl benim kaybım olup olmadığını merak ettim. Fakat o sadece başını sallayarak gözden kayboldu.

Kırk beş dakika sonra, bardaki tek kişi olmama rağmen barmene yerimi tutmasını söyledim ve kadınlar tuvaletine gittim. Ellerimi yıkarken esniyor ve artık geceyi sonlandırmanın zamanı geldiğini düşünüyordum. Ama geri döndüğümde, oturduğum yerin yanındaki sandalyede bir adam duruyordu. Hem de herhangi bir adam değildi, az önceki kibirli ve inanılmaz derecede yakışıklı olan adamdı.

Önüne taze bir kadeh şarap konulmuş yerime oturdum. "Toplantın nasıl geçti?"

"Gerçekten umurunda mı?"

"Hayır, değil. Sadece kibar davranıyordum. Sen de arada bir denesen iyi olur." Yüzümü ona döndüm ve bu kadar yakından çok daha iyi göründüğünü düşünmemeye çalıştım. Daha önce gözleri tanımlamak için *yakıcı* kelimesini hiç kullanmamıştım ama onunkiler öyleydi. *Yakıcı yatak odası gözleri.* Ayrıca çok güzel kokuyordu. "Biliyor musun, seksi olman kaba olabileceğin

anlamına gelmez. Bu belki süpermarkette işine yarayabilir ama bana işlemez."

Tek kaşını kaldırdı. "Seksi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Kaba olmakla ilgili kısma odaklanmalıydın. Tek duyduğun iyi görünümünle ilgili şeyler."

"Bu yüzden mi *Tinder*'daki adamı seçtin? Kibar olduğu için mi?"

"Kibardı, evet. Ayrıca komikti ve beni güldürdü."

İçkisini kaldırdı. "Kibar ve komik adam, sana hesabı ödeten evli biri çıktı. Belki de seksi ve kaba olanı denemelisin?"

Söylediğine kıkırdadım. Çok haklıydı. "Bir adın var mı? Yoksa Bay Kibirli olarak hitap edilmeyi mi tercih edersin? Çünkü kafamda sana öyle diyorum."

Bay Kibirli elini uzattı. "Beck."

Elinin üzerine koyduğum elimi dudaklarına götürdü ve üstünü öptü. Bu öpücük her tarafımda bir karıncalanmaya neden oldu. Tabii bunu ona söyleyecek değildim.

"Süpermarkette böyle mi yapılıyor? Bir yabancının elini öpüp onu evine mi davet ediyorsun?"

"Evim beş bin kilometre uzakta."

"Ah. Yani az önce postaladığım adamın yerini almak istemiyorsun?"

Beck sırıttı. "Eğer şu anda onun yerini dolduracak birini arıyorsan... ben buradayım. Ama en azından önce adını öğrenmek isterim."

Güldüm. "Nora."

Başını salladı. "Memnun oldum, Nora."

"Seni bu ıssız yere getiren nedir, Beck?"

"Ailemi görmeye geldim. Peki ya sen?"

Ninova

"Kızlar gezisi. Sadece birkaç günlüğüne buradayız."

Beck'in barın üzerindeki telefonu vızıldadı. Ekranı kontrol etmek için öne eğildi ve başını iki yana salladı. "Yarım günlüğüne gidiyorum ve ofiste kıyamet kopuyor."

"Cevap vermeyecek misin?"

"Yarına kadar bekleyebilir."

"Ne iş yapıyorsun da bu kadar popülersin?"

"Birleşme ve devralma işindeyim."

"Kulağa hoş geliyor ama gerçekte ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Duruma göre değişiyor. Şirketim bazen aynı büyüklükteki şirketlerin birleşip tek bir güç merkezi haline gelmesine yardımcı oluyor. Bazen de güçlü bir şirketin daha küçük bir şirketi devralmasına yardımcı oluyoruz."

"Küçük şirket devralınmak istiyor mu?"

"Her zaman değil. Dostane devretmeler de oluyor, düşmanca olanlar da. Bu geceki telefon konuşmalarımın hiçbiri dostane bir devralmayla ilgili değildi." İçkisini yudumladı. "Sen ne iş yapıyorsun?"

"Sehpa kitapları yapıyorum."

"İçinde seyahat fotoğrafları, yıllara göre moda yazıları ya da onun gibi şeylerin olduğu şu kalın kitaplar gibi mi?"

"Aynen öyle."

"O halde yazar mısın, yoksa fotoğrafçı mısın?"

Omuz silktim. "Sanırım ikisi de. Yine de bu kadar eğlenceli bir şey yaparak geçimimi sağlayabilmek hâlâ çok şaşırtıcı geliyor. Yazar olma hevesiyle gazetecilik okudum. Fotoğrafçılık her zaman hobimdi ve şimdi kitaplarım için hem metin yazıyor hem de fotoğraf çekiyorum."

"Bu işe nasıl girdin?"

"Üniversiteden sonra yazdığım gerilim romanını satma umuduyla bir ajansa başvurdum. O zamanlar sadece eğlenceli olduğu için takıldığım bir blogum vardı. New York sokaklarında yaşayan insanların fotoğraflarını çekiyor ve her birinin altına o kişi hakkında küçük bir hikâye yazıyordum. Gönderdiğim e-postanın imza kısmında bir link vardı. Romanımın bölümlerini gönderdiğim menajer hikâyeyi beğenmemiş ama blogumun linkini fark etmiş ve girip incelemiş. Roman yerine sehpa kitabı gibi bir şey yapmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu. Kabul ettim dedim ve sonraki sekiz yıl boyunca, farklı şehirlerdeki sokaklarda yaşayan insanlar hakkında yirmi beş sehpa kitabı hazırladım. Geçen yıl da farklı şehirlerdeki grafiti ve grafiti sanatçıları hakkında yeni bir koleksiyona başladım."

"Bu, birleşme ve devralmalardan çok daha eğlenceli görünüyor."

Gülümsedim. "Eminim öyledir. Kariyer açısından kendimi çok şanslı hissediyorum. Sevdiğim bir işi yaparak iyi para kazanıyorum ve her yere seyahat edebiliyorum. Ayrıca bu süreçte harika insanlarla tanıştım ve kitap satışlarından elde ettiğim kazancın bir kısmını ihtiyacı olanların barınmasına destek olmak için bağışladım."

Beck'in gözleri yüzümde gezindi. "Neyi unutmaya çalışıyorsun, Nora?"

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Ona *Tinder*'daki adamla bunu yapmaya çalıştığımı söylemiştim. "Herkes arada bir yaşadıklarını unutmak istemez mi?"

"Belki." Altdudağını ovuşturdu. "Ama ortada genellikle zor bir ilişki, iş stresi, mali sıkıntılar ya da ailevi sorunlar gibi belirli bir şey olur."

Beck sessizce tepkimi beklerken parmağımı bardağımın altındaki buğunun üzerinde gezdirdim. Ardından yüzümü ona

Ninova

döndüm. "İnsanlarla süpermarkette ya da barda tanışmak yerine neden *Tinder*'ı tercih ettiğimi bilmek ister misin?"

"Neden?"

"Çünkü orada, unutmamı sağlamaktan mutluluk duyan ve neden onlardan tek istediğimin seks olduğunu merak etmeyen erkekler bulmak kolay."

Beck kadehini dudaklarına götürmeden önce bana doğru kaldırdı. "Şimdi anladım."

İçkisini içerken bileğindeki kalın saati fark ettim. *Rolex* değildi, *Audemars Piguet*'ydi. Her zaman bir erkeğin taktığı saatin onun hakkında çok şey söylediğini düşünmüşümdür. Çoğu erkek *Rolex*'i bir statü sembolü olarak, bileklerini süslemek için bir araba parası harcayabileceklerini göstermek adına kullanırdı. Dünyanın en popüler lüks markalarından biri olduğu için başkalarının da bunu fark ettiğini bilirlerdi. Diğer yandan *Audemars Piguet* saat meraklısı olmayanlar tarafından pek bilinmezdi ve genellikle daha pahalı olurdu. Çoğu erkek *Rolex*'i başkaları için takardı ancak *Audemars Piguet*'yi insan yalnızca kendisi için takardı. Bay Kibirli gözümde bir seviye atlamıştı.

Bir erkeği tanımak için sıklıkla kullandığım ikinci şey, sipariş ettiği içkiydi. Tuvaletten döndüğümde Beck'in bardağı doluydu, bu yüzden kehribar rengi sıvının ne olduğundan emin değildim. Sanırım bir çeşit viskiydi.

"Viski mi o?" Önündeki bardağı işaret ettim.

Bardağı bana doğru uzattı. "Viski. Tadına bakmak ister misin?"

"Hayır ama ne tür olduğunu merak ediyorum."

Başını eğdi. "Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece her zaman belli tipte bir adamın belli tipte bir içki sipariş ettiğini düşünmüşümdür." Gözlerimle

Ninova

bileğini işaret ettim. "Saatler de bir insan hakkında çok şey söyleyebilir."

"Yani saatim ve hangi marka viski içtiğimi söylemem kim olduğumu anlamana yardımcı mı olacak?"

Omuz silktim. "Belki."

İçkinin geri kalanını bitirip barmene işaret yaptı ve o da hemen yanımıza geldi.

"Bunun markası ne demiştin?" diye sordu.

"*Hillcrest Reserve*. Buradan yaklaşık on altı kilometre uzakta, üçüncü nesil bir damıtıcı tarafından üretiliyor."

Beck bardağını öne doğru itti. "Teşekkür ederim. Müsait olduğunda bir tane daha alayım."

Barmen uzaklaştığında Beck bana baktı. "Görünüşe göre adı *Hillcrest Reserve*."

Kaşlarım çatıldı. "Sipariş verirken bunu bilmiyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yerel üretim, küçük parti viskileri olup olmadığını sordum. Seyahatlerimde yerel yemekleri ve viskileri denemeyi severim. Manhattan'da yaşıyorum. Herhangi bir bara girip yudum başına iki yüz dolar vereceğim bir *Macallan* alabilirim. Ama *Hillcrest Reserve* alamam."

Gülümsedim. "Bakış açını sevdim."

"Şaşırmış görünüyorsun. Anladığım kadarıyla seçimim, olduğumu tahmin ettiğin erkek tipiyle uyuşmuyor."

"Evet, pek uyuşmuyor."

"Ne içtiğimi sanıyordun?"

Gülümsemem genişledi. "Her yerde bulabileceğin, yudum başına iki yüz dolar verilen bir *Macallan*."

Beck kıkırdadı. "Peki ne tür bir adam bunu sipariş eder?"

Şarabımdan bir yudum alıp bardağı barın üstüne bıraktım. "Manhattan'da yaşayan, birleşme ve devralma işi yapan, şık bir takım elbise giyen ve *Rolex* takan türde bir adam. Cuma öğleden

Ninova

sonraları *Cipriani*'nin önünde indirimli içki saati için duran her Wall Street ahmağı gibi."

Beck başını geriye atarak güldü. Adama hakaret etmiştim ve bu onu eğlendirmişti. "Sanırım oldukça boktan bir ilk izlenim bırakmışım."

Ona ters ters baktım. "Erkekleri daha *saygın* bir yerde aramam gerektiğini söylemiştin."

"Daha iyisini hak ettiğini düşünmüştüm."

"Bence yalan söylüyorsun. Şu anda iyi davranmanın tek nedeni bağlanma olmadan bir gece geçirmek istediğimi bilmen ve bu akşamki adamın yerine geçme şansın olduğunu düşünmen."

"Hiç şansım yok mu yani?"

Onu tekrar kontrol etmek için bir anlığına durdum. *Vay canına, çok yakışıklıydı.* "Sadece muhteşem olduğun için şansın pamuk ipliğine bağlı."

Yüzüne yavaşça seksi bir gülümseme yayıldı. "Dürüstlüğünü sevdim."

"Çene hattını sevdim."

Gözleri parladı. "Koca sikimi daha da çok seversin."

Altdudağımı ısırdım. Konuşmamız *Tinder* mesajlarıma benzemeye başlamıştı ve bu kesinlikle hayatımı neden bir süreliğine unutmak istediğimi anlatmaktan daha kolaydı. "Seri katil olmadığını nereden bileceğim?"

"*Tinder*'daki eziğin olmadığını nereden bildin?"

İyi bir noktaya değinmişti. Şarabımı yudumladım. "Kaç yaşındasın?"

"Seninle ne yapacağımı bilecek kadar yaşlıyım ve bunu yapmak için hap almak zorunda kalmayacak kadar da gencim."

Sırıttım. "Öyle mi? Benimle ne yapacağını biliyor musun?"

Kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Evet, biliyorum."

Ninova

Aramızdaki hava çatırdadı. Bu adamın sözünü yerine getirebileceğini bir şekilde biliyordum. Belki sessiz özgüveninden, belki de onun gibi görünen bir adamın çok fazla pratik yapmış olabileceğinden kaynaklanıyordu. Eğer tek gecelik bir şeyden fazlasını arıyor olsaydım, ikincisi beni ondan tamamen soğuturdu. Fakat tek gecelik bir şey istiyordum ve amacıma hizmet ettiği için bunun pek bir önemi yoktu.

Fazla mavi olan gözlerine baktım. "Bana anlat o zaman."

"Neyi anlatayım?"

"Benimle ne yapacağını."

Yüzünde beliren şeytani sırıtış neredeyse sorduğum soruyu geri almama neden olacaktı. *Neredeyse.*

Beck bardağını kaldırdı ve içkisini yudumladıktan sonra kulağıma doğru eğildi. "Sen dilimin üzerine boşalana kadar yüzümü amına gömerek başlardım. Sonra da seni, senden nefret ediyormuşum gibi becerirdim."

Aman Tanrım. Ayak parmaklarım cidden kıvrılmıştı. *Etkilenmiştim!*

Bana bakmak için geri çekildi ve tek kaşını kaldırdı.

Karar vermeye çalışırken, bu adamı odama götürmeyi düşündüğüm için delirip delirmediğimi sorguladım. Tam o sırada aşağıya baktım.

Siktir. Pantolonu bacağının üst kısmını sıkıca sarmıştı ve aşağıya doğru belirgin bir çıkıntı vardı. *Çok uzun ve kalın bir çıkıntı.*

Ben işaretlere inanan bir kadındım ve *bunu* kaçıramazdım. Bu yüzden şarabımın kalanını yudumladım ve çantamdan iki oda kartımdan birini çıkarıp yanımdaki adamın önüne koydum.

"Oda 219. Bana on dakika izin verirsen kendime çekidüzen verebilirim."

Ninova

BÖLÜM 2

Beck

"Neredesin? Az önce ofisine uğradım ve bomboştu. Franklin toplantısı on dakika içinde başlıyor."

Telefonumu hoparlöre aldım ve tıraşımı bitirebilmek için lavabonun üzerine koydum. "Idaho'dayım."

"Idaho mu?" dedi Jake. "Orada ne halt ediyorsun?"

"Görünüşe göre Sun Valley uçurumlardan atlamak için popüler bir yermiş. Beni engellediği için onu arayamadığımdan büyükannemle konuşmaya geldim."

"Tanrı aşkına. Kadını rahat bırak. Hayatını yaşıyor ve canı ne isterse onu yapıyor."

"Sana hiç yarasa atlayışı* yapmak istediğinden bahsetti mi?"

"Hayır ama ben de ona geçen yıl hastanedeyken onunla ilgilenen hemşirenin bacaklarının arasına dalmak istediğimi söylemedim. Aile toplantılarında her şeyi duyurmayız."

Kardeşim hiçbir şey için endişe duymazdı. Belki de sadece yirmi üç yaşında olduğu ve hâlâ yenilmez olduğunu düşündüğü için böyleydi. Geçen on yıldan ve bu süre içinde bir evlilik

* Yarasayı andıran özel bir kıyafetle uçaktan veya uçurumdan atlayarak gerçekleştirilen bir tür serbest uçuştur.

Ninova

yapmadan önce, muhtemelen benim de çok daha az endişem vardı. "Bence birlikte seyahat ettiği arkadaşı biraz dengesiz ve onu bu çılgınca şeyleri yapmaya zorluyor."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Mesela dün bu kadın bana mesaj attı ve aşağı eğilip ayak bileklerimi sertçe çekmem gerektiğini söyledi, böylece belki kafamı kıçımda görebilirmişim."

"Büyükannemin arkadaşı sana mesaj mı atıyor?"

"Büyükannem beni engellemeden hemen önce acil durumlar için onun numarasını vermişti."

"Dur tahmin edeyim, sen de büyükanneme ulaşamadığın için o hoş, yaşlı hanımı taciz ediyorsun?"

"Hoş, yaşlı hanım mı?" Boynumdaki deriyi gerdim ve temiz bir şekilde tıraş ettim. Çenemin kıvrımına ulaştığımda derim kesildi. *Kahretsin. Lanet olası ucuz otel usturası.* Kanamayı durdurmak için bir parça tuvalet kâğıdı aldım. "O hoş, yaşlı hanım bana gül bahçesindeki bir kaktüs gibi olduğumu da söyledi."

Jake kıkırdadı. "Dostum, seninle hiç tanışmamış olmasına rağmen seni fena benzetmiş. Biraz rahatlaman lazım. Büyükannem sadece eğlenmeye çalışıyor. Onun yerinde ben olsaydım, bir yıl ölümü beklemektense üç ay yaşamayı tercih ederdim."

Kaşlarımı çattım. Bu tartışmaya tekrar girmeyecektim. Üç hafta önce büyükannemize pankreas kanserinin tekrar nüksettiği söylenmişti. On yıl içinde bu üçüncü kez oluyordu ve artık akciğerleriyle yemek borusuna da sıçramıştı. Doktorlar bir kez daha kemoterapi ve radyasyon tedavisi görmesinin yaşam süresini sadece üç aydan dokuz aya kadar uzatacağını söylediler. Yine de yüzde bir ihtimalle tedavinin kanseri tekrar geriletebileceğini ve çok daha uzun süre yaşayabileceğini de söylemişlerdi.

Büyükannem bu kez tedavi olmamayı tercih etmişti. Her ne kadar bencil bir şekilde on yıl sonra bile burada olma şansını kullanmasını istesem de hepimiz bunu desteklemiştik.

Fakat sonra hiçbirimizin tanımadığı bir kadınla çılgın bir yolculuğa çıkmaya karar vermişti ve son zamanlarda sanki bir intihar görevindeymiş gibi hissediyordum.

"Gitmem gerekiyor. Ne zaman ayrılacaklarını bilmiyorum ve büyükannemle tartışmadan önce bir fincan kahve almam lazım."

"Toplantı konusunda ne yapmamı istiyorsun?"

"Bu işi halletmeni istiyorum."

"İşleri halletme şeklimden genelde nefret edersin."

"Şaşırt beni. Hoşça kal," dedikten sonra telefonu kapattım ve tıraşımı bitirdim. Ardından kafein almak için otelin lobisine indim. Bir fincan kahve doldurup krema ve şeker aramak için arkamı döndüğümde, gözlerim muhteşem bir çift yeşil gözle karşılaştı. Şu anda bana ölümcül bakışlar atıyorlardı.

Kahretsin.

Nora. Dün geceki güzel sarışın...

Birkaç adım ötedeki bir masada oturuyordu.

"Görüyorum ki kahveye giden yolu bulmuşsun," dedi. "Ama nasıl olduysa dün ikinci kata çıkarken kayboluverdin, öyle mi?"

Kendimi aptal gibi hissederek ellerimi ceplerime soktum. "O konuda..."

Arkamdan gelen tanıdık bir kadın sesi konuşmamızı böldü. "Günaydın, canım."

Döndüğümde büyükannem karşımdaydı. Benimle konuştuğunu sanmıştım ama beni görünce alnı kırıştı.

"Beckham? Burada ne işin var?"

"Seninle konuşmaya geldim."

"Bekle..." Nora'nın ağzı açık kaldı. "Louise'in huysuz torunu Beckham olan Beck misin?"

Ona döndüm. "Büyükannemi tanıyor musun?"

"Hımm... Son iki haftadır birlikte seyahat ediyoruz."

"Sen Eleanor Sutton mısın? Adının Nora olduğunu sanıyordum..." *Kahretsin. Benimle dalga geçiyor olmalısın.* Başımı iki yana salladım. "Nora... Eleanor'un kısaltması mı?"

Eleanor'un yetmiş yaşında olduğunu sanıyordum, yirmili yaşlarının ortasındaki ateşli bir sarışın değil.

Büyükannem ikimizi işaret etti. "Siz ikiniz tanışıyor musunuz?"

Büyükanneme, arkadaşına onu ondan nefret ediyormuşum gibi becermek istediğimi söyledikten sonra ortadan kaybolduğumu açıklayacak değildim. Bu yüzden nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Neyse ki Nora benden daha soğukkanlıydı.

Benim bile zoraki olduğunu bildiğim bir gülümseme takındı. "Daha yeni kafeteryada tanıştık."

Büyükannem öne çıktı ve yanağımdan öptü. "Merhaba, tatlım. Seni görmek her zaman çok güzel. Ama bana ders vermeye geldiysen, korkarım boşuna gelmişsin. O küçük şirin poponu geri çevir ve çıkarken kapının ona çarpmasına izin verme."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Görüyorum ki ışıltılı kişiliğin sapasağlam bir şekilde yerinde duruyor. Nasıl hissediyorsun büyükanne?"

"Aptal doktorlar gelip bana şeytanın geri döndüğünü söylemeselerdi, hissetmezdim bile. Belki her zamankinden biraz daha yorgunum ama zaten çok fazla hareket halindeyiz."

"Bunu duymak beni mutlu etti. Sana kahve getireyim mi?"

"Birazdan yola çıkmamız gerekiyor."

"Aslında..." Nora kaşlarını çattı. "Sana erkenden mesaj atmıştım, Louise. Sanırım henüz okumadın. Şiddetli rüzgâr nedeniyle bu sabahki atlayışı iptal etmişler. Şirket, öğleden sonra

Ninova

bir atlayış olup olmayacağını bana öğle yemeğine kadar bildireceklerini söyledi. Yine de eğer olursa, saat dörtten önce olmayacak."

"Peki o zaman..." Büyükannem bana döndü. "Nefes alıyorum ve *full* makyajlıyım. O yüzden bizi kahvaltıya götürebilirsin, kahvem için *Kahlua** olan bir yer tercihimdir."

Gülümsedim. "Tamamdır."

"Sanırım ben burada kalacağım," dedi Nora. "Yetiştirmem gereken bazı işler var."

"Yemek yemelisin. Hem bırakalım da hesabı torunum ödesin. Belki sana mesajlarda göründüğü kadar pislik olmadığını gösterebilir."

Nora yine reddedecek gibi görünüyordu ama büyükannem hayır demesi zor bir kadındı.

"Gel hadi." Büyükannem lobiyi işaret etti. "Zaten atlayış yapmaya gidecektik, yani bir saat bekleyemeyecek hiçbir şey yok."

Nora kendini gülümsemeye zorladı. "Olur. Gidelim hadi."

Büyükannem, "Ben bir *benedict* yumurta** ve bir *shot Kahlua* lı kahve alacağım," dedi garsona.

Garson gülümsedi. "Korkarım *Kahlua*mız yok. Aslında hiç likörümüz yok."

"Sorun değil." Büyükannem çantasını karıştırdı. "Bende biraz var. İçeceklerimize karıştırdığımı görmemiş gibi davranabilirsin. Satış yapmanı engellemeyeceğim ama senin de bu mutluluğu benden almamanı bekliyorum."

Garson kıkırdadı. "Gözlerimi kapatacağım."

* Meksika'nın Veracruz kentinde üretilen bir kahve likörü markasıdır.

** İki kızarmış ekmeğin arasına Kanada pastırması, haşlanmış yumurta ve *hollandaise* sosu konularak yapılan klasik bir Amerikan kahvaltısıdır.

Sıra Nora'nın siparişini almaya gelmişti. O konuşurken dudaklarının hareketine dalıp gittim. Bu sabah duşta kendimle ilgilendiğim sırada sikimin etrafında olduğunu hayal ettiğim dudaklarının... Dün gece uslu durmak kolay olmamıştı, özellikle de odasının benimkinin olduğu koridorun hemen sonunda olduğunu fark ettikten sonra... Ama bar hesabını öderken Nora'nın kaç kadeh şarap içtiğini gördükten sonra bunu yapamazdım. Bazı kadınlara pişmanlık getiren bir adam olabilirdim ama bunun sebebi asla hayır diyebilecek kapasiteleri bulunmadığı için olmayacaktı.

"Efendim?" Kafamı kaldırdığımda garsonun beklenti dolu yüz ifadesiyle karşılaştım.

Nora'nın sinsi sırıtışı bana az önce kafamın nerede olduğunu bildiğini düşündürdü.

Boğazımı temizledim. "*Benedict* yumurta ve kremalı kahve alayım lütfen." Garson gittikten sonra peçetemi kucağıma serdim. "Peki siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz? Bu yolculuktan önce Nora'dan bahsettiğini hatırlamıyorum."

Büyükannem, Nora'nın elini okşadı. "Benim apartmanımda oturuyor."

"En azından blog işi artık mantıklı geliyor." Büyükannemin suç ortağı en başından beri seyahatleri hakkında blog yazıyor, büyükannem her türlü çılgınlığı yaparken onun videolarını çekiyordu. Sayfanın adı *Ölüyormuş Gibi Yaşa*'ydı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Nora.

"Şey, ben senin daha yaşlı olduğunu düşünmüştüm. Yani... büyükannemin yaşında. Blog yazan çok fazla insan tanımıyorum." Büyükanneme baktım. "Alınma."

Nora kollarını göğsünde kavuşturdu. "O alınmadıysa bile ben alındım. Kadınların bir şeyler yapmak için uymaları

Ninova

gereken belli bir yaş yok. Neden sadece genç insanlar blog yazabiliyor ya da paraşütle atlayabiliyor ki?"

Tanrım. İşte mesajlaştığım kadın *buydu.*

"Ben yaşlı insanlar bunları yapamaz demedim. Sadece yapan çok fazla kişi tanımadığımı söyledim."

"Sence de bunun nedeni dar kafalı gençlerin yaş ayrımcılığı yapması ve aile üyelerinin hayatlarını dolu dolu yaşamalarını engellemeleri değil mi? Onları cesaretlendirmemiz gerekmez mi? İster inan ister inanma, büyükannenin seni nasıl engelleyeceğini öğrenmek için kütüphaneye gidip teknoloji dersi almasına gerek yoktu."

Büyükanneme baktım.

Sırıttı. "Benden yardım bekleme. Sana acil durumlarda kullanman için numarasını verdiğimden beri Eleanor'la uğraşıp duruyorsun."

"Birbirimize gönderdiğimiz o harika mesajlardan bahsetmişken..." dedi Nora. "Bir daha bana kaba davranırsan ya da büyükannene bir mesaj -özellikle de onu üzeceğini çok iyi bildiğin bir mesaj- iletmemi istersen ben de seni engellerim."

Normalde biri benimle bu şekilde konuşsaydı, ağzım sulanır ve ona haddini bildirmek için sıranın bana gelmesini beklerdim. Ama çılgınca bir nedenden ötürü, tek hayal edebildiğim bu kadınla özel bir yerde tartışmak ve sonra da o tavrını sikip atmaktı.

Sırıttım. "Not ettim. Uyarı için teşekkürler."

Kabullenişim Nora'nın öfkesini dağıtmış gibi görünüyordu. Bu yüzden sırf onunla tekrar tartışmak için son birkaç yılda yapılan serbest uçuşlar sırasında kaç ölüm meydana geldiğini söylemeyi düşündüm. Ama sonra büyükannem planladıkları

bir şnorkelle* yüzme gezisinden bahsetmeye başladı ve gözlerinin parlayışı içimi ısıttı. Şnorkelle yüzme yeterince zararsız görünüyordu.

"Ve sonra alıştığımızda," dedi. "Yem balıklar atmaya başlıyorlar."

"Yem balıklar mı?"

Büyükannem başını salladı. "Köpekbalıkları için."

Zararsız şnorkel gezisiymiş! "Ciddi misin büyükanne? Köpekbalıklarıyla mı yüzeceksin? Neden sadece şnorkelle dalıp renkli balıklara bakmıyorsun?"

"Beş sıra dişi olan dev bir canavarın tüm renkli balıkları yemesini izlemek varken neden bunu yapayım ki?"

"Seyahat etmeni ve bir şeyler yapmak istemeni tamamen anlıyorum ama neden hepsi tehlikeli olmak zorunda? Böyle şeyler yapmak gibi bir arzun yoktu... şeyi öğrenmeden önce..."

Büyükannem kaşlarını çattı. "Öleceğimi öğrenmeden önce. Söylemende bir sakınca yok, Beckham. Ben ölüyorum. Muhtemelen birkaç ay içinde artık buralarda olmayacağım. Öyleyse neden bana adrenalin patlaması yaşatacak ve kendi ölümümden korkmama neden olacak şeyler yapmayayım? Tanrı biliyor ya, evde otururken hiçbir şeyden korkmuyorum. Yani, en kötü ne olabilir ki? Işıklarda karşıdan karşıya geçerken bir taksinin bana çarpması mı? Yaşadığımı hissetmek istiyorum. Uçuş tulumumdaki kanatlar yeterince açılmadığı ya da bir köpekbalığı benim iyi bir tatlı olacağımı düşündüğü için beklenenden biraz daha erken ölürsem, en azından ölüm ilanım çok havalı olur."

Çenemi ne zaman kapatacağımı bilecek kadar akıllıydım. Büyükannemle yalnız olduğunda ve kendini bu kadar huysuz hissetmediğinde konuşacaktım. Şimdilik konuyu değiştirdim

* Suya dalındığında nefes alımına olanak sağlayan bir solunum cihazıdır.

Ninova

ve bugüne kadar yaptıkları her şeyi anlatırken onu dinlemenin keyfini çıkarmaya çalıştım. Bu sayede yemeğimizin geri kalanı huzurlu geçti.

Otele döndükten sonra büyükannem biraz uzanacağını söyledi. Yaklaşan yarasa atlayışı yüzünden çok heyecanlı olduğu için dün gece iyi uyuyamadığını iddia etti. Ben de onunla odasına kadar yürüdüm ve baş başa öğle yemeği yiyip yiyemeyeceğimizi sordum.

Kapıda yanağımdan öptü. "Seninle mümkün olduğunca çok vakit geçirmekten mutluluk duyarım. Ama fikrimi değiştiremeyeceksin, Beck."

"Öğlen gibi gelip seni alırım, olur mu?"

Odama dönerken Nora'nın kapısını çalmaya karar verdim. Aramızda geçenleri büyükanneme söylememesini takdir ediyordum. Ayrıca ona bir özür borçluydum. Nora benim tarafımda olursa büyükannemi ikna etme şansım daha yüksek olurdu. Ne kadar tuhaf bir çift olsalar da, oldukça yakın görünüyorlardı.

Kapıyı açtığında Nora'nın yüzü düştü. "Umarım dün gecenin başka bir zamana ertelendiğini düşünmüyorsundur. Beni ektiğinde fırsatını kaçırdın."

"O konuda..."

Kapıyı kapatmaya başladı. "Bir açıklamaya ihtiyacım yok. Bu senin kaybın."

Ayağımı kapı aralığına sıkıştırdım. "Bir saniye bekle. İhtiyacın olmayabilir ama ben yine de bir açıklama yapmak istiyorum."

Gözlerini devirdi. "Söylemen gerekeni söyle ve git."

"Altı kadeh şarap içmiştin. Hesabı öderken gördüm."

Nora omuz silkti. "Ödeyemeyeceğin kadar çok muydu? Sana geri ödeme yapmayacağım."

Ninova

"Ücretten şikâyetçi değilim. Ama ne kadar istesem de gelememin nedeni o altı kadehti. İnan bana, gelmeyi gerçekten ama *gerçekten* çok istedim. Hatta on dakika boyunca kapının önünde durup, içeri girersem bir pislik olmayacağıma çünkü beni davet ettiğine kendimi ikna etmeye çalışmış olabilirim. Ama en sonunda, içkiyi fazla kaçırmış bir kadından faydalanamayacağıma karar verdim."

"O şaraplardan sadece ikisi benimdi. *Tinder* Eziği ile buluşmadan önce Louise ve ben iki hanımla bir şeyler içmek için buluştuk. Ona hesabı ödeyeceğimi söylemiştim. Tamamen ayıktım, özellikle de birkaç saattir orada oturduğumu düşünürsek." Başını eğdi. "Ve bu arada, benden faydalanılmasını bekliyordum."

Başımı öne eğdim. "*Siktir.*"

"Yine de iyi oldu. Senin Louise'in, sanki onun için çalışıyormuşum gibi bana havlayıp duran torunu olduğunu bilmiyordum."

Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. "O benim büyükannem. Onun için endişeleniyorum."

Nora ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Hayatında ilk kez tehlikeli şeyler yaptığı için, değil mi?"

"Bu doğru."

"Büyükannenin sertifikalı bir dalgıç olduğunu biliyor muydun? 1967 yılında sertifika kursuna katılan ilk kadınlardan biriymiş. En sevdiği dalış türü derin deniz enkazlarını keşfetmekmiş."

"Sen neyden bahsediyorsun?"

"Yirmi üç yaşındayken dünyanın en zor akarsularından biri olan Lava Şelalesi'ni geçtiğini biliyor muydun?"

"Gerçekten mi?"

Ninova

Başını salladı. "Büyükannen senin sandığın gibi ürkek bir menekşe değil. O belalı bir kadın. Belki ona ilgiye muhtaç, yaşlı ve zayıf biri olarak bakmayı bırakırsan bunu görebilirsin."

"Neden hiçbir şey söylemedi?"

Nora başını iki yana salladı. "Belki de hiç *sormadığın* içindir. Büyükbabanla nasıl tanıştıklarını biliyor musun? Ya da neden altmış yıldır görmediği bir adamı ziyaret etmek için Utah'taki bir çiftliğe gittiğimizi?"

Düşüncesini açıkça belirtmişti. Ve artık beni kızdırıyordu. "Peki sen ilk pankreas ameliyatından sonra her gün yanında kimin kaldığını biliyor musun? Ya da kanser tekrar nüksettiğinde ve tedavisi sırasında aylarca hasta kaldığında?"

"Büyükanneni önemseyip önemsemediğini sorgulamıyorum. Şu anda yaptığı seçimlerde her ne olursa olsun onu desteklemen gerektiğini söylüyorum."

Bir anlığına sessiz kaldım. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü kapıma geldin."

Başımı salladım. "Hayır. Neden senin üç katı yaşında bir kadınla seyahat ediyorsun? Senin bundan çıkarın ne?"

Nora'nın burun delikleri genişledi. "Benim bundan *çıkarım* mı ne? Defol git buradan."

"İnsanlar genellikle çıkarları olmadan bir şey yapmazlar."

"Şu anda ne ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Sadece bu yolculuğa neden çıktığını soruyorum."

Cevabı bana hırlamak oldu. *Kelimenin tam anlamıyla hırlamak.* Ardından kapıyı suratıma çarptı.

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdıktan sonra yüzüme beni bile şaşırtan bir gülümseme yayıldı. Muhtemelen kafamı muayene ettirmem gerekiyordu çünkü Nora Sutton sinirlendiğinde *acayip seksi* oluyordu.

Ninova

BÖLÜM 3

Beck

"Umarım buraya dün gecenin tekrarını bekleyerek gelmemişsindir," dedi Nora.

Barda yanına otururken başımı iki yana salladım. "Saat farkı beni altüst etti."

Başını sallayıp dikkatini şarabına verdi.

"Öğleden sonraki yarasa atlayışınız nasıldı?" diye sordum.

Nora'nın kaşları çatıldı. "Louise gittiğimizi söyledi mi?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Öğleden sonra üç sularında pencereden dışarı bakıyordum ve gizlice arabaya bindiğinizi gördüm. İki dakika sonra büyükannem aradı ve henüz uyuyamadığını ama birazdan birkaç saatliğine uyuyacağını söyledi. Böylece durumu anladım. Ayrıca blogunda yayınladığın fotoğrafı gördüm. Bu arada, bu paylaştığın ilk fotoğrafın. Neden?"

"Öyle olduğunu fark etmemiştim. Sanırım blog Louise'in yolculuğu hakkında olduğu için."

"Peki öğleden sonranız nasıldı?"

Ninova

Nora sırıttı. "İnanılmazdı. Gerçi senin hoşuna gitmezdi. Eğlence karşıtı biri gibi görünüyorsun."

Barmen geldiğinde dün gece içtiğim viskinin aynısından sipariş ettim.

"Benden pek hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Öyle de denebilir. Bence kibirli birisin."

İçkim gelene kadar bekledim ve geldiğinde hızlıca bir yudum aldım. Boğazımı yaktı ama iyi hissettirdi. "Ben de senden pek hoşlanmıyorum. Bence doğrucu ve sinir bozucusun."

Nora şarabını dudaklarına götürürken gülümsedi. "Bazı *parçalarımdan* hoşlanıyor gibisin. Bu sabah kahvaltıda gözlerini birkaç kez üzerimde gezinirken yakaladım."

"Blogunda paylaştığın fotoğrafa da çok fazla baktım. Ama vücudunu sımsıkı saran, incecik bir şey giyiyordun. İkizlerin bana göz kırpıyordu. Bu senden hoşlandığım anlamına gelmez."

Gülerek başını salladı. "Pekâlâ. İkimiz de büyükannene değer veriyoruz, bu yüzden birbirimize tahammül etmenin bir yolunu bulmamız gerekecek. Belki de el sıkışmalı ve barışmalıyız."

"Ya da..." O bana bakana kadar bekledim. "Birbirimizden nefret ederek sikişip bunu sistemimizden atabiliriz."

"Nefret sikişi senin için önemli gibi görünüyor. Tarzın mı bu?"

"Daha önce hiç tarzım olmamıştı. Ama beni kızdırıyorsun ve bu da kıyafetlerini yırtmak istememe neden oluyor."

Nora kasıklarıma bakıp iç çekti. "Louise'in torunu olman çok yazık. Çünkü ben de senin bir parçandan oldukça hoşlanıyorum."

Sırıttım. "Belki de o parçamı yakından görmelisin. Yüzünün tam önünde olması benim için yeterli olur."

Güldü ve şarabını bitirdikten sonra bana dönüp elini uzattı.

Ninova

"Arkadaş mıyız?"

Elini tuttum ama sıkmak yerine dudaklarıma götürdüm ve parmağını ısırdım.

"Ayy!"

O bölgeyi öptükten sonra sırıttım. "Madem ısrar ediyorsun. Gerçi ben kendi fikrimi daha çok sevdim."

"Eminim öyledir..."

Tam bir domuz gibi davranmak istemediğim için daha güvenli bir konuya odaklandım. "Ee... Seni etrafta hiç görmedim. Ne zamandır Vestry'de yaşıyorsun?"

"Vestry mi?"

"Vestry Kuleleri. Büyükannem onun binasında yaşadığını söylemişti."

"Ah, evet." Başını salladı. "Doğru. Çok uzun olmadı. Belki bir yıldır. Yakında Kaliforniya'ya geri taşınacağım. Oralıyım. Üniversite için New York'a taşındım ve bir daha geri dönmedim."

Birkaç dakika sessiz kaldık. "Kızmazsan bir şey sorabilir miyim?"

Gülümsedi. "Muhtemelen kızarım. Ama yine de sor."

"Sana daha önce bu yolculuğa neden çıktığını sormuştum-"

"Aslında," diyerek araya girdi. "Bana bundan ne *çıkarım* olduğunu sordun, sanki bir tür menfaat sağlıyormuşum gibi."

"Doğru." Başımı salladım. "Konuşma tarzım pek hoş olmayabilir. Eminim çalışanlarım da benim pervasızca konuşma huyum olduğunu ve bunun ara sıra can sıkıcı hissettirdiğini onaylar."

"Ara sıra az kalıyor gibi."

"O halde soruyu farklı bir şekilde sormam izin ver. Büyükannemin bu seyahati planladığını öğrendiğinde, ona katılmaya karar vermene ne sebep oldu?"

Ninova

Nora şarap kadehine baktı. "Annem genç yaşta vefat etti, benim şu anki yaşımdan sadece birkaç yaş büyüktü. Bunu düşünmek olayları daha farklı değerlendirmemi sağladı. Neden gitmeliyim diye sormak yerine, artık kendime neden gitmeyeyim ki diye soruyorum. Hayat çok kısa."

"Kaybın için üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

"Nasıl öldüğünü sormamın bir sakıncası var mı?"

Yüzü gerilip acıyla dolduğunda sorduğuma pişman oldum.

"Özür dilerim." Bir elimi kaldırdım. "Bunu sormamalıydım."

"Sorun değil. Kötü huylu bir kalp tümörü vardı, adına rabdomiyosarkom deniyor. Nadir görülür."

"Tedavi edilemedi mi?"

"Bazıları tedavi edilebiliyor, bazıları edilemiyor. Annem şanslıların arasında yer alamadı."

Başımı salladım. "Bunu paylaştığın için teşekkür ederim."

Nora şarabını bitirdi. "Şimdi benim sıram mı? Bir sorum yok ama söyleyeceklerim seni muhtemelen kızdıracak."

Gülümsedim. "Gönder gelsin."

"Büyükannene seçimleri konusunda şikâyet etmeyi bırak. Karar ona ait ve keyfine bakıyor."

"Bunu gördüm. Siz ikiniz atlayıştan sonra otele gizlice girerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı."

"Birini kaybedeceğini bilmek korkutucu. Bunu çok iyi anlıyorum. Ama sana yemin ederim, büyükannen ölmeye çalışmıyor. Sadece yaşadığını hissetmek istiyor ve bunu, ölüme kendi şartlarıyla yaklaşarak sağlıyor."

"Bunun üzerinde çalışacağım."

"Sürekli senden bahsediyor, biliyor musun?"

Ninova

"Eyvah."

Nora gülümsedi. "Çoğu zaman iyi bir şekilde. Yine de ona yarasa atlayışı yapmasını *yasakladığında* seni tokatlamak istedi. Bazı kadınlara bir şeyi yapamayacağını söylediğinde, bunun o şeyi sadece daha çok yapmak istemelerine neden olduğunu bugüne kadar anlamadın mı?"

Dudağımı ovuşturdum. "Bazı kadınlara, ha? İçimden bir ses bu yolculukta o kategoriye giren tek kişinin büyükannem olmadığını söylüyor."

"Olabilir," dedi gülümseyerek.

Ona doğru eğildim. "Benimle seks yapmanı yasaklıyorum."

Nora'nın başı kahkahalarla geriye düştü. Bu fazlasıyla muhteşem bir manzaraydı.

"Büyükannen senin tam bir hanımcı olduğunu söylüyor," dedi başını sallayarak. "Nedenini anlayabiliyorum."

"Büyükannem benim hakkımda başka ne diyor?"

"Pek çok şey... Zeki olduğunu ve Princeton'da sınıf birincisi olduğunu söyledi. Başarılıymışsın, üniversiteden bir yıl sonra kendi şirketini kurmuşsun ve Manhattan'da emlak işine akıllıca yatırımlar yapmışsın. Çok fazla çalışıyormuşsun ve görünüşe göre bu özelliğini büyükbabandan almışsın. Boşanmışsın ve sanırım altı yaşında, sevimli bir kızın varmış?"

Başımı salladım. "Devam et..."

"Senden on yaş küçük kardeşinle çok yakınmışsın, senin tam zıttınmış ve seni deli ediyormuş ama yine de onu işe almışsın çünkü son derece sadıkmışsın. Ah, bir kez de büyükannenle birlikte küçük kardeşini kreşten almaya gitmişsin. Bebek arabasını büyükannen yerine senin tutman konusunda ısrar etmişsin. Eve gidene kadar ikiniz de yanlış bebeği aldığınızı fark etmemişsiniz. Bebeği geri götürdüğünüzde polis oradaymış çünkü bir anne, çocuğunun kaçırıldığını düşünmüş."

Ninova

Başımı öne eğdim. "Tanrım, bunu sana anlatmak zorunda mıydı? Başta beni çok iyi pazarlamıştı."

Sırıttı. "Başka bir zaman, siz ikiniz metrodayken bir fare koşarak vagonun içine girmiş. Büyükannene onun içeri nasıl girdiğini sormuşsun ve o da sana farenin iskeletinin küçük deliklerden geçmesini sağladığını söylemiş. Bir ay boyunca sırtüstü yatmışsın, sonradan öğrenmiş ki bir fare popona girecek diye dönmeye korktuğun içinmiş."

"Ciddi misin? Bunu sana neden anlattı ki?"

Nora omuz silkti. "Bir gece metroda durmuş tren bekliyorduk ve rayların üzerinden bir fare geçti. Louise gülmekten kendini kaybettikten sonra nedenini açıkladı. Kaç yaşında olduğundan bahsetmedi, o yüzden yakın zamanda olmadığını umuyorum."

"Ukala." İçkimi bitirip barmene elimi kaldırdım. "Burada haksız bir dezavantajım var. Benim seninle ilgili hiçbir hikâyem yok."

"Bu şekilde olmaya da devam edecek," dedi gülerek.

Barmen geldiğinde içkimi işaret etti. "Aynısından mı?"

"Lütfen." Nora'ya baktım. "Bir şarap daha?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim."

"Bir tane daha al. Sabah gidiyorum ve henüz seni kızdırabilmiş değilim."

"Gerçekten yapmam gereken işler, bir sonraki kitabım için onaylamam gereken düzeltiler var. Bugün teslim etmem lazım."

Hayal kırıklığına uğramıştım. Odasına girme şansım ortadan kalkmış olsa bile, Nora hayat dolu biriydi. O dolgun dudaklarından dökülenleri dinlemek hoşuma gidiyordu, tabii dudaklarının arasına bir şeyler kaydırmak daha da hoşuma giderdi.

Cüzdanını çıkardı.

Ninova

Onu durdurdum. "Benden olsun, lütfen. Büyükanneme yaptıkların için en azından bunu yapayım."

Hüzünle gülümsedi. "Hâlâ anlamıyorsun. Louise için ne yapıyorsam, o da bana aynısını yapıyor. Bu bir iyilik ya da yük değil. Sadece ikimizin de istediği şeyleri yapıyoruz." Cüzdanını çantasına geri koyarak ayağa kalktı. "Yine de içki için teşekkür ederim. Seninle tanışmak güzeldi, Beck. Yani sanırım öyleydi."

Kıkırdadım. "Oda anahtarın hâlâ bende, biliyorsun. İşini halletmene izin verdikten sonra dün gece başladığımız şeyi bitirebiliriz?"

Nora eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Louise'in torunu olduğun için bu muhtemelen iyi bir fikir değil. Seni kullanacaktım."

"Kullanılmakta iyiyimdir..."

Güldü. "İyi geceler, Beck. Belki bir gün karşılaşırız."

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 4

Beck

"Tam da burada rahatça emirler vermeye başlamışken..." Kardeşim ofisimin kapısının pervazına yaslandı. "...dev canavar geri döndü."

"Burada emirler mi veriyordun? İflas başvurusunda bulunmam gerekiyor mu?"

Jake kapıdan ayrıldı ve kendini ofisime buyur etti. Misafir sandalyelerimden birinin arkasına yaslandı ve sandalyeyi, ön ayakları yerden kesilecek şekilde geriye doğru eğdi. Gözleri ellerimdeki yara bantlarına takıldı. "Sana ne oldu böyle?"

"Bitsy oldu," diye homurdandım.

Jake'in kaşları havaya kalktı. "Büyükannemin köpeği mi? Seni ısırdı mı?"

"O köpek benden nefret ediyor. Ben uyuyana kadar bekliyor, ardından yatağa tırmanıp parmaklarımı ısırarak beni uyandırıyor. Her lanet gece."

Kardeşim güldü.

"Hiç komik değil. Biliyorsun, onu sen de alabilirsin. Ben yokken komşunun çocuğuna baktırmak zorunda kaldım."

Ninova

"Büyükannem senin almanı istedi. Ayrıca ben bazen geceleri eve gitmiyorum."

Başımı iki yana salladım. "Bir şey mi istemiştin? İlgilenmem gereken çok iş var."

"Büyükannem nasıl?"

"İnatçı. Dik kafalı. Laftan anlamaz."

Jake sırıttı. "Yani hâlâ normal davranıyor? Kanserin onu etkilediğine dair bir işaret yok?"

Takım elbisemin ceketini çıkarıp sandalyemin arkasına astıktan sonra yerime oturdum. "Sanırım kanserin üçüncü kez saldıramayacak kadar korktuğu ilk kişi o olabilir."

"Birlikte seyahat ettiği kadınla tanıştın mı? Şu sana cadalozluk yapanla?"

"Ah, onunla tanıştım."

"O kadar mı kötü biri? Yine mi kavga ettiniz?"

"Onun gibi bir şey..."

Büyükannemin arkadaşının başımın belası olduğu kadar son birkaç gecedir rüyalarımın da öznesi olduğunu söylemedim. Eğer kardeşim bunu öğrenirse, uçağa atlayıp büyükannemizi ziyaret etmesini engelleyemezdim. Jake çocuksu tavırları, babamızın kemik yapısı ve gamzeli gülümsemesiyle tanıştığı her kadının aklını başından alabilirdi. Beş bin dolarlık takım elbise giymesi ve gösterişli bir saati olması da buna yardımcı oluyordu. Bunun üzerine gözlerim kardeşimin bileğine kaydı. Bir *Rolex* takıyordu. Bir daha düşündüm de, belki de Nora'yla o kadar kolay vakit geçiremezdi...

Gömleğimin kollarını sıvayarak, "Ee, burada neler kaçırdım?" diye sordum.

Ninova

Kardeşim sandalyeye oturdu. "Sen seyahatteyken bunu sana söylemek istemedim ama denetçilerimiz hırsızlık yapan birini yakaladı."

Kaşlarım çatıldı. "Kim?"

"Borçlar biriminde çalışan Ginny Atelier. Defterleri incelerken birkaç küçük nakit çekin arkasında makbuz olmadığını fark etmişler. Onu sorguladıklarında ağlamaya başlamış ve parayı aldığını itiraf etmiş."

Hay sikeyim. Benim için çalışan onca insan arasında bu kişi o olmak zorunda mıydı? "Bir neden gösterdi mi?"

Kardeşim başını salladı. "Annesinin hasta olduğunu ve sigortasının karşılamadığı ilaçlar için ekstra paraya ihtiyacı olduğunu iddia ediyor. İnsan kaynaklarıyla çoktan konuştum. İşine son vermek için senin onayını bekliyorlar."

Derin bir nefes alıp başımı iki yana salladım. "Belki de onu kovmamalıyız."

Kardeşimin gözleri büyüdü. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu kalp kırıcı bir hikâye ama onu kovmamak söylemeni beklediğim en son şeydi."

"Neden? Benim de bir kalbim var..."

Kardeşim gözlerini kısarak bana baktı. "Hayır, yok. Sırf sana yanlış baktıkları için insanları kovduğun oldu. Yani bir şeyler dönüyor. Olay ne?"

Bir elimi saçlarımda gezdirip iç çektim. "Lanet olası Noel partisi ve o aptal naneli martiniler. Votkadan uzak durup viski içmemin bir nedeni var."

Jake güldü. "Aman Tanrım, bir çalışanla mı yattın? Tam bir pisliksin. İşyerinden biriyle ilişkiye girmemem konusunda bana kaç kere ders vermiştin?"

Ninova

"Sen bir çalışansın."

"Yani? Sadece patron mu pembe yakalı çalışanların tadına bakabilir?"

"Asıl pislik sensin."

"Olabilir." Kardeşim arkasına yaslandı, ağzı kulaklarına varmış bir şekilde sırıtıyordu. "Ama en azından hiçbir çalışanı becermedim."

Derin bir iç çektim. "Nasıl halledeceğimize karar vermeden önce hukukçularla konuşmama izin ver."

"Tamamdır, abi."

Dizüstü bilgisayarımı açarak kardeşimin konuşmanın bittiğini anlamasını umdum. Tabii ki anlamadı.

Kaşlarım çatıldı. "Ne? Konuşmamız gereken başka bir şey yoksa yapacak çok işim var."

"Konuşacak bir şeyimiz yok. Sadece tutuşmanın tadını çıkarıyorum çünkü nadiren sıçıp batırıyorsun."

Kapıyı işaret ettim. "Çık dışarı. Yoksa kovulacaklar listesinde Ginny'nin yerini sen alırsın."

Genelde toplantı sırasında mesajlara bakmazdım. Fakat bu seferki toplantı çok sıkıcıydı ve ekranda Nora'nın adı görünmüştü. Böylece ekranı kaydırarak mesajı açtım. Büyükannemin bir yunusa binerken çekilmiş fotoğrafı ekranımı doldurdu. *Titanic*'teki Rose'a benziyordu; hayvan onu ileriye doğru taşırken kollarını açmıştı. Gülümsedim ve cevap yazdım.

Beck: İşte bu, büyükannemin hızına daha uygun.

Zekâsı kadar hızlı bir yanıt geldi.

Nora: Kibar ol, yoksa sana başka fotoğraf göndermem. Büyükannen hayatın tadını çıkarıyor. Belki sen de bir ara denemelisin. Şu anda ne yapıyorsun? Kalabalık, sıkıcı bir toplantıda mı oturuyorsun?

Kendi kendime kıkırdadım.

Sunumunu yapan analist konuşmayı kesti ve tüm kafalar bana doğru döndü. Düşündüğümden daha yüksek sesle gülmüş olmalıydım. Başımı salladım ve ekrana yansıtılan rakamları işaret ettim. "Dikkatinizi verin."

Nora, büyükannemle sadece ikisinin de yapmak istediği şeyleri yaptıklarını söylemişti. Yani o da yunuslarla yüzmüş olmalıydı.

Beck: Sanırım bugünkü yüzmeye sen de iştirak ettin?

Ekranda zıplayan noktaları izlemek için toplantıyı göz ardı etmeye devam ettim.

Nora: Öncelikle... iştirak etmek mi? Doksan yaşında mısın sen? Belki genç bir insan gibi konuşursan, öyle davranabilir ve biraz eğlenebilirsin. Ama evet, bugün ben de yunuslarla yüzdüm ve inanılmazdı.

Beck: Bir fotoğraf görebilir miyim?

Nora: Sadece beni mayoyla görmek istiyorsun.

Telefonuma bakıp gülümsedim.

Beck: Sadece centilmenlik yaparak neler kaçırdığımı görmek istedim.

Nora: Çok şey kaçırdın. Güven bana.

Doğruyu söylediğinden hiç şüphem yoktu.

Beck: Sırada ne var?

Nora: Birkaç gün daha buradayız ama gelecek hafta biraz kumar ve güneş için Bahamalar'a gideceğiz. Ondan sonra da vahşi doğa gezisi için Montana'ya yol alacağız.

Beck: Vahşi doğa gezisi mi?

Nora: Custer-Gallatin Ulusal Ormanı'nda. Bir çiftlikte iki gece kalacağız, gündüz ata bineceğiz ve dağlarda at sırtında bir gece kamp yapacağız.

Bu söylediği beni biraz duraksattı.

Beck: Büyükannem Manhattan'da doğmuş ve büyümüş. Tecrübeli bir kovboy olduğunu sanmıyorum.

Nora: İşte bu yüzden yola çıkmadan önce binicilik pratiği yapmak için çiftlikte iki gece geçireceğiz.

Beck: Bu gezinti kimin fikriydi?

Nora: Benim.

Beck: Deneyimli bir binici misin?

Nora: Evet ama atlara değil...

Bunu küçük bir göz kırpmayla bitirdi.

Nora: Gitmeliyim! Louise geldi. Akşam yemeği gösterisi için bir buçuk saat yol gideceğiz.

En azından bu, büyükanneme göreymiş gibi geliyordu.

Ninova

Beck: Keyfini çıkar ve büyükanneme de aynısını söyle lütfen.

Nora: Çıkaracağız! Eğlencenin dibine vurmak için yeterince bir dolarlık bahşişim var. 😉

Gözlerimi devirdim. Ben de *Jersey Boys*'un *Broadway* dışı bir versiyonunu falan izlemeye gideceklerini düşünmüştüm.

Birkaç dakika sonra sıkıcı toplantım sona erdi ve bana verilen sunumları topladım; sanki toplantı sırasında dikkatimi bile çekememişken onları okumaya bir şans verirmişim gibi... Ayağa kalktığımda telefonum çaldı. Yine Nora'dan bir mesaj gelmişti, toplantı odasından çıkmadan önce okumak için ekranı kaydırdım.

Nora: İşte teselli ödülün. Bu gece biraz eğlenmeye çalış, Bay Sıkıcı.

Mesajın altında Nora'nın sarı bikinisiyle bir yunusa binerken çekilmiş fotoğrafı vardı.

Vay canına. Kadının kıvrımları vardı. Dışarı fırlamasına iki saniye kalmış gibi görünen dolgun ve diri göğüslere, kameraya doğru bakan meme uçlarına, incecik bir bele ve bir kadında sevdiğim, karanlıkta iyi hissettiren türden kalça ve bacaklara sahipti.

Cevap yazmak istedim ama söyleyebileceğim aklı başında bir şey yoktu. Bunun yerine fotoğrafı galerime kaydettim ve kendi kendime konuştum: *Ah, bu gece fotoğrafınla eğlenceli bir şeyler yapacağım.*

"Ufak bir sorunumuz olabilir."

Yates Bradley. Masamın diğer tarafına oturup bu sözleri ilk kez söylemiyordu. On sekiz ay önce küresel bebek maması

Ninova

holdingini satma planlarıyla onu müşteri olarak kabul ettiğimde, kendimi neyin içine soktuğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Adam yürüyen, konuşan bir halkla ilişkiler kâbusuydu ve durum tespiti sırasında ortaya çıkan pislikler yüzünden çoktan iki anlaşma suya düşmüştü. Şimdi üçüncü bir alıcıyla satışı tamamlamamıza on gün kalmıştı ve ben daha fazla kirli çamaşırı olduğunu düşünmemiştim. Bundan daha akıllı olmalıydım.

Sandalyemde arkama yaslandım ve parmaklarımı birleştirdim. "Yine ne oldu?"

"Karım beni aldattı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm ama eğer endişelendiğiniz buysa, satışınıza bir etkisi olmasa gerek."

"Bazı şeyler... ortaya çıkabilir."

Hay sikeyim. Sırada ne vardı? "Ne tür şeyler?"

"Yoga hocasını beceriyordu."

Sanki tahmin oyunu oynuyorduk ve ben neyin elimde patlayacağını tahmin etmek zorundaydım. "Bayan Bradley şirketinizin bir çalışanı ya da hissedarı değil, o yüzden bu talihsiz bir durum olsa da satışınız için nasıl bir sorun teşkil ettiğini anlamıyorum."

"Şey..." dedi. "Önce o aldattı."

İşte başlıyoruz... "Önce mi? Yani bu sizin de aldattığınız anlamına mı geliyor?"

"Sadece hak ettiği için aldattım."

Bir müşteriyi kabul etmeden önce yaptığımız geçmiş araştırmasından, şu anki Bayan Bradley'nin onun ilk karısı olmadığını biliyordum. Ondan önce iki eşi daha olmuştu ve her iki evliliği de, evlilik sözleşmesi yapmış olmalarına rağmen yüklü miktarda ödemeyle sonuçlanmıştı.

Ninova

"Mali durumla ilgili endişeleriniz mi var? Evlilik sözleşmesi yaptınız, değil mi?"

"Evet, evlilik sözleşmesi olmadan asla evlenmem. Bu, fırtınanın ortasında can yeleği olmadan sandala binmek gibi bir şey olur."

"Eh, o zaman bir sorun olmaz."

"Tabii fotoğrafları sızdırmazsa..."

Hayatımı sikeyim. "Hangi fotoğrafları?"

"Benim ve Bayan Acı'nın fotoğraflarını."

Gözlerimi kapattım. "Lütfen bana soyadının A-Ç-I diye yazıldığını ve düşündüğüm şey olmadığını söyleyin."

Yates kızgın görünmeye cüret etti. "Özel hayatımda ne yaptığım konuyla ilgili değil. Alternatif yaşam tarzları bugünlerde giderek daha fazla kabul görüyor. Belki bu bir sorun olmaz."

"Bay Bradley, bir *bebek maması* şirketiniz var. Alıcılarınız yeni anneler ve çoğu bir şey satın alırken aileye önem veren bireyler. Bir aldatma skandalının markanız üzerinde küçük bir etkisi olabilir ancak BDSM veya başka bir durumla ilgili fotoğraflarınız satışlarınızı tehlikeye sokabilir." Öne doğru eğildim. "Burada tam olarak neyden bahsediyoruz?"

Bay Bradley telefonunu çıkardı ve bir şifre girerek bana doğru uzattı.

İçimde görmek istemediğime dair bir his olmasına rağmen telefonu elinden aldım.

Eliyle telefonu işaret etti. "Orada Bayan Acı adında bir dosya var."

Harika. Dosyayı bulana kadar kaydırdım. "Burada binden fazla fotoğraf var. Bunların hepsi karınızda var mı?"

"Bulutta yedeklendiklerini fark etmemiştim."

Derin bir nefes alarak klasörü açtım. İlk birkaç tanesi fena değildi. Bayan Acı olduğunu tahmin ettiğim kadın deri bir kıyafet giymişti. Yates fotoğraflarda yoktu bile... ta ki olana kadar.

Başımı iki yana salladım ve bir dizi küfür mırıldandım. Bir bebek maması şirketinin yüzü olan adam için BDSM ile ilgili en kötü, en uygunsuz şeyi düşünsem bile bunu hayal edemezdim.

Boğazımı temizledim. "Deri giysili bir kadın *stiletto*suyla teninizi delerken siz dizlerinizin üzerindesiniz, bir bebek şapkasıyla bebek bezi takıyorsunuz ve ofisime gelip ufak bir sorunumuz olabileceğini mi söylüyorsunuz? Bu batan bir gemide küçük bir delik olduğunu söylemek gibi bir şey, Bay Bradley."

Omuzları çöktü. "Ne yapmalıyım?"

Telefonu masanın üzerinden ona doğru kaydırdım. "Evinize, karınızın yanına gidin ve bu durumun ortadan kalkması için ne kadar para gerekiyorsa onu teklif edin."

"Çoktan taşındı ve benimle konuşmuyor. Avukatı görüşmek istiyor."

"O zaman bir görüşme ayarlayın."

"Ayarladım. Adam bir saat içinde burada olacak."

"Burada mı? Neden buraya geliyor?"

"Çünkü başka kimden yardım isteyeceğimi bilemedim ve siz de ortaya çıkan diğer tüm sorunları çözdünüz."

"Ben şirket alıp satma işindeyim, Bay Bradley. Delikten çıkanları çekiçle vurma oyunu oynamıyorum."

"Lütfen..."

Ofladım. "Tamam. Ama onunla yalnız konuşacağım. Evinize gidin, işim bitince sizi ararım."

"Tamam."

"Bana yaşattığınız bu saçmalık için satıştan ekstra ödeme alacağım."

BÖLÜM 5

Nora

"Biliyor musun, hiç çıplak yüzmedim..."

Ertesi hafta Louise ve ben Bahamalar'da bir plajda oturmuş, gün batımını izliyorduk. *Piña colada*mın* kalanını kâğıt pipetimle içime çektim ve sırıtarak ona döndüm.

"Buna bir çare bulmalıyız..."

Arkadaşımın gözleri büyüdü. Etrafına bakındı. Sahilde şu anda sadece bir çift daha vardı. Görünüşe göre çoğu insan günün en güzel kısmından önce duş almak ve akşam yemeği için üstlerini değiştirmek üzere içeri girmişti. "Şu çiftin gidip gitmeyeceğine bir bakalım."

Omuz silktim. "Görmeleri kimin umurunda?"

"Benim vücudum seninkine benzemiyor, canım. Bir elimi göğüslerimin kumda sürüklenmesini önlemek için, diğer elimi de popomu örtmek için kullanmam gerekecek."

"Poponu neden örtüyorsun? Daha yeni parlattık. Göster hepsini."

* Tropik bir meyve kokteyli olarak bilinir, özellikle hindistan cevizi ve ananas aromalarıyla ünlüdür.

Ninova

Louise ve ben dün öğleden sonra gelir gelmez masaj ve ağda yaptırmaya gitmiştik. Sonrasında bana bunun şu ana kadar pişman olduğu ilk deneyim olduğunu söylemişti.

"Ben *Bob Ross* gibiyim, küçük mutlu bir çalıyla daha iyiyim."

Güldüm. "Bir içki daha ister misin?"

Margarita bardağını kaldırdı. "Eğer soyunacaksak, o sevimli barmene üstüne bir de tekila istediğimi söylesen iyi olur."

"Oldu bil."

Bara gittim ve iki içkinin yanı sıra iki tekila *shot*la geri döndüm. Gün batımını izleyen son çift de gitmek üzere toparlanıyor gibiydi.

"Birkaç dakika içinde plaj bize kalacak." Louise'e bir *shot* uzattım. "O zamana kadar bunları değerlendirebiliriz diye düşündüm."

Kadehlerimizi tokuşturduk, ardından güneş ufukta kaybolana kadar sahilde oturup içkilerimizi bitirdik.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Ayağa kalktı. "Hayata bir kez geliyorsun."

Kıyafetlerimizi çıkarırken fotoğraf makinem çantamdan düştü. Onu alıp üzerindeki kumları temizledim. "Sanırım bu blogum için kaydetmediğim ilk etkinlik olacak."

"Böyle bir şey yayınlarsan blogun kapatılır mı?"

"Sanmıyorum. Bunu kaydetmemi istediğini mi söylüyorsun?"

"Belki özel bölgelerime şu siyah bantlardan koyabilirsin? Ama filme alalım. Diğer insanlara evde oturup son günlerinin gelmesini beklememeleri için ilham vermeye çalışıyoruz. Onlarla iyiyi, kötüyü ve çirkini paylaşacağımızı söyledik. Bu çirkin olacak."

Gülümsedim. "Sen nasıl istersen."

Ninova

İkimiz de soyunduktan ve kamcramı plaj sandalyesine yerleştirdikten sonra Louise'e elimi uzattım. "Hazır mısın?"

"Ben doğuştan hazırım ve aynı şekilde öleceğim. Hadi gidelim."

Suya girdiğimizde çığlık attık. Soğuk değildi ama normalde kapalı olan yerlerimizde şok etkisi yaratmıştı. Boynumuza kadar derine indiğimizde sırtüstü yüzmeye başladık.

"Bu inanılmaz bir his!" diye haykırdı Louise.

"Kesinlikle! Çok özgürleştirici."

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama şimdiye kadar yaptığımız şeyler arasında en sevdiğim bu olabilir."

İç çektim. "Bazen basit şeyler en kıymetlisi olabiliyor."

"Seyahat programımızın geri kalanını planlarken bunu aklımızda tutmalıyız. Her zaman ödümüzü koparan şeyler yapmak zorunda değiliz."

"Hayatını riske atmayacak aktiviteler muhtemelen torununu mutlu eder."

"Ah, bu doğru. Belki de ona daha sakin aktivitelerden bahsetmemeliyiz. Aksi takdirde tempoyu düşürme konusunda onu dinlediğimi düşünebilir."

Güldüm. "Tanrı korusun."

Louise ve ben uzun bir süre yıldızlara bakarak suda süzüldük. Bu beni hem özgür hem de daha önce hiç olmadığım bir şekilde doğaya bağlı hissettirdi. Buruşmaya başladığımızda sudan çıkma zamanının geldiğine karar verdik. Fakat kıyıya baktığımızda artık yalnız olmadığımızı gördük.

Gözlerimi kıstım. "O insanlar bizim yerimizde mi oturuyor, yoksa sahilin başka bir kısmına mı sürüklendik?"

Daha iyi görebilmek için yaklaştığımızda Louise göğüslerini kapattı. "Sanırım şu kız benim şapkamı takıyor!"

Ninova

İkisi kız, biri erkek üç ergen eşyalarımızı karıştırıyordu. Bağırdım ve suyun içinde olabildiğince hızlı ilerledim. "Hey! Onlar bizim eşyalarımız. Çekilin oradan!"

Kızlardan biri bizi işaret etti ve diğer iki serseri sandalyelerin üzerinde bıraktığımız her şeyi topladı.

"Gidelim!" diye bağırdı biri.

"Olmaz," dedi oğlan. "Memelerini görmek istiyorum."

Kız onun kolunu çekti. "Hadi gidelim, seni pislik! Yoksa başımız belaya girecek."

Ben kıyıya ulaşamadan üçü de sahil boyunca koşmaya başladı. Yaklaşık yüz metre ileride, yüzdüğümüz alanı bu kadar sakin ve özel kılan kayalardan oluşan bir iskele vardı. Gençler kayalıklara varıncaya kadar koştular, ardından bizden çaldıkları giysileri ve çantaları havada sallayarak suya girdiler. Elli metre kadar arkalarındaydım, bu yüzden köşeyi dönüp kayaların diğer tarafına geçtiklerinde onları gözden kaçırdım.

Küfrederek suya geri daldım ve olabildiğince hızlı yüzdüm. Her zaman sağlam bir yüzücü olmuştum, bu yüzden yüzmenin suda koşmaya çalışmaktan daha iyi olacağını düşündüm. Kayaların etrafında manevra yaptım ve dizlerimin diğer tarafta dibe vurduğunu hissedene kadar nefes almadan onlara yaklaşmayı başardım. Sonra ayaklarımın üzerinde durdum, o üç pislik ergeni kovalamaya hazırdım.

Ancak ayağa kalktığımda gördüğüm şey üç pislik genç değildi.

Bir *gelindi.*

Aman. Tanrım.

Lütfen biri bana bunu hayal ettiğimi söylesin?

Ama hayal etmiyordum. Ve artık devam etmekten başka seçeneğim yoktu.

Ninova

Kuma adımımı attım.

Takım elbise ve süslü kıyafetler giymiş elli kişinin başı bana doğru döndü.

Çalan davul, plağın üzerinde kayan bir iğne gibi gıcırdayarak durdu.

Tişörtü ve ayakkabısı aynı olan iki iri adam bana doğru koştu. Güvenlik olduklarından oldukça emindim.

Hızlı bir karar vermek zorundaydım; ya dönüp kayaların etrafından yüzmeye çalışacaktım ya da kaçıp karaya çıkmak için uğraşacaktım. Gözucuyla üç ergenin düğünün diğer tarafında sudan çıktıklarını gördüm. Sanırım çıkmadan önce neler olup bittiğine dikkat edecek kadar akıllıydılar. Güvenliğin bana giydirecek bir kıyafeti olmadığından ve pek de mutlu görünmediklerinden gençlere doğru koştum.

Düğün davetlilerine, "Özür dilerim!" diye bağırdım. Sandalyelerde oturanlar tören yerine beni izlemeye devam ettiler. Gelin ve damadın yanma vardığımda çırılçıplak bir şekilde el salladım. "Tebrikler!"

Sahilin biraz ilerisine, çiftin resepsiyonu gibi görünen bir etkinlik için bir düzine yuvarlak masa kurulmuştu. Her birinin ortasına konulmuş bir sepet çiçek, esintide uçuşan masa örtülerini yerlerinde sabit tutuyordu. Örtülerden birini çekip aldım ve omuzlarıma doladım, bu sırada güvenliğin hâlâ peşimde olup olmadığını kontrol etmek için arkama baktım. Neyse ki durmuşlardı. Biri eğilerek ellerini dizlerine koymuştu, diğeri ise telsizine bağırıyordu.

Eğer eşyalarımızı çalan o küçük piçleri yakalayabilirsem, kıçlarını tekmeleyecektim.

İleride gençler merdivenlere doğru koşmaya başladı, ben de her adımda biraz daha geride kalmama rağmen devam ettim.

Ninova

Ciğerlerim yanmaya başlamıştı. Tesisin beton sahanlığına ulaştığımda etrafıma baktım. Çocuklar ortalıkta yoktu ama sol taraftan bana doğru üç güvenlik görevlisi daha geliyordu, bu yüzden diğer yöne koştum.

Koşarken masa örtüsü üzerimi zar zor örtüyor, beni kovalayan adamlar giderek yaklaşıyordu. Bir köşeyi döndüğümde açık bir kapı görüp içeri daldım.

Bir kilere benziyordu ama ışığı açıp içeride ne olduğuna bakmaya niyetim yoktu. Karanlıkta kapının etrafını yoklayıp kilidi bulmaya çalışırken ellerim titredi. Kilidi bulduğumda sağa doğru çevirdim ve nefesimi düzene sokmak için eğildim. Yirmi saniye sonra dışarıdan sesler duyulmaya başladı ve biri kapı kolunu ileri geri çevirdi.

Nefes alış verişimin sesini bastırmak için elimle ağzımı kapattım.

"Otele şu girişten girmiş olmalı," diye bağırdı adamlardan biri. "Ana lobiye girmeden önce bir tuvalet var. Muhtemelen oradadır!"

Kulağımı kapıya dayadım ve artık ayak sesleri ya da konuşmalar duymayana kadar dinledim. Kalp atışlarım en sonunda yavaşladı. Duvarda bir ışık butonu aradım ve açtım. Şüphelendiğim gibiydi, bir kilerdeydim. Raflar havuz kimyasalları, temizlik malzemeleri ve bahçe ekipmanlarıyla doluydu. Bir köşedeki en üst rafta bir yığın siyah malzeme vardı. Yığını aşağı çektim ve üniforma pantolonu gibi görünen bir şey bulunca rahatladım. Onun arkasında kırmızı bir kumaş yığını vardı ama ona ulaşamadım. Bu yüzden havuz kimyasallarının olduğu bir kovayı çekip üzerine çıktım.

Kırmızı kumaşlar, üzerine otel logosu işlenmiş polo tişörtlerdi. Gözlerimi kapattım. *Tanrıya şükür.*

Ninova

Pantolonların hepsi birkaç beden büyüktü, bu yüzden saçımdaki lastikli tokayı çektim ve pantolonun fazla malzemesini toplayıp düğümlemek için kullandım. Sonra üstüme bir polo giydim ve Louise için de birer tane daha aldım. Ardından sessizce kapının kilidini açıp dışarı baktım. Etrafı inceleyip dışarı çıktım ve başım öne eğik bir şekilde otel arazisinden sahile doğru yürüdüm.

Tam bu çıplak kâbusun sona erdiğini düşünmeye başlamıştım ki, Louise'i bıraktığım plajın girişine geldiğimde onu polisin yanında buldum.

Hay aksi. Daha önce kullandığımız sandalyelere doğru koştum. Louise bir battaniyeye sarılmış oturuyor, bir polis ise elindeki feneri onun yüzüne tutuyordu.

"Burada neler oluyor?" diye sordum. "Louise, sen iyi misin?"

"Beni ahlaksız davranıştan tutukluyorlar."

Polise baktım. "Şaka mı yapıyorsunuz? Birkaç çocuk kıyafetlerimizi çaldı ve siz *onu* mu tutuklayacaksınız?"

Beni baştan aşağı süzdü ve gömleğimdeki logoya baktı. "Burada mı çalışıyorsunuz?"

Of, kahretsin. "Hayır. Asıl suçu işleyen veletleri kovaladıktan sonra geri dönmek için bir üniforma ödünç almak zorunda kaldım."

"Yani düğünde çırılçıplak gezen siz miydiniz?"

"Gezmek mi? Hayır. Orada düğün olduğundan haberim bile yoktu. Kasıtlı olarak yapmadım. Suyun içinde kalmaya çalıştım ama-"

Diğer polis araya girdi. "Hanımefendi, az önce içinden çıplak geçtiğiniz düğün var ya? Gelinin babası bu adanın belediye başkanı. Suç duyurusunda bulunmak istiyor." Çenesini

kaldırdı. "Ben olsam çenemi kapalı tutardım, tabii üniforma çalmakla da suçlanmak istemiyorsanız."

"*Üniforma çalmak mı?* Üç genç kıyafetlerimizi çaldığı için ödünç aldım. Neden onları yakalamıyorsunuz?"

İlk polis omuz silkti. "Eğer Bahamalar'da yasaların söylediği gibi kıyafetlerinizi çıkarmasaydınız, şu anda kimsenin keyfi kaçmamış olurdu."

Louise dudaklarını büzdü. "Eminim kıyafetlerinizi çıkarmasaydınız, sizin karınız da mutlu olurdu."

İşte. İşte şimdi Louise'i kızdırmıştı.

Polis kaşlarını kaldırdı. "Pardon?"

"Belli ki arada bir sevişseydiniz, biraz ten görmek konusunda daha rahat olurdunuz."

Gözlerimi kapattım. Bu işten konuşarak kurtulma şansımız zaten zayıftı ama şu anda imkânsız hale gelmişti.

Yarım saat sonra karakola götürüldük.

Bizi getiren polislerden birine, "Tutanak tuttuktan sonra ne olacak?" diye sordum. "Para cezası falan mı ödeyeceğiz?"

"Bahamalar mahkemesine çıkacaksınız. Kefaletinizi yargıç belirleyecek. Ardından sizi buraya geri getireceğiz ve birilerine telefon açıp belirlenen miktarı yatıracak kişiyi bulacaksınız. Eğer kimse gelmezse..." Başını bilgisayarından kaldırmadan bir kapıyı işaret etti. "Geceyi koridorun aşağısındaki hücrede geçireceksiniz."

"Parayı kendimiz yatırabiliriz, değil mi? Kredi kartı gibi bir şeyle?"

"Kefaletinizi ödemek için kendi paranızı kullanabilirsiniz. Ama kefalet yolun aşağısındaki mahkeme veznesine yatırılıyor, yani kendiniz yatıramazsınız. Birinin gidip bunu sizin için yapması gerekir."

"Burada tek başımızayız."

Memur omuz silkti. "Ülkenizin büyükelçiliğinden yardım almayı deneyebilirsiniz. Ama özellikle de hafta sonu pek hızlı davranmazlar."

Sonraki iki saatte Louise ile bir gece mahkemesi yargıcının huzuruna çıkarıldık ve işimiz bittiğinde karakola geri getirildik. Kefalet her birimiz için beş yüz dolar olarak belirlenmişti. Kefaletin ödenmesi konusunda yardımcı olup olamayacaklarını öğrenmek için ABD Büyükelçiliği'ni aradım ama telefona cevap veren kişi birilerine ulaşıp bana geri döneceğini söyledi. Ne zaman olacağını söyleyemedi. Polis memuru ikinci bir arama yapmamıza izin verecek kadar nazikti ancak bu, istemediğim bir arama oldu.

Louise torununu aramıştı. Haberi nasıl karşıladığını düşündükçe ürperiyordum. Fakat Louise'in söylediğine göre Bahamalar'da iş yapıyordu ve muhtemelen bize yardım edecek birini bulabilecekti. Bu sırada beni tıka basa dolu bir nezarethaneye götürdüler. Hücrenin büyük bir kısmında kadınlar yerde oturuyordu, yaşlı bir kadın ise hücredeki tek bankın üzerine uzanmıştı. Memur kapının kilidini açıp beni içeri sokarken grup beni baştan aşağı süzdü. Hiçbiri beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu. Bir köşede boş bir yer vardı ama oturmaya gittiğimde, iki kadın sessizce kıçımı park edecek başka bir yer bulmamı önererek yolumu kapattılar. Bu durum iki kez daha yaşandıktan sonra horlamakta olan kadının itiraz edemeyeceğini fark ederek onun yanına oturdum.

Yirmi dakika sonra polis memuru, Louise ile geri döndü.

"Hey." Ayağa kalktım. "İyi misin?"

Başını onaylarcasına salladı. "Hücreye ilk girişim değil. Senin?"

Ninova

"Benim ilk."

"Altmışlı yıllarda, uygunsuz bir şekilde dans ettiğim için tutuklanmıştım. Sanırım bugün siz gençler buna *twerk* yapmak diyorsunuz."

"Louise, bana o kıçını sallayabileceğini mi söylüyorsun?"

"En iyi arkadaşım Mısırlıydı. Artık hayatta değil. Huzur içinde yatsın. Ama annesi ona nasıl göbek dansı yapılacağını öğretmişti, o da bana öğretti. Ama ben göbeğimden çok kıçımı sallamayı severdim."

Tüm bankı tek başına işgal eden kadın aniden doğruldu ve çenesini kaldırdı. "Görelim hadi."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir değil," dedim.

"Elbette iyi bir fikir." Louise hücrenin ortasına doğru yürüdü. Etrafta oturan kadınların çoğu çeşitli şekillerde sızmış ya da uyuyordu ama açık olan tüm gözler yetmiş sekiz yaşındaki hapishane kuşuna kaydı. Louise kollarını uzattı ve kalçalarını ileri geri sallamaya başladı. Polisin verdiği turuncu tulum üzerine bol olmuştu ama nasıl oynayacağını bildiği belliydi.

"Göbek dansına böyle başlanır," diye açıkladı. "Bir o yana bir bu yana gidersiniz." Otuz saniye kadar sonra durdu ve öne doğru eğilerek duruşunu genişletti. "Şimdi de aynı hareketi, yandan yana yapmak yerine önden arkaya yapacaksınız."

"Siktir!" Kadınlardan biri gülerek işaret etti. "Pilicin kıçına bakın!"

Louise Aster'la ilgili herhangi bir şeyin beni artık neden şaşırttığını bilmiyordum. Ama kalçasını Miley Cyrus'ı bile utandıracak şekilde yukarı aşağı sallayabildiği ortadaydı.

Dansını bitirdiğinde tıklım tıklım dolu hücreden tezahüratlar yükseldi ve masasından kalkmak zorunda kaldığı için mutsuz görünen bir memur geldi.

Ninova

"Burada neler oluyor?"

Hanımlardan biri göz kırptı. "Sadece sizin hakkınızda konuşuyorduk, Memur Burrows. Biliyorsunuz, yakışıklı yüzünüzü görmek biz kızları çıldırtıyor."

Adam başını iki yana salladı. "Tamam, şey, sessiz olun."

Kadın takma kirpiklerini kırpıştırdı. "Emredersiniz efendim, küçük tatlı turtam."

Memur Burrows kaşlarını çattı ama bir şey söylemeden yürüyüp gitti.

Neyse ki Louise'in dans gösterisi bize yeni arkadaşlar kazandırmışa benziyordu. Bankı işgal eden kadın yana kaydı ve yanındaki boş yeri okşadı.

"Gel buraya otur, Koca Anne. Kraliçeler yere oturmaz."

O andan sonra nezarethanenin havası değişti. Louise herkese teşhircilikten tutuklandığını söylediğinde yanımda horlayan kadın bile uyandı. Bankı işgal eden Frieda neredeyse buranın yöneticisi gibiydi ve diğer hanımlar da bunu biliyor gibi görünüyordu.

"Sen neden buradasın, Frieda?" diye sordu Louise.

"Evimde bir iskambil oyunu düzenledim."

"Bahamalar'da iskambil oynamak yasadışı mı?"

"Senin için değil. Ama burada yaşayanlar için kumar yasadışı."

"Bu çok saçma."

Omuz silkti. "Her neyse. Genelde beni rahat bırakıyorlar ama bazen, departmandaki ekstra harcamalar için paraya ihtiyaç duyduklarında hemen yakalıyorlar. Masalardaki tüm paraya el koyuyorlar ama oyuncularımdan hiçbirini tutuklamıyorlar. Paralarının elden gitmesi konusunda kimsenin kıyameti

Ninova

koparmayacağını biliyorlar, yani kimse gidip parasını talep etmiyor ve bir süre sonra para departmana kalıyor."

Louise'den birkaç dakika sonra getirilen genç bir kızla arkadaş oldum. Hücre arkadaşlarımız ona Çılgın Köpek diyordu ve sebebinin adadaki sokak köpeklerini toplaması olduğunu öğrendim. Çılgın Köpek kısa süre önce işini kaybetmişti ve artık köpek maması alacak parası yoktu. Mama çaldığı için tutuklanmıştı. Başka bir kadın da bir eve zorla girdiği için tutuklanmıştı. Kocasının kendisini aldattığından şüphelenmiş ve onu takip etmişti. Hemen ardından eve girip onu suçüstü yakalamıştı. Diğer kadın suç duyurusunda bulunmakta ısrar etmişti.

İçeride ne kadar kaldığımıza dair hiçbir fikrim yoktu. Etrafta saat yoktu ve polis benimkini de almıştı ama bir gardiyan geri geldiğinde sabah olmuş gibi görünüyordu.

Memur Burrows hücre kapısının kilidini açtı. "Eleanor Sutton ve Louise Aster, gitmekte özgürsünüz."

Ayağa kalktım. "Elçilik kefaletimizi ödedi mi?"

"Hayır. Burnu havada zengin bir adam ödedi."

Louise gözlerini devirdi. "Torunumun arkadaşlarından birine benziyor."

Kefaleti kimin ödediği önemli değildi, dışarı çıkacağım için çok heyecanlıydım. Louise'le yeni edindiğimiz arkadaşlarımızla vedalaştık ve eşyalarımızdan geriye kalanları koyduğumuz eşya odasına götürüldük. Görünüşe göre küçük hırsızlar benim tangamı ve Louise'in telefonunu düşürmüşlerdi. Kefaletimizi ödeyen kişinin karakola uğrayıp uğramayacağından emin değildim ama uğradığı ortaya çıktı. Malum adam hiç de mutlu görünmüyordu.

Lobiye girdiğimizde Louise kısa bir anlığına hareket etmeyi bıraktı. "Beck, burada ne işin var?"

Ninova

BÖLÜM 6

Beck

"Ciddi misin, büyükanne? Ne sikime buradasınız?"

"Benimle ya da herhangi bir kadınla bu şekilde konuşma." Suç ortağına dönüp sırıttı. "Belki yatak odasında olabilir. Azıcık edepsiz konuşma hoşuma gider."

Gözlerimi kapattım. "İhtiyacım olduğunda kulağımı çeken kadın nerede?"

"Bu kadar gergin olma. Hem senin burada ne işin var?"

"Beni arayıp tutuklandığını söyledin."

Büyükannem omuz silkti. "Ne olmuş yani? Kefalet için birini bulup bulamayacağını sordum, uçağa atlayıp gelmeni istemedim."

"Senin için endişeleniyorum."

"Eh, boşuna enerji harcıyorsun. Endişelenmene gerek yok."

Ellerimi uzatarak polis memurlarıyla dolu odayı işaret ettim. "Nerede olduğumuza bir bak, yabancı bir ülkenin polis karakolundayız."

"Burası Bahamalar, Kuzey Kore değil," diye itiraz etti büyükannem.

Ninova

Nora'ya döndüm. "Bana yardımcı olur musun lütfen?"

"Nasıl? Kadın haklı. Burası Kuzey Kore değil."

"Uçakta sarhoş olmalıydım," diye mırıldandım. Bonnie ve Clyde'ı* dışarıya, kiraladığım arabama yönlendirdim. Büyükannem ön koltuğa, Nora da arkaya geçti.

Büyükannem emniyet kemerini taktı. "Otele giderken bir yerde durmamız gerekiyor."

"Nerede?" diye sordum.

"Mahkeme veznesinde. Kefaleti yatırdığın yerde."

"Kefaletini çoktan ödedim."

"Frieda için ödeyeceğiz."

Nora arka koltuktan öne doğru eğildi. "Ve Çılgın Köpek için. Onu da kurtarmak istiyorum. Ah, bir de köpek maması almak için durabilir miyiz?"

Gözlerimi kıstım. "Siz ikiniz ne haltlar çeviriyorsunuz?"

"Ağzını bozma!" diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

Ellerimle yüzümü ovuşturdum. "Kendimi *Üç Ahbap Çavuş* filmindeymişiz ve hepimiz farklı dilden konuşuyormuşuz gibi hissediyorum. Frieda kim ve neden onun kefaletini ödememiz gerekiyor?"

Nora bir kez daha, "Çılgın Köpek'inkini de," diye araya girdi.

"Tabii ya." Gözlerimi devirdim. "Çılgın Köpek'i unutamayız."

Saat daha sabahın altı buçuğuydu ama hava en az otuz derece olmalıydı. Klimayı açmak için arabayı çalıştırmam gerekiyordu. Gecenin yarısını uykusuz bir şekilde yolculuk yaparak geçirmiştim, bu yüzden motoru çalıştırdım ve ne istiyorlarsa onu yapmanın daha hızlı olacağına karar verdim.

* 1930'lu yıllarda ABD'de faaliyet gösteren suçlarıyla ünlü bir çifttir.

Ninova

Mahkeme veznesine vardığımızda Moe ve Larry* arabadan inip içeri girdiler. Başlarını daha fazla belaya sokmayacaklarından emin olmak için ben de peşlerinden gittim. Eğer bu kadar yorgun ve sinirli olmasaydım, onları bu şekilde görmek komik gelebilirdi. Nora'nın altında bana bile büyük gelecek bir pantolon vardı ve önden bağlanmıştı, üzerine ise bir otelin adının işlendiği büyük boy bir polo tişört giymişti. Neredeyse seksen yaşındaki büyükannemin üzerinde ise turuncu bir mahkûm tulumu vardı. İkisi de bunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibiydi.

Nora, "Selam," dedi memura. "İki arkadaşımızın kefaletini ödemek istiyoruz."

Masanın arkasındaki adam onlara baktı. "Tamam... İsimleri nedir?"

"Frieda," dedi büyükannem şevkle.

"Ve... Çılgın Köpek," diye bir kez daha ekledi Nora.

Adam bana baktı. Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok."

Ne kadar çılgınca olsa da, veznedarın Frieda'nın Frieda Ellington olduğunu anlaması sadece beş dakika sürdü, yasadışı kumar oynamaktan sık sık tutuklanan bir kadındı. Çılgın Köpek de köpek maması çalmaktan tutuklanan Elona Bethel'dı. Bu iş çözüldükten sonra veznedar onlara kefaletin Çılgın Köpek için yedi yüz elli, Frieda için de yüz on beş dolar olduğunu söyledi. Kadınlar bana dönmeden önce birbirlerine baktılar.

Nora dudağını ısırdı. "Otele dönene kadar biraz borç para alabilir miyim? Cüzdanımın yanımda olmadığını unutmuşum."

"Benim de biraz nakde ihtiyacım var," diye açıkladı büyükannem. "Ama sana geri ödemeyeceğim. Yakında benden sana bolca kalacak."

* *Üç Ahbap Çavuş* filminin karakterleri.

Ninova

Cüzdanımı çıkarırken bu ikisinden çok kendime kızarak başımı iki yana salladım. En sonunda işimiz bittiğinde arabaya geri döndük.

"Teşekkür ederim, Beck," dedi Nora. "Kefaletimizi ödediğin ve tanıştığım kadına yardım etmek adına bana borç para verdiğin için."

Dikiz aynasından ona baktım. "Bu Çılgın Köpek'le nerede tanıştın?"

Sırıttı. "Nezarethanede."

Güldüm. "Tutuklanmadan önce tanımadığın bir kadının kefaletini mi ödedin?"

Nora omuz silkti. "Gerçekten iyi biriydi. Ayrıca köpekleri kurtarıyor."

Bu bilgiyle ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu, o yüzden arabayı çalıştırdım.

"Hangi otelde kalıyorsunuz?"

"Paradise Found. Kusura bakma, artık telefonum olmadığı için adrese bile bakamıyorum."

"Ne oldu?"

"Çalındı. Yozlaşmış gençler çaldı."

Dudağım seğirdi. "Tabii ya."

Paradise Found, polis merkezinden on beş dakikalık bir uzaklıktaydı. Bir oda tutup birkaç saat uyuduktan sonra ne yapacağıma bakmaya karar verdim. Tesise girdiğimizde Nora ile büyükannem resepsiyondan odalarının yeni anahtarlarını istediler. Ama masanın arkasındaki adam ortan kayboldu ve geri döndüğünde yanında takım elbiseli bir adam vardı.

"Merhaba, Bayan Sutton, Bayan Aster. Ben müdür Alan Harmon. Artık bu tesiste kalmanıza izin veremeyeceğimizi

Ninova

bildirmekten üzüntü duyuyorum. Kalan geceler için yatırdığınız tüm ücreti iade edeceğiz."

Büyükannemin elleri kalçalarına gitti. "Neden burada kalamıyormuşuz?"

"Yaşanan olay yüzünden." Müdürün gözleri Nora'nın üniformasına kaydı, otelden çaldığı anlaşılıyordu. "Eşyalarınızı sizin için toplama inceliğini gösterdik. Arka taraftalar. Onları getirmem için bana bir dakika verin."

"Buna inanamıyorum," dedi Nora.

"Onları suçladığımı söyleyemem." Başımı salladım. "Arazilerinde, kamuya açık alanda uygunsuz davranıştan tutuklandınız ve mülklerinden bir şey çaldığının kanıtını üzerinde taşıyorsun."

"Hayır." Nora başını salladı. "Kastettiğim bu değildi. Bizi dışarı atmak için haklı nedenleri olduğunu anlıyorum ama eşyalarımızı bizim yerimize toplamalarına ne demeli? Bu, birinin benim vibratörüme dokunduğu anlamına gelir."

"Benimkine de," diye ekledi büyükannem.

Gözlerimi kapattım. Önce *edepsiz konuşmalardan*, şimdi de *vibratörden* bahsediyordu. Bütün gece yolculuk yaptıktan sonra harika bir gün oluyordu cidden. Silkinip kendime geldim ve asistanıma mesaj atmak için telefonumu çıkardım. Fakat sinyal çok zayıftı. Otelin *Wi-Fi* şifresini sormanın muhtemelen iyi bir fikir olmadığını düşünerek izin istedim ve dışarı çıktım.

Dışarıdaki sinyal de pek iyi değildi ama en azından Gwen'e bir mesaj atarak bir yerlerde düzgün bir otel bulmasını isteyebildim. Resepsiyona döndüğümde müdür iki valizi tezgâhın etrafından dolaştırıyordu.

"İki tane de cam kavanozunuz var," dedi. "Kırılmalarını istemediğimiz için valizlerinize koymadık. Onları da getireyim."

Ninova

Elinde kapaklı iki kavanozla geri döndü. İkisi de küçük kâğıt parçalarıyla doluydu.

"Onlar senin mi?" Nora'ya baktım.

O da başıyla onayladı. "Biri benim, diğeriyse Louise'in."

"Nedir onlar?"

"Şükran kavanozlarımız."

"O da ne?"

"Her gün on beş dakikamızı gözlerimizi kapatıp başımıza gelen iyi şeyleri düşünmeye ayırıyoruz. En az bir tanesini kâğıda yazıp kavanoza koyuyoruz. Böylece hayat bizi üzdüğünde, kâğıtları çıkarıp hayatımızda ne kadar çok iyi şey olduğunu görebiliyoruz."

Nora'ya baktım.

O da müdüre döndü. "Siz kavanozlarımıza giremeyeceksiniz."

Büyükannem işaretparmağını havaya kaldırdı. "Ama hapishane arkadaşlarımız hakkında yazmalıyız!"

Tanrım, bu ikisiyle birlikte kendimi tuhaf bir dünyada gibi hissediyordum. Başımı sallayarak iki bavulun da sapını tuttum. "Hepsi bu kadar mı?"

"Bilmiyorum," dedi Nora. "Her şeyi topladıklarını nereden bileceğiz?"

Müdür elini göğsüne koydu. "Görevlinin işi bittikten sonra odaları kontrol etme sorumluluğunu bizzat üstlendim. Sizi temin ederim, hiçbir şey kalmamıştı."

"Sehpayı kontrol ettiniz mi?" diye sordu büyükannem.

Adam iç çekti. "Evet, efendim."

İkisinin lobinin ortasında valizlerini açıp kontrol etmelerine iki saniye kalmış gibi hissettiğim için araya girdim. "Kartınız var mı, Bay Harmon? Kontrol edebilecekleri bir yere gittiğimizde eksik bir şey çıkarsa diye?"

Ninova

Adam tezgâhın üzerinden kartını bana doğru uzattı. "Her şeyi yerli yerinde bulacağınızdan eminim. Ama her ihtimale karşı, işte kartım."

"Burada ayrıca kiralık bir arabamız da var," dedi Nora.

"Dün gece uyuyabildin mi?" diye sordum ona.

Başını iki yana salladı.

"Otoparkta mı duruyor?"

"Evet."

Müdüre baktım. "Araba yarına kadar burada kalabilir mi?"

"Elbette."

"Teşekkür ederim."

Nora ve büyükanneme baktım. "Yarın hallederiz."

Dışarı çıktığımızda bavulları kiralık arabamın bagajına yerleştirdim ve direksiyonun başına geçtim, tam o sırada telefonum çaldı.

Gwen: Four Seasons'da üç oda ayırttım. Başka bir plan yapmamı istersen bana haber ver.

En azından bugün bir şeyler yolunda gitmişti.

O akşamın ilerleyen saatlerinde barda oturmuştum ve ikinci viskimi yudumlarken telefonumdaki e-postaları yanıtlıyordum. Tam bu sırada Nora içeri girdi. Ardından yanımdaki sandalyeye oturdu ve gülümsedi. Ama ben ona karşılık vermedim.

"Bugün için özür dilerim," dedi.

"Aklından ne haltlar geçiyordu?"

Bana bir parmağını salladı. "Büyükannen bu şekilde konuşmandan hoşlanmazdı."

"Ona saygı duymak zorundayım. Sana ise... o kadar da değil."

Ninova

Ağzı kocaman bir şekilde açıldı. "O nedenmiş?"

"Öncelikle, büyükannem değilsin. Diğer herkes saygımı kazanmak zorundadır."

Kaşlarını çattı. "Bunca yolu gelmek zorunda hissettiğin için gerçekten üzgünüm."

"Yani yaptığın şey için üzgün değilsin. Sadece yakalandığın ve benim bu yolculuğu yapmak zorunda kaldığım için üzgünsün, öyle mi?"

"Evet... bu doğru."

Onunla yüz yüze gelebilmek için yerimde döndüm. "Büyükannem yetmiş sekiz yaşında. Bahamalar'da, herkesin içinde çırılçıplak soyunmasının gerçekten harika bir fikir olduğunu mu düşündün?"

"Aman Tanrım. Tam bir pisliksin."

"*Ben* mi pisliğim?"

"*Evet.* Yaşlı bir kadının kıyafetlerini çıkarmasını bir sorun olarak görüyorsun ama genç bir kadının bunu yapmasını sorun etmiyorsun."

"Ben öyle söylemedim..."

"Yani sana sahilde sessiz bir yer bulup tüm kıyafetlerimi çıkarmak istediğimi söylesem, bunu sorun etmez misin?"

"Şu anda ruh halimi değiştirebilecek tek şey bu olabilir."

Nora dudaklarını büzdü. "Eh, o zaman şu anki ruh haline alışsan iyi olur. Bir süre daha değişmeyecek."

Barmen yanıma gelip içkimi işaret etti. "Bir tane daha ister misin?"

"Duble lütfen." Başparmağımı Nora'ya doğru salladım. "Onun hesabına yaz."

Ninova

Gözlerini devirdi. "İyi. Ben de bir *cabernet** alayım lütfen. Açıkta ne varsa harika olur."

"Tamamdır." Barmen gitti.

"Hiç çıplak yüzmeyi denedin mi?" diye sordu Nora.

"Bir yetişkin olduktan sonra denemedim."

"Belki de sorunun budur. Biraz eğlenmeye ihtiyacın var."

"Bir sorunum olduğunun farkında değildim."

"Ah, kesinlikle bir sorunun var. Büyükannen biraz eğlenmek istediğinde pislik gibi davranan, kıçına sopa girmiş gibi davranan ve yaş ayrımcılığı yapan birisin."

"Ne kadar güzel konuşuyorsun. Anneni de o ağızla mı öpüyorsun?"

Bana gözlerini kısarak baktı. "Annem *öldü*. Ama ağzımla gerçekten iyi oral yapıyorum."

Bu yorumu pantolonumda bir kıpırdanmaya neden oldu ama şu anda sinirim çok daha fazlaydı. "Göstermeni isterdim ama hapishanede kaptığın şeylerin bulaşmasını istemem."

Nora'nın somurtkan ağzında bir "siktir git" ifadesi oluştu. Karşılık vermesini beklediğim sırada gözleri dudaklarıma kaydı.

Benimle dalga mı geçiyor? Benimle ilgileniyormuş gibi yaparak oyundan düşmemi sağlamaya mı çalışıyordu, yoksa tartışmamız onun işine mi geliyordu? Belki de ben hareketlerini yanlış yorumluyordum. Hiçbir fikrim yoktu ama bunu öğrenmenin bir yolunu biliyordum.

Ona daha fazla yaklaştım. "Tam bir baş belasısın."

Gözleri büyüdü, sonra da kızgınca kısıldı. Uzanıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce on saniye boyunca bana ters ters baktı.

---

* Bir kırmızı şarap.

Ninova

Şoku atlatmam birkaç saniyemi aldı ama bunu başardığımda altdudağını ağzıma aldım ve ısırdım. *Sertçe.*

"Tanrım..." Geri çekilmeye çalışsa da dişlerimle onu oldukça iyi tutmuştum. "Bu bana hakaret ettiğin içindi," diye homurdandım onu bırakmadan. "Şimdi bana o lanet dilini ver."

Bu kesinlikle hoşuna gitmişti. Gömleğimi iki eliyle kavrayıp sandalyesinden kalktı ve büyük memelerini bana doğru bastırdı. Gönderdiği bikinili fotoğrafında hayalini kurarak mastürbasyon yapmış olabileceğim o büyük memelerini... Ayrıca bana dilini de uzatmıştı.

Kahretsin. Şehvet ve öfkenin *Viagra* ile birleşeceğini kim bilebilirdi ki? Lanet bir barın ortasında otururken kaya gibi sertleşmiştim. Derinlerde bir yerlerde geri çekilmem, mantığın sesi olmam gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum. Bunun yerine parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve bir tutamını yumruğumun etrafına doladım. Saçlarını çektiğimde birleşmiş ağızlarımızın arasından inledi.

Boku yemiştim.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ona daha fazla ihtiyacım vardı.

Her şeyine ihtiyacım vardı.

Onu omzuma atıp odama kaçırmak üzereydim ki, boğazını temizleyen biri araya girdi. Sersemlemiş bir halde geri çekilmeye çalıştım ama bu sefer Nora dudağımı ısırdı. *Sertçe.*

Siktir.

Sinirlenmeyi seviyordu. Eh, bunu yapabilirdim...

"Çok sinir bozucusun," diye homurdandım.

"Yine de beni becermek istiyorsun."

"Önce seni dizime yatırmak istiyorum."

"Ah, bu kulağa hoş geliyor."

Ninova

Onu tam burada becermeyi düşündüm. Zaten muhtemelen sadece barmenin işini bölüyorduk. *Bırakalım izlesin.* Etrafımızdaki diğer her şeyi görmezden gelerek o ana geri döndüm. Hayatımda biriyle aramdaki kimya hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Ama sonra bir boğaz temizleme sesi daha geldi. Bu sefer ardından bir erkek sesi duyduk.

"Tanrı aşkına, Nora. Yine kamu içinde ahlaksız davranıştan tutuklanacaksın."

Bu beni kendime getirdi. Nora'yı da.

Sesin geldiği yöne döndüğümüzde Nora birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Richard. Burada ne yapıyorsun?"

"Görünüşe bakılırsa, senin uluorta sevişmeni izliyorum."

"Sen ciddi misin, bu da ne demek oluyor?"

Bu adamın onun erkek arkadaşı ya da kocası olmamasını umuyordum. Çünkü sertleşmiş bir halde biriyle kavgaya tutuşmak hiç de eğlenceli olmayacaktı.

"Beni sen çağırdın, hatırladın mı? Seni hapisten kurtarmam için?"

"Sen de bana siktir olup gitmemi söyledin."

"Yine de geldim... Senin için her zaman yaptığım gibi." Adam ilk kez bana baktı ve çenesini yukarı doğru kaldırdı. "Sen kimsin?"

"Beck Cross. Ve sen de..."

Nora'yı işaret etti. "*Nişanlısıyım.*"

"*Eski* nişanlım," diye açıkladı Nora.

Harika. Tek *sikik* kelimeyle harikaydı.

Ninova

BÖLÜM 7

Beck

İki saat sonra, o adam tekrar yanıma geldiğinde hâlâ barda oturuyordum. Nora'yla birbirimizin yüzünü emmemizi böldükten sonra ikisi ortadan kaybolmuştu.

"Oturmamın sakıncası var mı?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bela aramıyorum."

Adam sırıtıp sandalyeye oturdu. "Yine de onu bulmuşsun gibi görünüyor." Elini uzatarak beni şaşırttı. "Richard Logan."

Bu tam bir saçmalıktı ama yine de elini sıktım.

Barmen yanıma geldi ve Richard'ın önüne bir peçete koydu. "Size ne ikram edeyim?"

"Votka tonik alayım. Duble olsun."

"Tamamdır." Barmen bana baktı. "Bir tane daha ister misin?"

"Böyle iyiyim," dedim ona. "Teşekkürler." Şu anda bu adam yanımda otururken aklımın başımda olması önemli olabilirdi.

Nora'nın nişanlısı ya da *eski nişanlısı* -artık her neyse- içkisini alıp dudaklarına götürene kadar solumda sessizce oturdu.

"Kurtboğanı duydun mu hiç?" diye sordu.

Ninova

Başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum."

"Bir bitki türü. Muhteşemdir. Uzundur ve genellikle koyu mor ya da mavi olur. Çiçekleri miğfer şeklindedir, tek bir dalında bir sürü çiçek olur. Yabani bölgelerde yetişir ve rüzgârda öyle bir dalgalanır ki, ona baktığında içini bir özgürlük hissiyle doldurur. Çin tıbbında özü acıyı dindirmek için kullanılır ama çok fazla tüketince ölürsün." İçkisinden biraz yudumladı ve beni işaret etti. "Nora da tam olarak böyle. Muhteşemdir, tüm ağrı ve acılarını dindirebilir. Ama ondan çok fazla almaya çalışırsan seni içten içe öldürür."

Bir elimi kaldırdım. "Biz birlikte değiliz."

İnanmaz bir şekilde gülümsedi. "Bana da uzun süre aynı şeyi söylemişti."

"Öyle bir şey yok."

Richard omuz silkti. "Sen ne dersen de... Ama seni uyardığımı unutma."

Aradan birkaç dakika geçti. Adam bana henüz vurmadığına göre, ağzını yoklamanın güvenli olduğunu düşündüm. Nora'yla aramızda az kalsın yaşanacaklardan daha fazlasıyla ilgilendiğimden değildi, sonuçta büyükannemle seyahat ediyordu.

"Onun hikâyesi ne?"

"Bir ya da iki ayın var mı?"

"O kadar karmaşık, ha?"

"Çikolatadan yapılmış bir çaydanlıkta sıcak çay demlemek gibi."

Kıkırdadım. "Sanırım nişanlıydınız?"

"On sekiz ay önce ayrıldık."

"Yine de tutuklandığında seni aradı..."

"Ben bir avukatım. Muhtemelen numarasını ezbere bildiği tek avukat. Bir yılı aşkın süredir ondan ilk kez haber alıyorum."

Ninova

Başımla onayladım.

O ise başını iki yana salladı. "İki ay önce sonunda onu aşmıştım. Yeni sevgilim, eski sevgilimin arayıp yardıma ihtiyacı olduğunu söylediği anda uçağa atladığımı öğrenince pek mutlu olmayacak."

"Üzüldüm..."

"Peki senin olayın ne? Nora büyükannenle seyahat ettiğini söyledi?"

"Evet, ikisi arkadaşlar. Garip olduğunu biliyorum ama oldukça yakınlar. Büyükannem iyi değil. Kanser. Üçüncü kez nüksetti. Artık tedavi olmamaya ve kalan zamanının tadını çıkarmaya karar verdi. Birlikte seyahat edip çılgınca şeyler yapıyorlar."

"Hasta olmasına üzüldüm."

"Teşekkür ederim. Yine de iyi hissediyor. Onu bir görsen, sağlıklı olmadığını hiç düşünmezsin."

"Aslında onunla az önce tanıştım. Nora ve ben konuşmak için odasına gittik. Büyükannenin odası da hemen yanındaymış. Koridorda bizi duyunca kafasını dışarı çıkardı ve Nora bizi tanıştırdı. Neden yaşlı bir kadınla seyahat ettiğini merak ettim." Elini kaldırdı. "Alınma."

"Alınmadım."

"Nora, Nora'lığım yaptı ve kadının hasta olduğundan bahsetmedi. Sadece arkadaşı olduğu konusunda ısrar etti. Ama birlikte seyahat etmeleri artık mantıklı geliyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Richard içkisini yudumladı. "Nora'nın yaşadıkları yüzünden."

Ona doğru baktım. "Nora neler yaşadı ki?"

Ninova

"Kahretsin. Bildiğini sanmıştım. Nora birkaç yıl önce oldukça ciddi sağlık sorunları yaşadı." Hüzünle gülümsedi. "İkinizin arasında bir şey olmadığını söylemişti. Sanırım yalan söylemiyormuş."

"Bilmediğim için mi böyle düşünüyorsun?"

Ön cebinden cüzdanını çıkarıp barın üzerine iki yirmilik attı. Ardından içkisinin geri kalanını kafaya dikti ve ayağa kalktı. "Hayır. Onu çıplak görseydin, yara izlerini görür ve sorular sorardın." Richard elini uzattı. "Öğleden sonra New York'a giden uçağa yetişeceğim. Büyükannenle iyi şanslar ve unutma, kurtboğan seni öldürür."

"Hey."

"Neler oluyor, abi?" Jake konuştuktan sonra "ah" sesi duyulduğunda, onu masamda ayaklarını uzatmış otururken hayal ettim.

"Neredesin sen?"

"Saat sabahın sekizi. Ofisteyim."

"Doğru ama tam olarak neredesin?"

"Senin ofisinde. Katılmamı istediğin toplantı için ihtiyacım olan evrakları almaya geldim."

"Ayaklarını masamdan çek, sik kafalı."

"Ayaklarımın masanın üstünde olduğunu nereden bildin?"

"Kolay okunan birisin. Mekânın sahibi gibi davranmaktan çok hoşlanıyorsun."

Jake güldü. "Eğlenceli oluyor. Büyükannem nasıl? Mesajını iki kez dinlemek zorunda kaldım çünkü yanlış duyduğuma ve büyükannemin tutuklandığını değil de tıkandığını söylediğine emindim. Neler oldu?"

"Dün gece *çıplak yüzmeye* gitmiş."

Ninova

"Bu yasadışı mı?"

"Kaldığı tatil yerine bağlı plajda öyleymiş."

"Biraz eğlendiği için tutuklandığına inanamıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Yasaları çiğnedi."

"Azıcık rahatla, abicim. Hepimiz senin kadar mükemmel olamayız."

"Her neyse, bu gece planladığım gibi dönemeyeceğimi söylemek için aradım."

"Çok güzel. Tahtta oturmak için daha fazla zamanım olacak."

İç çektim. "Gwen'e önümüzdeki birkaç gün için her şeyi yeniden planlamasını söyleyeceğim, böylece fazla bir şey yapmana gerek kalmayacak."

"Bu daha da iyi. Gerçek bir patrondan çok, iyi bir figüran oluyorum. Muhtemelen kafam güzel olduğu içindir."

"Ya da kafan boş olduğu için... Her neyse, büyükannemin birkaç gün içinde duruşması var. Burada kalıp her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyorum. Avukat tutmama izin vermiyor, bu yüzden birinin onu yargıca gidip kendini becermesini söylemekten alıkoyması gerekiyor. Ayrıca, belki buradayken onunla konuşup biraz mantıklı davranmasını sağlayabilirim diye düşündüm."

"Ve seyahat arkadaşını bikinili görebilirsin."

Daha da iyisi, yüzünü emebilirim... Ama bunu kendime sakladım. "Hoşça kal, Jake."

"Görüşürüz, balkabağım."

Telefonu kapattıktan sonra birkaç e-posta gönderdim ve kahvaltı etmeye indim. Otelin restoranı boştu, sadece bir masada transparan bir baş örtüsü takmış muhteşem bir sarışın tek başına oturuyordu. Yaklaştığımda, altına bikini üstüyle eşleşen transparan bir plaj kıyafeti giydiğini fark ettim. *Belki de dört gün o kadar da kötü geçmeyecekti.*

Ninova

Masaya ulaştığımda suç ortağını bulmak için etrafıma bakındım.

"Büyükannem burada mı?"

"Hayır. Biraz uyumaya çıktı. Sırtının alt kısmında bir ağrı var. Sanırım böbrek ağrısı. Birkaç gün önce başladı. Doktorunu aradı, o da bunun beklenen bir şey olduğunu söyledi ve işe yarıyor gibi görünen bir ilaç yazdı. Ama ilaç aynı zamanda onu yoruyor, bu yüzden onları geceleri almaya başladı."

Karşısındaki boş sandalyeyi işaret ettim. "Sana katılmamın bir sakıncası var mı?"

"Keyfine bak. Sekizi çeyrek geçe plaj yogasına gideceğim ama sana eşlik etmek için birkaç dakikam var."

Garson kız geldi, menüyü isteyerek bir kahvede karar kıldım. Cevabı bildiğim halde, "Nişanlın kalmadı mı?" diye sordum.

"*Eski* nişanlım ve hayır. Gerçi girdiği zahmetler için bir geceliğine odamı paylaşmasına izin vermemi önerdi. Hayır dediğimde kavga ettik ve ona eve dönmesini söyledim."

"Tartıştınız mı? Bu, yüzünü emdiğin anlamına mı geliyor?"

Nora güldü. "Hayır. Ama bu komikti."

"Gördün mü? Her zaman bir pislik değilim."

Gözleri parladı. "Sadece çoğu zaman."

Eski sevgilisi bana mesafemi korumam için oldukça sert bir uyarıda bulunmuştu, bu yüzden Nora'nın onun hakkında ne söyleyeceğini merak ediyordum.

"Peki sormamın sakıncası yoksa, nişanlı kelimesinin önünde neden bir *eski* var?"

"Sakıncası yok. Sanırım asıl neden onun baskıcı ve sahiplenici olması. Richard'ın onu aldatan ve başka bir adamdan hamile kalan uzun süreli bir kız arkadaşı vardı. Bu yüzden tüm kadınların aynı olduğuna inanıyordu. İş için çok seyahat ediyordum

Ninova

ve ilk başlarda nerede olduğumu kontrol etmek için beni günde birkaç kez arıyordu. Bir süre sonra bunu yapmayı bıraktı ve ben de sonunda bana güvenmeye başladığını düşündüm. Ardından çantamın astarına gizlenmiş bir *Apple AirTag** buldum. Telefonunu kontrol ettiğimde beni takip ettiğini gördüm."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Suçu bana attı, onu o seviyeye benim düşürdüğümü çünkü aldatmadığıma dair ona yeterince güvence vermediğimi söyledi." Omuz silkti. "Bana kalırsa seni şüpheye düşürecek hiçbir şey yapmamış birinin güvencesine ihtiyacın varsa, bu senin problemindir, benim değil."

İyi bir noktaya parmak basmıştı.

Garson kız geri gelip siparişimi aldı. O gittikten sonra Nora bir parça kavunu çatalına takıp bana doğrulttu. "Peki ya senin aşk hayatın? Bugünlerde süpermarket reyonlarında şans senden yana mı?"

"Büyükannemi ve onun güzel ama biraz sinir bozucu arkadaşını ülkenin dört bir yanında kovalamakla meşgulüm."

"Sadece biraz mı sinir bozucuyum? Daha çok çabalamam gerek."

Gülümsedim. "Ee, bugünkü planlarınızda ne var? Kafanızı bir köpekbalığının ağzına mı sokacaksınız, yoksa kör bir adamın tüfekle başınızın üzerindeki elmayı vurmasına mı izin vereceksiniz?"

"Aslında hiçbir şey planlamadık çünkü bugün buradan ayrılmamız gerekiyordu. Duruşma için birkaç gün daha kalmamız gerektiğinden planlarda değişiklik oldu. Ama Louise pan davullarını çok seviyor ve lobide otelin bu öğleden sonra müzikli bir plaj partisi vereceğine dair bir duyuru gördüm. Ben de belki buna katılırız ve biraz güneşleniriz diye düşündüm."

* Bir izleme cihazı.

Ninova

"Sahildeyken kıyafetlerini çıkarmamayı başarabilecek misin?"

"Pek keyifli olmayacak ama dayanacağım artık. Peki ya sen? Uçağın ne zaman?"

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem fakat bugün gitmiyorum. Duruşma bitene kadar burada kalacağım. Büyükannemin yargıca ağzının payını vermediğinden ve tekrar hapse atılmadığından emin olmak istiyorum."

"Bunun çok saçma olduğunu, asla öyle bir şey yaşanmayacağını söylemek isterdim, böylece eve dönebilir ve endişelenmeyi bırakabilirdin. Ancak büyükannenden her şey beklenir. Bu yüzden kalman muhtemelen iyi olur. Ayrıca aramızda kalsın ama sanırım yanında olmandan hoşlanıyor."

Başımı sallayıp birkaç dakika sessiz kaldım.

"Ah..." Nora dolgun altdudağını dişledi. "Dün gece... Richard gelmeden önce olanlar hakkında..."

Dudağımı ovuşturdum. "Bana çok iyi oral yaptığını söylediğin zamandan mı bahsediyorsun, yoksa beni öptüğün zamandan mı?"

Kızardı. Alkol onu kesinlikle daha cesur yapmıştı. "İkisinden de."

"Ne olmuş?"

"Sadece şunu söylemek istiyorum. Kaldığımız yerden devam etmemizin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, özellikle de sen birkaç gün daha burada olacaksan."

Bu moralimi bozdu ama belli etmedim. "Neden?"

"Çünkü bir ilişki aramıyorum."

"Ben de aramıyorum." Başımı ona doğru eğdim. "Aynı kafada gibiyiz ve kaldığımız yerden devam etmemiz *çok iyi bir fikir* olabilir. Aslında... unut gitsin. Pek centilmence davranmadım. Belki de baştan başlamalıyız. Bana iyi oral yaptığını söylemiştin

Ninova

ama ben, sen çığlık atana kadar yüzümü bacaklarının arasına gömmek istediğimi paylaşmamıştım."

Nora'nın gözleri kısa bir süreliğine büyüdü ama sonra başka tarafa baktı ve boğazını temizledi. "Bu cömert bir teklif olsa da arkadaş kalmamızın en iyisi olacağını düşünüyorum."

Sırıttım. "Biz arkadaş değiliz. Birbirimizden yeterince hoşlanmıyoruz."

"Birbirimizden arkadaş olacak kadar hoşlanmıyoruz ama seks yapacak kadar hoşlanıyoruz, öyle mi?"

Başımı onaylarcasına salladım. "Bu doğru. İnsanlar birbirlerinin kişiliklerinden hoşlanmadan da fiziksel olarak birbirlerine yakın olabilirler."

"Yani kişiliğimden hoşlanmıyor musun?"

"Pek hoşlanmıyorum. Bana ders vermeyi seviyorsun. Bunun hoşuma giden tek kısmı, seni ağzına bir şey sokarak susturmanın farklı yollarını hayal etmek." Öne doğru eğildim. "Sanırım bu düşünce senin de hoşuna gidiyor. Yanılıyor muyum?"

Nora'nın göğsü yükseldi ve gözleri koyulaştı. *Kesinlikle yanılmıyordum.* Ama sonra bakışlarını yeniden başka tarafa çevirdi, bakışları bana döndüğünde kendini çoktan kontrol altına almıştı. "Seksi severim ama pisleşmeyi sevmem. Bunu gerçek anlamda söylemiyorum," dedi. "İşlerin karışması umurumda olmasaydı, Richard'ın gece kalma teklifini kabul ederdim. Birlikteyken yeterince iyi bir kimyamız vardı."

Çenem kasıldı. Kıskanç bir adam değildim. Aslında gündelik ilişkilerimin çoğunda, eski Clinton askeri görüşünü benimserdim. *Sorma. Anlatma.* Onu başka bir adamla düşünmenin beni rahatsız etmesinin bir kırmızı bayrak işareti olması gerektiğini düşünüyordum ama Nora biraz risk almaya değecek türden bir kadındı. Yine de onun herhangi bir şeye ikna edilmek

isteyen bir tip olmadığını zaten biliyordum, neye hazır olduğuna sadece kendisi karar verirdi.

Fakat bu ikinci karşılaşmamızdı ve ikisinde de neredeyse yatağa girecektik, bu yüzden kararı ona bırakmanın yaratacağı ihtimaller hoşuma gitti.

"Fikrini değiştirirsen buralarda olacağım," dedim ona.

Nora kahvesinin son yudumunu içti, ağzını sildi ve peçetesini boş tabağına bıraktı. "Yogaya gitmeliyim. Daha sonra parti için plajda olacak mısın?"

"Muhtemelen olmayacağım. Yapacak çok işim var."

Ayağa kalktı. "Üzüldüm. O çok seviyormuşsun gibi görünen şık gömleklerinin altında ne olduğuna bakmak için sabırsızlanıyordum."

"319."

"Bu yaptığın egzersiz sayısı falan mı?"

Göz kırptım. "Oda numaram. Ne zaman istersen uğra, giydiğim her şeyin altında ne olduğunu sana göstermekten mutluluk duyarım."

Ninova

BÖLÜM 8

Nora

"Vay canına," Şezlonguma yaklaşan adamı daha iyi görebilmek için güneş gözlüklerimi burnumun ucuna doğru kaydırdım. "Neler görüyorum? Takım elbiselinin şortu da varmış. Bin yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

Beck'in dudağı yukarı doğru kıvrıldı. "Az önce hediye dükkânından aldım. Sahip olduğum tek şort, koşu şortuydu."

"Plaja gittiğinde ne giyiyorsun?"

Tek kaşını kaldırdı. "Plaj mı?"

"Aman Tanrım. En son ne zaman plaja gittin?"

Beck ellerini kalçalarına koyup okyanusa doğru baktı. "Emin değilim. Uzun zaman önceydi."

"Ne kaçırdığını bilmiyorsun."

Bu kez Beck güneş gözlüklerini burnundan aşağı doğru indirdi. Gözleri vücuduma gezinip ayak parmaklarımdan boynuma doğru beni yavaşça süzdü, göğüslerimde bir süre oyalandıktan sonra tek parmağıyla gözlüğünü tekrar yukarı itti. "Bilmesem daha kolay olabilirdi."

Gülümsedim. "Tüm işlerin bitti mi?"

Ninova

"Kritik olanlar bitti." Etrafına bakındı. "Büyükannem nerede?"

Sahili işaret ettim. "Kalipso dansı dersi alıyor."

Başını salladı. "Kulağa hoş geliyor. Oturabilir miyim?"

"O tişörtü çıkaracak mısın?"

"Çok sıcak. Çıkarmayı planlıyordum. Sorun olur mu?"

"Hayır." Gövdesini işaret ettim. "Devam et. Sadece oturmadan önce çıkar ki iyice görebileyim. Bunun hakkını ver."

Beck kıkırdadı. Ama aynı zamanda tişörtünün yakasına uzandı ve onu başının üzerinden çekti.

Aman Tanrım. Kahretsin, her yeri çok güzeldi. Bronz teni, şişkin kol kasları, karın kasları, ağzımı sulandıran bir *V* ve yalamak için çılgınca bir istek duyduğum göğüs kasları...

Beck kollarını açtı. "Eee?"

Vücuduna olan beğenimi gizledim. "Fena değil."

Sırıttı ve birden göğüs kasları dans etmeye başladı, kaslar hızla aşağı yukarı hareket ediyordu.

Ağzımı kapattım. "Aman Tanrım. Sen de o adamlardansın."

Beck güldü. "Aslında artık bunu yapabileceğimden emin değildim. On altı yaşımdan beri yapmadım. O zaman da arkadaşımın ablasının beni fark etmesini sağlamak için kendi kendime öğrenmiştim."

"İşe yaradı mı bari?"

"Kız yirmi üç yaşındaydı ve tıp fakültesinde okuyan bir adamla çıkıyordu. Bense kadınları nasıl etkileyeceğime dair tavsiyeleri *Jersey Shore*'daki* Ronnie'den alıyordum. Sence işe yaradı mı?"

Kıkırdadım.

* 2009 ile 2012 yılları arasında ABD'de *MTV*'de gösterilen bir *reality* şov.

Ninova

Beck, Louise'in şezlongunda yanıma oturdu. Gözleri göğüs dekolteme kaydığında yüzü değişti, böylece yara izimi fark ettiğini anladım. Bana doğru bakınca bunu sormak istediğini anlayıp onu bu dertten kurtardım.

"Birkaç yıl önce kalp ameliyatı oldum."

"Eski nişanlın bir şeylerden bahsetmişti. Ona büyükannemden ve seyahat sebebinden bahsettiğimde, yaşadığın sağlık sorunu düşünüldüğünde bunun mantıklı olduğunu söyledi. Ameliyat olma nedenini sorabilir miyim?"

"Rabdomiyosarkom."

"Anneni öldüren hastalık mı?"

Başımla onayladım.

"Çok üzüldüm. Şimdi her şey yolunda mı?"

Kanser hakkında konuşmaktan nefret ediyordum, özellikle de güzel bir plajdayken. Bu yüzden Beck'e ne zaman bir yabancı yara izimi fark etse verdiğim standart cevabı verdim. "Her şey çok iyi. Ben şanslı olanlardan biriydim." Çok uzakta olmayan aktivite kulübesini işaret ettim. "*Jet ski* yapmayı düşünüyordum. Var mısın?"

Beck kaşlarını çattı. "Hayır, teşekkürler."

"Louise de istemiyor."

"Kızının bu şekilde öldüğünü düşünürsek şaşırtıcı değil."

Gözlerim büyüdü. Güneş gözlüklerimi yüzümden çıkarıp doğruldum. "Ne dedin sen?"

"Annem ben on bir yaşındayken bir *jet ski* kazasında öldü."

Elimi kalbime koydum. "Aman Tanrım. Hiçbir fikrim yoktu. Bu Louise'den ikinci kez yapmasını isteyişimdi. Üstelik bugün bir de hani şu kolları tavuk gibi çırptığımız hareketi yapmıştım."

"Ne kadar da olgunca."

Ninova

"Nereden bilebilirdim ki? Kızının yıllar önce bir kazada öldüğünden bahsetmişti ama ben otomatik olarak araba kazası sanmıştım."

Beck başını iki yana salladı. "Annemle babam on beşinci evlilik yıldönümleri için tatile gitmişlerdi. *Jet ski*yi babam kullanıyormuş ve bir tekneyle çarpışmışlar. Babamda bir çizik bile yoktu ama annem travmatik beyin hasarı geçirdi."

"Tanrım. Yani tatilde mi öldü?"

"Aslında o olaydan sonra üç ay yaşadı. Onu ABD'ye geri götürdüler fakat bilinci asla yerine gelmedi. Ben daha çocuktum ve o aylar korkunç geçti."

"Çok üzüldüm."

Beck başını anlayışla salladı. "Teşekkür ederim. Amacım seni mahcup etmek değildi. Sadece bilmeni istedim. Bu muhtemelen büyükannemin ölmeden önce yapılacaklar listesinde tik atamayacağı tek şey."

"Tabii. Onu kim suçlayabilir ki?" Başımı salladım. "Sana özel bir soru sorabilir miyim?"

"Nedir?"

"Baban o olaydan sonra mı vefat etti? Annen öldükten sonra seni ve kardeşini Louise'in büyüttüğünü biliyorum. Baban da öldüğü için böyle olduğunu düşündüm. Ama az önce babanın yaralanmadığını söyledin."

"Vefat etmedi. Ama çok fazla suçluluk duyuyordu. Görünüşe göre, o gün *jet ski*ye binmeden önce birkaç kadeh içmiş. Kazadan hemen sonra yapılan alkolmetre testinden geçemeyecek kadar değil ama yine de bunu hiçbir zaman atlatamadı. Çok içmeye başladı ve büyükannem kardeşimle beni birkaç günlüğüne evine götürdü. Ondan sonra babam bir süre ortadan kayboldu ve biz de bir daha hiç geri dönmedik. Son duyduğuma göre

Ninova

dördüncü karısıylaymış ve hâlâ sarhoşmuş. Sanırım Florida'da yaşıyor."

"Bunu yaşadığınız için üzgünüm."

"Büyükannem bize iyi bir hayat sundu."

"Louise'e karşı neden aşırı korumacı olduğunu şimdi anlayabiliyorum. O senin için çok şey ifade ediyor."

"Bu durum çılgın gezileri bırakacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Çünkü az önce paylaştıkların endişelerini anlamama yardımcı olsa da, Louise'in yaptıklarının seninle ilgili olmadığı gerçeğini değiştirmiyor. Bu tamamen onunla ilgili."

"Bundan hoşlanmak zorunda değilim."

"Hayır, kesinlikle değilsin. Fakat ona kararlarını kabul edecek kadar saygı göstermelisin."

Beck kaşlarını çattı. "Vücutlarımızı incelemeye geri mi dönsek? Bu seninle konuşmaktan çok daha eğlenceli."

Ona ters ters baktım. O da bana ters ters baktı.

"Bence senin sorunun ne biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır. Ama beni aydınlatacağını tahmin ediyorum."

"Sen bir kontrol manyağısın ve büyükannenin ne yaptığını kontrol edememekten nefret ediyorsun."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Kontrol manyaklarından iyi lider olur. Mükemmeliyetçi ve çalışkandırlar."

"Taviz vermezler ve kötü dinleyicidirler."

Beck elini kulağına götürdü. "Pardon. Söylediğini duyamadım?"

"Sadece çeneni kapatıp güzel görün, olur mu? İyi olduğun tek şey bu."

"Bundan çok daha fazla şeyde iyiyim. Sana göstermeme ne dersin?"

Ninova

Onu yumruklamak istiyordum. Ama aynı zamanda şehvetimle de savaşmak zorundaydım. Bu adamla tartışırken neden böyle bir heyecan hissediyordum ki? Yaşadığımız an ne kadar gerginse, fiziksel etki de o kadar baskın oluyordu.

Ayrıca böyle hisseden tek kişi ben değildim. Beck'in gözleri ağzıma kaydı ve dudaklarını yaladı. Saldırmak üzere olan aç bir aslana benziyordu. Ben ise istekli bir antiloptum. Neyse ki telefonum saçma düşüncelerimi böldü. Onu çantamdan çıkardım ve ekranı kaydırarak aramayı cevapladım.

"Selam, Louise."

"Burada partneri olmayan yakışıklı bir Bahamalı kalipso dansçısı var," dedi. "Hem de bedava *Bahama Mama* içkisi dağıtıyorlar."

Bakışlarım Beck'inkilerle buluştu. "Yakışıklı bir dansçı ve bedava içki, ha? Tam da ihtiyacım olan şeye benziyor. Birkaç dakika içinde orada olacağım."

İşim bittiğinde bir dakikamı *Google*'da kısa bir araştırma yaparak geçirdim. Bu sırada Beck sessizliğini koruyor ve beni izliyordu.

"İşte!" Ona ekranı göstermek için telefonumu çevirdim. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Beck gözlerini kısarak ekranı okumak için eğildi. "İnsan beyni stres altındayken -mesela bir kavga sırasında- testosteron, kortizol ve adrenalin salgılar. Bu hormonlara karşı koymak için insan vücudu seksin sağlayabileceği zevk hormonlarını arzular."

Kaşları çatıldı. "*Google*'da neyi arattın sen?"

"Bir pislikle tartışırken neden azdığımı."

Dudağı yine seğirdi. Biz konuşurken bunu çok sık yapıyordu.

"Buna ne diyeceğim biliyor musun?" diye sordu.

"Ne?"

Ninova

Ellerini kaldırıp başının arkasında kilitledi ve göğüs kaslarını tekrar oynattı. "Bahse girerim senin yakışıklı Bahamalı kalipso dansçın bunu yapamaz."

Hızla ayağa kalktım. "Sana öğleden sonra kendinle iyi eğlenceler."

Sırıtarak arkasına yaslandı, şezlonga yayılırken ellerini başının arkasında birleştirdi. "Ah, eğleneceğim. Ne de olsa en sevdiğim insanla birlikte olacağım."

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

BÖLÜM 9

Nora

Günün ilerleyen saatlerinde akşam yemeği için Louise'le buluşmak üzere lobiye indim. Bana mesaj atıp şık bir yerde rezervasyon yaptırdığını söylemişti ama Beck'in de katılıp katılmayacağını sormamıştım. Kıyafet kurallarını sorduğumda, geçen gece sevimli bir butikten aldığım lacivert elbiseyi giymemi söyledi. Tek omuzlu, dar kesim bir elbiseydi. Kıvrımlarımı saran bir korsajı ve yırtmacı vardı, muhtemelen tekrar tutuklanmamak için üzerine çift taraflı bant yapıştırılabilirdi. Elbiseyi yanımda getirdiğim ve her şeye uyan topuklu ayakkabılarla kombinledim. *Bileği saran ince bir kayışı olan, on santimlik gümüş stilettolarla.* Beklerken birkaç baş bana doğru döndü. Geçen hafta giydiğim pis plaj ve seyahat kıyafetlerinden sonra bu durum kendimi iyi hissetmemi sağladı. Bazen kadınsı tarafımı şımartmaktan ne kadar keyif aldığımı unutuyordum.

Kendime *kendim* için bu kadar süslendiğimi söylemiştim ama Beck asansörden inip beni gördüğünde önündeki kişiye çarptı. Belki de sadece kendim için değildi.

Bana doğru yaklaşırken hayranlığını gizlemeye bile çalışmadı. Garip bir şekilde, beni fiziksel olarak çekici bulduğunu

Ninova

gizlememesini takdir ediyordum. Birçok erkek, sadece seviş-mek istemelerine rağmen ilgileri son derece masummuş gibi davranıyordu.

Beck üç parçalı, özel dikim bir takım elbise giymişti. Noel listemdeki bazı isteklerimi kesinlikle karşılıyordu. Altında yon-tulmuş bir vücut olduğunu bilmek, o takımı daha da fazla çıkarmak istememe neden oluyordu. Bu yüzden, Louise bize katılacağı için memnundum. Bir kızın ancak bu kadar iradesi olabilirdi, özellikle de uzun zamandır sevişmemiş bir kızın...

"En sevdiğim rengi giymişsin," dedi Beck. "Belki de tartışa-bilmemiz için korkunç göründüğünü söylemeliyim. Ama ben yalancı değilim. Çok güzel görünüyorsun."

Utandım. "Teşekkür ederim. Sen de o kadar kötü görün-müyorsun."

Kolunu kaldırıp manşetini geriye iterek pahalı görünen bir dizi kol düğmesini ve daha da pahalı olan kalın saatini ortaya çıkardı. "Erken mi geldim?"

Başımı iki yana salladım. "Tam zamanında geldin. Louise birazdan iner."

Başıyla onayladı. "Akşam yemeğinde takım elbise giymem için bana mesaj attığında, ona oda servisinden sipariş vereceğimi söylemeyi düşündüm. İyi ki söylememişim, yoksa bu elbi-seyi kaçırırdım."

Telefonum çantamda çalarken, Beck'in de ceketinin içinde-ki telefonu da aynı anda çaldı. Bir anlığına birbirimize baktık.

"Bu bir tesadüf mü?" dedim.

"Bilmiyorum."

Telefonlarımızı çıkardık ve birlikte okuduk. İkimize de aynı mesaj yazılmıştı.

Ninova

Louise: Geç haber verdiğim için özür dilerim. Yemeğe katılamayacağım. Biraz yorgun hissediyorum. Acıkırsam oda servisinden sipariş veririm. Siz ikiniz keyfinize bakın. Rezervasyonumuz bu oteldeki Royal Bahamian'da.

Eyvah. Başımı iki yana salladım. "Onu arayacağım. Sadece yorgun olduğundan ve başka bir şey olmadığından emin olmak istiyorum."

"İyi fikir."

Louise ikinci çalışta telefonu açtı. "Merhaba, canım. Ben iyiyim. Yaşımdan dolayı yorgunum, kanser yüzünden değil."

Gülümsedim. "Neden aradığımı nereden bildin?"

"Çünkü kaygısız görünüyorsun ama özünde tıpkı torunum gibi endişeli birisin."

Gözlerim Beck'inkilerle buluştu. "Torununa hiç de benzemiyorum."

Louise kıkırdadı. "Belki ikiniz akşam yemeğinde arkadaş olabilirsiniz. Rezervasyonu ayarladım. Benim adıma. Keyfini çıkarmaya çalışın."

Derin bir iç çektim. "Sen de biraz uyumaya çalış. Sabah sana mesaj atarım."

"İyi geceler, canım."

Telefonu kapattım.

"O iyi mi?" diye sordu Beck.

"Sanırım iyi. Sesi normal geliyordu."

Başını salladı. "Neden birbirimize hiç benzemediğimizi söyledin?"

"Çünkü senin gibi endişeli biri olduğumu söyledi."

"Öyle olduğun için memnunum. Gelmeden önce senin çok farklı biri olduğunu düşünüyordum."

Ellerimi kalçalarıma koydum. "Nasıl biri olduğumu düşünüyordun?"

Elini sırtımın alt kısmına yerleştirdi. "Neden yemeğe gitmiyoruz ve tartışmayı tatlıya saklamıyoruz. Restoran nerede?"

"Burada. *Royal Bahamian*'da. Bu sabah sahile giderken bir broşürde görmüştüm."

Diğer elini uzattı. "Önden lütfen."

Restoran otelin arka tarafındaydı, pencereleri açıktı ve bazı masalar denize bakıyordu. Girişteki baş garsona Louise'in adını söylediğimizde bize gülümsedi.

"Ah, evet. Bu akşamki özel konuklarımız."

Beck ile birbirimize baktık. Bunun ne anlama geldiğini soramadan, adam onu takip etmemizi istedi. Restoranın arka tarafına doğru yürüdük, bu yüzden okyanus manzaralı bir masaya oturacağımızı düşündüm. Ama sonra baş garson döndü ve bizi gizli bir merdivenden aşağı indirdi. Aşağıda bir kapıyı açtığında kendimizi sahilde bulduk.

Suyun kenarında, rüzgârın bir kemer oluşturacak şekilde eğdiği, hışırdayan bir palmiye ağacının altına iki kişilik bir masa kurulmuştu. Beyaz örtüler hafif esintiyle dalgalanıyor, camdan bir gaz lambası ortadaki mumun sönmesini engelliyordu. Etrafıma bakındım. Kumsalın hiçbir yerinde başka bir masa yoktu.

"Bu bizim için mi?"

"Evet, hanımefendi. Hoşunuza gitmedi mi?"

"Ah, hayır. Bu harika. Sadece... çok romantik."

Gülümseyerek bana ve Beck'e baktı. "Evet, öyle."

"Rezervasyonumuz üç kişilik değil miydi?"

Baş garsonun kaşları çatıldı. "Üç kişilik mi?"

Beck'e baktım. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

Ninova

Tek kaşını kaldırdı. "Büyükannemin odasında kalipso çalıştığını ve hiç yorgun olmadığını mı?"

"Ayrıca en sevdiğim renk olan pembe tonlarında bir elbise giyeceğimi söylediğimde, bana artık senin en sevdiğin renk olduğunu bildiğim bu mavi elbiseyi giymemi söyledi."

"Bunun için ona teşekkür etmeyi unutmamalıyım."

Şef garsona baktım. "Başka bir masanız var mı? Belki içeride bir tane?"

Adam kaşlarını çattı. "Korkarım ki yok. Bu akşam tamamen doluyuz. Rezervasyonunuz Deniz Tadında Deneyim bölümüne yapıldı. Sadece bu masa için yedi çeşit tadım menüsü var."

"Belki birileri bizimle yer değiştirmek ister. Merdivenin yanındaki kırmızı elbiseli kadın ve partneri birbirlerine oldukça âşık görünüyordu. Onlara masaları değiştirmek isteyip istemeyeceklerini sorabilirim?"

Zavallı adam dehşete düşmüş görünüyordu.

Beck pantolonunun cebinden cüzdanını çıkardı ve birkaç banknot çıkararak adama uzattı. "Bu masa iyi. Bundan sonrasını ben hallederim. Teşekkürler."

Garson hızlı bir şekilde yanımızdan uzaklaştı.

Şaşkınlıkla ellerimi kaldırdım. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü saçmalıyorsun."

Dudaklarım büzüldü. "Nasıl saçmalıyorum?"

"Oturup yemeğimizi yiyebilir miyiz? Ölmezsin, merak etme."

"Her neyse." Gözlerimi devirdim. "Bitirelim şu işi."

Yerimize oturduk. Bir garson elinde şarap listesiyle hemen yanımıza geldi.

"Her zamanki viskinden mi alacaksın?" diye sordum.

"Şarap alacağım. Sen ne seçersen bana uygundur."

Geldiğimizden beri kadeh kadeh içtiğim kırmızı şaraptan bir şişe sipariş ettim. Tekrar yalnız kaldığımızda, çıkan tek ses bir metreden daha kısa bir mesafedeki kıyıya vuran dalgaların yumuşak şırıltısıydı. Büyülenmiş bir halde dalgaların birkaç kez gelip gitmesini izledim.

"Gerçekten çok güzel," dedim.

"Öyle." Beck'in sesi yumuşak olsa da içinde farklı bir şeyler sezdim. Ne olduğunu anlamak için başımı kaldırdığımda onu beni izlerken buldum. Adadan bahsetmiyordu.

"Bu akşam için barışmaya ne dersin?" diye önerdim. "Belki bir ateşkes yaparız. Tartışmayız."

"Bunun neresi eğlenceli ki?"

Elimi uzattım. "Meydan okumayı kabul ediyor musun?"

Beck elimi tuttu ama sırıtarak dudaklarına götürdü ve tepesinden öptü. Dudaklarının sıcaklığı içime işledi.

"Elbette." Göz kırptı. "İşe yaramazsa başka bir yol buluruz."

"Başka bir yol yok, güven bana."

Sırıtışı genişledi. "Meydan okumalara bayılırım."

Garson geri gelip şarabımızı açtı. Tadına baktırdıktan sonra kadehlerimizi doldurup yanımızdan gitti. Beck mumun ardından bana bakarken başparmağıyla altdudağını ovuşturuyordu; bunu sık sık yaptığını fark etmiştim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bir şey düşündüğümü kim söyledi? Belki de sadece sessizce bir arada olmamızın tadını çıkarıyorumdur."

Şarap kadehinin üzerine giden elini işaret ettim. "Bir şey sormayı düşünürken parmağınla ağzını ovuşturuyorsun. Anlaşılması zor biri değilsin."

"Sanırım bunun nedeni aklımdan geçenleri saklamaya pek gerek duymamam."

Ninova

"Yani?" Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzattım. "Anlatmaya başla o zaman. Neden şimdi gerek duyuyorsun?"

"Tartışmama anlaşmamıza sadık kalmaya çalışıyordum."

"Ah..." Başımı salladım. "Yani düşündüğün şey her neyse beni kızdıracak, öyle mi?"

Başını iki yana salladı. "Hâlâ bu yolculuğa neden çıktığını anlamaya çalışıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Yine mi aynı şey?"

"Aranızda elli yaş olmalı. Sen bile bunun alışılmadık bir eşleşme olduğunu görüyor olmalısın."

"Kırk dokuz yaş var ve arkadaşlıklarda yaş sınırı olduğunu bilmiyordum. Ayrıca büyükannenle seyahat ederek ona iyilik yapıyormuşum gibi davranıyorsun, sanki bir refakatçiye ihtiyacı varmış gibi."

"Daha iki gün önce tutuklandı..."

"Her neyse. Refakatçiye ihtiyacı yok ve bazı günler onun bana iyilik yaptığını düşünüyorum. Tam tersi değil. Birlikte yaptığımız bazı şeyler benim de yapmak istediğim şeyler."

"Ne gibi?"

"Ben Exuma'ya* gitmek istediğim için Bahamalar'dayız. Biraz kumar oynamak ve eğlenmek için bu adada birkaç gece geçirmemiz gerekiyordu. Ardından bir tekneyle başka bir adaya geçecektik."

"Ne için?"

"Babamı görmek için."

"Orada tatilde mi?"

Başımı iki yana salladım. "Orada yaşıyor. Georgetown'da küçük bir oteli var. Onunla daha önce hiç tanışmadım."

* Bahamalar'ın 365'ten fazla ada ve koydan oluşan bir bölgesidir.

Ninova

Beck'in kaşları çatıldı. "Onunla hiç tanışmadım da ne demek?"

"Seninki gibi, benim annem de ben küçükken öldü. Hastalandığında üç yaşındaydım. Onu hatırlamıyorum bile, sadece fotoğrafları var. On sekiz yaşıma kadar biyolojik babam olduğunu düşündüğüm William'la evliydi. Meğer beni tek başına büyüten adam üvey babammış. Annemle, o başka bir adamın bebeğine beş aylık hamileyken tanışmış ve onun çocuğu olmamamı hiç umursamamış. William anneme deliler gibi âşıkmış. Hâlâ da öyle... Asla yeniden evlenmedi. O tanıdığım en harika insan. Bana gerçeği söylediğinde, annemle bunu bir sır olarak saklamayı hiç planlamadıklarını söyledi. Ama annem öldükten sonra, kalan tek ebeveynimi de elimden almak istememiş."

"Vay canına. Biyolojik baban senin varlığından haberdar mıydı?"

Omuz silktim. "Sanırım. En azından bir zamanlar biliyormuş. Annem ona hamile olduğunu söylemiş, o da ben doğduğumda yardım etmek için birkaç çek göndermiş. Ama William ona hayatıma dahil olmayacaksa çeklere gerek olmadığını söylemiş. Bir yabancının yardımı olmadan da ailesine bakabilirmiş. Alex Stewart'tan en son o zaman haber almışlar. Yaklaşık beş yıl önce 23andMe* testlerinden birini yaptım ve baba tarafımdan birkaç sonuç aldım. Ama kardeşlerim ya da babam gibi birinci dereceden akrabalarım çıkmadı. Sonra geçen yıl bir gün, yeni akrabalarımın bulunduğunu söyleyen bir e-posta geldi. Sık sık böyle bildirimler alırım. Genellikle beşinci dereceden bir kuzen ya da büyük-büyük bir teyze olur. Ama bu sefer kontrol etmek için girdiğimde, babamın adı ve akrabalık ilişkisinin ebeveyn

* Etnik köken ve kişilik özellikleri hakkında bilgi veren ilk DNA testi hizmetlerinden biridir.

Ninova

olduğu yazıyordu. Ona da bildirilmiş olmalı. Bu yüzden hayatta olduğumu bildiğini varsayıyorum."

"Hiç iletişime geçtin mi?"

"Hayır. O da aramadı. Ama onu internette araştırdım. Şu anda Bahamalar'da yaşadığını bu şekilde öğrendim. Görünüşe göre, büyük bir otel zincirinde yönetici olmuş. Erken emekli olunca burada köhne bir otel satın alıp onu yeniden hayata döndürmüş. Onu araştırırken bir makale buldum."

"E-postayı bir yıl önce aldıysan, onu görmeye gelmen neden bu kadar uzun sürdü?"

"Emin değilim. Ebeveynlerini hiç tanımayan bazı insanlar gibi terk edilmişlik hissi yaşamıyorum. Cevaplanmasını istediğim sorularım ya da ona yönelteceğim suçlamalarım da yok. Sanırım hiçbir zaman acil olduğunu hissetmedim."

"O zaman neden şimdi öyle hissediyorsun?"

Omuz silktim. "Sanırım doğru zaman gibi geliyor."

Beck başını salladı. "Peki planın ne? Yanına gidip onun kızı olduğunu söylemek mi?"

İç çektim. "Bir planım yok."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

Kıkırdadım. "Kapa çeneni."

Beck gülümsedi. "Üvey babandan bahsederken gözlerin parlıyordu, biliyor musun?"

"O gerçekten harika bir adam. Bazı kadınlar babaları terk ettiği için ya da bir kadına nasıl davranılması gerektiğine dair iyi bir örnek teşkil eden düzgün bir adam olmadığı için sorun yaşar. Bu da erkeklerle ilişkilerinin sorunlu olmasına neden olur. Benim baba sorunum, hiç kimsenin William'ın koyduğu standartlara ulaşamaması. O bilge ve adil biridir, gerektiğinde sert olabilir ama aynı zamanda kocaman, sevimli bir ayıcıktır."

Ninova

"Kızım büyüdüğünde beni bunun yarısı kadar iyi tanımlarsa, hayattaki vazifemi yerine getirmiş hissederim."

Şarabımı yudumlarken gözlerim Beck'in yüzünde gezindi. "Eminim gerçekten iyi bir babasındır."

"Olmaya çalışıyorum. Büyükannem ebeveynlik konusunda bana iyi bir örnek oldu. Eski karım da harika bir eş olmasa da oldukça iyi bir anne. Ama ikimiz de şanslıyız ki, ihtiyacımız olduğunda doğru insanlar devreye girdi."

Beklenmedik bir şekilde gözlerim doldu, gözyaşlarımla savaşarak ve söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Louise öleceği için üzgünüm. William'ın öldüğünü hayal dahi edemiyorum..." Beck masanın diğer tarafından uzandı ve başparmağını yanağımda gezdirerek bir damla gözyaşımı yakaladı. "Bu akşam oldukça hızlı bir şekilde iç karartıcı bir hal aldı, değil mi?"

Güldüm ve peçetemle gözlerimi sildim. "Hadi daha eğlenceli bir şeyden bahsedelim. Bana kardeşin Jake'ten bahset. Büyükannen ikinizin birbirinize hiç benzemediğini söyledi."

Beck başını salladı. "İltifat etmiş. Jake benden on yaş küçük ama çoğu zaman benim çocuğummuş gibi hissediyorum. Benim yanımda çalışıyor."

"Ne iş yapıyor?"

"Pek emin değilim. Öğrendiğimde sana haber veririm."

Güldüm. "Söyle hadi."

"Pazarlama ve halkla ilişkilerde çalışıyor. Aslında bu işte oldukça iyi. Ama bu dediğimi ona söyleme. Üniversiteden yeni mezun oldu. Ben yüz yüze işlerde iyiyimdir. Bir toplantıda çoğu müşteriyi kapabilirim. Fakat müşteri adaylarının gördüğü yüz yüze olmayan sunumlarda, web sitelerinde, proje tasarımında, dergilere makale yazdırmada iyi değilim. Jake'in çocuksu bir

Ninova

havası var. Hep gülümser ve gömlekleri her zaman ütüye ihtiyacı varmış gibi görünür. Ancak bunlar onun işine geliyor."

"Bu çok komik. Sen ise kusursuz bir şekilde bakımlı, somurtkan birisin. Üstelik çocuksu hiçbir yanın yok."

Beck'in gözleri mum ışığında parladı. "Fark etmene sevindim. Ben her açıdan tam bir erkeğim, tatlım."

Yanaklarımın yandığını hissettim. Neyse ki garson ilk tadımlık yemeğimizi getirdi. Üzerinde havyar olan bir adet ev yapımı patates cipsi... Kesinlikle çok lezzetliydi.

Peçetemle ağzımı sildim. "Söyle bakalım, Beck. Neden boşandın?"

Sandalyesine yaslandı. "Bu büyük bir soru."

Başımı eğdim. "Ben Richard'la aramızda neler olduğunu sana anlattım. Neden boşandığını duymamın adil olacağını düşünüyorum."

"Pekâlâ. Pek hoş olmadı ama tahmin ediyorum ki, çoğu boşanma hikâyesi öyle olmuyordur. Yüksek lisans yaparken tanıştığım bir kadınla evlendim. Nevadalıydı ve gittiğimiz okulda profesör olan bir amcası dışında Doğu Yakası'nda pek ailesi yoktu. Çıkmaya başladıktan birkaç ay sonra bir arkadaşım bana Carrie'yi Profesör Burton ile öpüşürken gördüğünü söyledi. Carrie ve ben buna çok güldük çünkü Profesör Burton onun amcasıydı. Ben mezun olduktan birkaç ay sonra Carrie hamile kaldı. Dürüst olmak gerekirse, baba olmaya hazır değildim. Fakat istesem de istemesem de olacaktım, bu yüzden elimden geleni yapmam gerektiğini düşündüm. Maddie doğduktan altı ay sonra işten eve erken geldim ve Carrie'yi Profesör Burton'la yatakta buldum."

Gözlerim kocaman oldu. "Amcasıyla mı yatıyordu?"

Ninova

"Ben de öyle düşünmüştüm tabii. Meğer adam amcası değilmiş. Carrie'yle hiçbir akrabalığı yokmuş. Ama birkaç kez adam onu arabayla gezdirirken birlikte yakalanmışlar. Şüphe çekmemesi için insanlara onun amcası olduğunu söylemişler. Adam ondan otuz bir yaş büyüktü, bu yüzden mantıklı geliyordu. Birinci sınıftan beri onunla yatıyormuş ve adam onun için karısını terk edeceğine söz verip duruyormuş. Terk etmeyince Carrie ilişkiyi bitirmiş. Biz evlendikten sonra adam fikrini değiştirmiş ve sonunda karısını terk etmiş. Ardından Carrie benim ona sunduğum rahat hayat ile hep istediği ama asla sahip olamadığı adam arasında kalmış. Adam tekrar ortaya çıktığında, ikimize de sahip olabileceğini düşünmüş. İronik bir şekilde, boşanma davasını evlilik yıldönümümüzün birinci yılında açtım."

"Vay canına. Profesörle aralarında ne oldu?"

"Şu anda evliler. Adam altmışına yeni bastı, Carrie de yirmi dokuz yaşında."

"Bu çılgınca bir hikâye. Richard'ın beni gizlice takip etmesini bile normal gösteriyor."

Kıkırdadı. "Hayatımın sana kendini normal hissettirmesine sevindim."

Garson ikinci yemeğimizi getirdi. Onu da bitirdikten sonraki bir saat boyunca her on dakikada bir tabaklar gelmeye devam etti.

Her porsiyon fazlasıyla küçük -sadece bir tadımlık- olmasına rağmen sonunda tıka basa doymuştum. Arkama yaslandım ve karnımı okşadım.

"Acayip doydum. Ama her şey çok lezzetliydi."

"Öyleydi. Eşlik etmenden de keyif aldım. Anlaşmamıza sadık kalmayı başarmış gibiyiz."

Ninova

"Başardık." Gülümsedim. "Bu kadar uzun süre eğlenceli olmayı başarabileceğini kim bilebilirdi ki?"

"Ukala."

Garsonun bir sonraki gelişinde Beck hesabı istedi ama anlaşılan Louise hesabı önceden ödemişti. Tekrar restoranın içinden geçip otelin asansörlerine doğru yürüdük. Lobideki barın önünden geçerken tanıdık, güçlü bir kahkaha duydum.

Beck'le birbirimize baktıktan sonra sesin geldiği barın uzak ucuna doğru döndük. Bir kadın ve iki yaşlı adam birlikte oturuyor, barmenle birlikte yüksek sesle gülüyorlardı.

"Görünüşe göre Louise kendini daha iyi hissediyor."

Beck başını iki yana salladı. "Neden hiç şaşırmadım acaba?"

Birlikte oraya doğru yürüdük. Louise bizi gördüğünde gülümsemesi daha da genişledi. "Gelmişsiniz. Yemek nasıldı?"

Beck gözlerini kıstı. "Katılamayacak kadar yorgun olmasaydın bilirdin. Lafı açılmışken, mucizevi bir şekilde enerjin yerine gelmiş gibi görünüyor."

Louise ne yaptığını bilip bilmediğimizi umursamıyor gibiydi. "Öyle oldu. Hadi gelin, bize katılın. Yeni arkadaşlarımla tanışın."

Ben oturdum ama Beck saatine baktı. "Aslında gitmem gerekiyor. Birkaç dakika içinde Çin'deki bir iş ortağımla telefon görüşmem var."

"Ah, tamam." Kendimi gülümsemeye zorladım fakat hayal kırıklığına uğramıştım. Her ne kadar istemesem de Beck'in arkadaşlığı hoşuma gitmişti. Ayrıca masanın karşısından bakınca hiç de fena görünmüyordu. "İyi geceler."

"Size de."

O gittikten sonra Louise'in tanıştığı iki adamla birer kadeh şarap içtik. Balayında olan bir çift oldukları ortaya çıktı.

Ninova

İkisi de hayatlarının büyük bölümünde kadınlarla evliymiş ve eşcinsel olduklarını ancak son yıllarda açıklamışlar. Şaraplarımız bittikten sonra bize iyi geceler dilediler ve sahilde yürüyüş yapmak için dışarı çıktılar.

"Orada giysilerinizi çıkarmadığınızdan emin olun," dedi Louise. "Akşam çıplak yüzerken başımızı biraz belaya soktuk. Görünüşe göre burada yasadışıymış."

Adamlar kıkırdadı. "Öğrendiğimiz iyi oldu."

Gidişlerini izledim. "Tanrım, hayatını böyle kendi gerçeklerini yaşamadan geçirdiğini düşünsene. Çok geçmeden oldukları kişi olmanın bir yolunu bulmalarına sevindim."

"Ben de sevindim. Hayat pişmanlıklarla geçirilemeyecek kadar kısa. Bu arada, akşam yemeğinden memnun kaldınız mı?"

Gülümsedim. "Torunun çok yakışıklı ve bu akşam da iyi bir arkadaştı. Ama birden fazla nedenden dolayı eşleşmemizin akıllıca olduğunu düşünmüyorum."

Louise eliyle beni savuşturdu. "Bence ikiniz birbirinize iyi gelebilirsiniz. Onun biraz rahatlamaya ihtiyacı var, senin de seninle ilgilenecek birine."

"O New York'ta yaşıyor. Ben ise yaz sonunda Kaliforniya'ya geri taşınacağım. Ayrıca doğru zaman değil, Louise."

"Bazen doğru kişiyi yanlış zamanda buluruz. O zaman sadece kadere güvenmemiz gerekir."

Ninova

BÖLÜM 10

Beck

İki gün sonra, büyükannem ve Nora'nın planlanan duruşması için adliyeye gittik. İşlerin sorunsuz bir şekilde ilerlemesi beni hem şaşırttı hem de sevindirdi. İkisi de suçlamalara itiraz etmedi ve para cezasını ödeyip on beş dakika sonra dışarı çıktık. Fakat büyükannemin çok öksürdüğünü fark ettim. Dün akşam yemekte dikkatimi çekmişti ama bugün daha sık öksürüyordu ve bu kriz şeklinde oluyordu.

Adliyeden çıktığımızda ona, "Sen iyi misin?" diye sordum. "Belki de bir doktora gitsek iyi olur?"

Büyükannem boğazını temizleyip başını iki yana salladı. "Ne için? Neyim olduğunu biliyoruz."

Dudaklarımı büzdüm. "Sana yardımcı olabilecek bir şeyler verebilirler. Tedavi olmak istemediğini biliyorum. Yine de bu durum bir enfeksiyonu falan önlemek için ilaç alamayacağın anlamına gelmiyor."

Nora başını katılırcasına salladı. "Beck haklı. Biraz nefes darlığı da çekiyorsun. Sana nebulizatör tedavisi ya da astım spreyi verebilirler. Hatta belki öksürük kesici falan da verebilirler."

Ninova

"Tamam. Ama buradaki bir kliniğe gidiyoruz, evimdeki bir hastaneye değil."

Nora omuz silkti. "Bana uyar."

Büyükanneme baktım. "Ben bir şey söyleyince hemen bana karşı çıkıyorsun." Parmağımla Nora'yı gösterdim. "Ama o söylediğinde bu iyi bir fikir oluyor."

"Eminim büyükannen onu kontrol etmeye çalışmana alışık olduğu için otomatik olarak savunmaya geçiyordur."

Gözlerim kısıldı. "Sana sormadım."

Nora gözlerini devirdi. "Hadi gidip bir klinik bulalım."

İki saat sonra Nora ve ben tıklım tıklım dolu bir acil servisin bekleme odasındaydık. Büyükannemi neredeyse yarım saat önce içeri almışlardı.

Resepsiyon görevlisi cam pencereyi kaydırarak açtı ve dışarı doğru uzandı. "Eleanor Sutton!"

Nora ayağa kalkıp pencereye doğru gitti. Ben de onu takip ettim.

"Doktor ve büyükanneniz içeri gelmenizi istiyor."

"Onun büyükannesi değil," dedim. "Benim büyükannem."

Kadın beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Eleanor Sutton'a benzemiyorsunuz."

"Benzemiyorum. Ama hasta benim büyükannem, onun değil."

Kadın omuz silkti. "Pekâlâ, onu istediler. Sizi değil."

Nora elini koluma koyarak, "Belki de giyinik değildir," dedi. "Girip neler olduğuna bakayım."

Başka seçeneğim kalmayınca başımı salladım.

On beş dakika sonra sabırsızlanmaya başlamıştım ki, büyükannem ve Nora arka taraftan çıktılar. Ayağa kalktım. "Beni çağıracağınızı sanıyordum?"

Ninova

Büyükannem gözlerini devirdi. "Biraz sakin ol, Beck. Doktor sadece boğazıma yemek sıkışması ihtimaline karşı Nora'nın Heimlich manevrasını bildiğinden emin olmak istedi. Boğazımdaki tümör bir şeyleri tutup bırakmamayı seviyor. Bu yüzden öksürüyorum. Küçük parçalar sıkışıyor ve boğazımı tahriş ediyor."

"Küçültebilirler mi?"

Büyükannem kaşlarını çattı. "Tedavi olmayacağımı biliyorsun."

"Ama... eğer yaşam kalitene yardımcı olacaksa..."

İç çekip beyaz bir kâğıt torbayı havaya kaldırdı. "Bana biraz Alka-Seltzer ve midemin gaz üretmesine yardımcı olması için simetikon adında bir şey verdi. Gaz yemek borusundaki basıncı arttırır ve yiyeceklerin yumuşamasına yardımcı olabilirmiş. Artık buradan gidelim."

Bonnie ve Clyde'ı otele geri götürürken sessiz kaldım. Eğer büyükannemi önleyici bir tedaviye ikna etmeye çalışacaksam, bunu yanında destekçisi varken yapacak kadar aptal değildim. Bu yüzden bekledim ve onu odasına götürdüğümde birkaç dakika konuşabilir miyiz diye sordum. Tuvalete gitmesi gerektiğini ama on beş dakika sonra kahve içmek için benimle lobide buluşacağını söyledi.

Ancak gelen büyükannem değildi.

Nora asansörden çıktığında, "Gelmiyor," dedi.

"Neden gelmiyor? Onunla burada buluşmamı söyledi."

Nora karşımdaki sandalyeye oturdu. "Sanırım tam olarak şöyle demişti: O çocuğu seviyorum ama bazen bir katırdan daha inatçı oluyor."

"Yani seni gönderdi?"

Ninova

"Hayır. Sabrın tükendikten sonra kaçınılmaz olarak onu aramak için odasına çıktığında endişelenme diye kendim geldim. Orada değil."

Kalbim sıkıştı. "Nereye gitti?"

"Bilmek istediğini sanmıyorum."

Başımı salladım. "Nerede o?"

"İskambil oynamak için Frieda'ya gitti."

"Frieda mı?"

"Hapishanede tanıştığımız kadınlardan biri. Öğleden sonra oyunu varmış ve Louise'e istediği zaman uğramasını söylemiş."

"Oraya nasıl gitti?"

"Kapıcının ona bir taksi tutacağını söyledi."

Derin bir nefes aldım. "Bu kadın tam bir baş belası. Söylediğin için teşekkürler."

Nora elimi ellerinin arasına aldı. "Ona göz kulak olacağıma söz veriyorum."

Homurdandım. "Harika. İkiniz de 600 metre yüksekten paraşütle atlarken mi yapacaksın bunu?"

"Evet, o zaman da göz kulak olurum." Gülümseyerek ayağa kalktı. "Gidip onlara katılacağım ve biraz kâğıt oynayacağım."

"Sahibiyle hapishanede tanıştığın illegal kumarhanede mi?"

"Bu kadar oyunbozan olmayı bırak. Gelmek ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Sanırım bunu yok sayacağım. Zaten yapacak işlerim var."

Omuz silkti. "Pekâlâ, ben fırsatım varken Louise'le eğlenme şansımı kaçırmak istemiyorum."

Nora yürüyüp gitti. Ne dediğini anlamam yaklaşık on saniyemi aldı. *Fırsatım varken.*

Ninova

Kalbim sıkıştı. *Siktir.* Haklıydı. İş bekleyebilirdi. Nasıl olsa patron bendim.

Ayağa kalktım ve Nora'ya bağırdım. "Bekle!"

"Kimmiş bu Bahama güneşi?" Ağır ada aksanlı bir kadın kart dağıtmayı bırakıp bize baktı. Renkli bir başörtüsü takmış ve parlak şeftali rengi bir ruj sürmüştü.

Kimi kastettiğini anlamaya çalışarak arkama baktım. Nora kıkırdadı. "Senden bahsettiğine eminim, Beck."

"O benim torunum." Büyükannem gülümseyerek sandalyesinde arkasına yaslandı. Işıltılı gömleği ve ona uygun göz farıyla renkli başörtülü kadından eksik kalır yanı yoktu. "Yakışıklı ama otoriterdir."

Masadaki kadınlardan biri kaşlarını oynattı. Yetmişine yaklaşmış gibi görünüyordu. "Otoriter olmalarına bayılırım."

Sanırım yüzümden neyle karşılaştığımdan pek emin olmadığım anlaşılıyordu çünkü hepsi güldü. "Rahatla, evlat. İçeri gelsene. Koca Anne'nin dostu bizim de dostumuzdur."

"Koca Anne mi?"

Nora eğildi. "Louise'e böyle diyorlar. Çok uyuyor, değil mi?"

Felaket gibi bir öğleden sonra olacaktı.

Nora'yla masadaki gruba katıldık. Sahibi Frieda'nın yanı sıra, Şeker dedikleri bir adam daha vardı. Otoriterleri seven kadının adı Rowan'dı ve son olarak Cılız dedikleri, hiç de öyle olmayan bir adam vardı. Büyükannem en sonda oturmuş puro içiyordu.

Gözlerimin ona dikildiğini görünce omuz silkti. "Beni rahat bırak, evlat. Ne zararı var ki? Beni kanser mi yapacak?"

Başımı iki yana salladım ama dilimi tutmayı başardım. Yirmibir oynuyor gibilerdi. "Katılabilir miyiz?" diye sordum.

Ninova

"Elbette. O güzel yüze yakından bakmaktan şikâyet edecek değilim, gün ışığı." Kadın masanın üzerinden elini uzattı. "Frieda Ellington. Tanıştığımıza memnun oldum."

Sanırım Vegas tarzı kart kuralları burada geçerli değildi. Bir müşteri asla kart dağıtıcısının eline dokunamazdı. El sıkıştım. "Beck Cross."

Nora gülümsedi. "Merhaba, Frieda. Seni görmek ne güzel."

"Sen de seni son gördüğümden biraz daha iyi görünüyorsun."

Nora güldü. "Umarım öyledir. Okyanusta uzun süre yüzdükten sonra tutuklanmıştık ve üzerimde çaldığım dört beden büyük bir üniforma vardı."

Nora ve ben boş olan iki sandalyeye oturduk. Karşı karşıyaydık, bu da benim işime geliyordu. Bugün manzaranın tadını çıkaracak tek kişi Frieda değildi.

Cebimden cüzdanımı çıkardığım sırada Frieda eliyle hayır işareti yaptı. "Gündüz oyunları arkadaşlarla eğlenmek içindir. Sadece geceleri parasına oynarız."

"Ah. Tamam."

İki deste fiş topladı ve masanın üzerinden bana doğru itti. "Ama sonunda bir ödülümüz var. Günün kazananı masadaki herhangi birinden bir şey isteyecek. Bu birinin giydiği tişört de olabilir, eve bırakma da... Kısacası basit tutuyoruz."

Saatime baktım. "Herhangi bir şey seçilebilir mi?"

Gülümsedi. "Bileğindeki o süslü şey için endişelenme. En fazla yirmi beş dolar sınırımız var. Ama Rowan'ın kazanmaması için dua etsen iyi olur. Bir öpücük almasıyla tanınır."

Rowan sarı dişlerini göstererek gülümsedi. Saatimi feda etmeyi tercih edebilirdim.

Ninova

BÖLÜM 11

Nora

Ertesi gün Exuma'ya vardığımızda çok gergindim. İşler yolunda gitmezse orada mahsur kalmak istemediğim için babamın sahibi olduğu otelden farklı bir otele rezervasyon yaptırmıştım. Onu gördüğümde ne diyeceğime dair hâlâ bir planım yoktu; tabii bugün otelde olduğunu varsayarsak. Ama bu, hayatta planlayamayacağınız şeylerden biri gibi görünüyordu. Ne olacaksa olacaktı.

Louise benimle gelmeyi teklif etmişti ama bunu yalnız yapmam gerekiyordu. Bu yüzden otelimize yerleştikten sonra havuzda dinlenmeye gitti. Beck yarına kadar eve dönüş uçağı bulamadı, bu yüzden Exuma'ya yapacağımız tekne gezisinde bize katılmaya karar verdi. O odasında çalışırken, benim de yolun altı kilometre aşağısındaki *Sunset* Otel'e gitmem gerekiyordu. Ama yaklaşık bir buçuk saat önce otelimizin barında mola vermiştim ve henüz daha ileri gidecek cesareti kendimde bulamamıştım.

Derin bir ses irkilmeme neden olduğunda ikinci kadeh şarabımı yudumluyordum.

"Çabuk dönmüşsün?"

Ninova

Beck.

Abartılı bir şekilde iç geçirdim. "Henüz gitmedim."

"Seni bırakmamı ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. İhtiyacı olan insanlar için dışarıda bekleyen taksiler var. Ayrıca kapı görevlisi herhangi bir nedenle taksi olmazsa, arayıp beş dakika ya da daha kısa sürede bir tane çağırabileceğini söyledi."

Beck neredeyse boşalmış şarap bardağıma baktı. "Alkolle cesaret bulmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet dersem benimle dalga geçecek misin?"

"Tabii ki hayır. Tanıştığımız gece *Zoom* toplantımdan sonra bara gelmeye cesaret edebilmek için odamda iki parmak viski içmiştim. Biraz göz korkutucu olabiliyorsun."

Kaşlarım saç çizgime doğru tırmandı. "Sen, *benden* korktun mu? Yalan söylüyorsun."

Yanımdaki boş sandalyeyi işaret etti. "Arkadaş ister misin?"

"Olur."

Beck oturduğunda barmen yanımıza geldi. "Size ne ikram edebilirim?"

"Maden suyu alabilir miyim lütfen?"

"Hemen geliyor."

Barmen beni işaret etti. "Tekrar doldurmamı ister misiniz?"

"Tabii. Neden olmasın?"

O uzaklaştığında Beck bana baktı. "Bugün benimki yerine kendi en sevdiğin rengi giymişsin."

Aşağıya baktım. Üzerimdekini tamamen unutmuştum, soluk pembe bir yazlık elbiseydi. "Aslında açık pembeden çok koyu pembe hayranıyım. Ama her yerde giyilmiyor. Yine de iyi bir hafızan var."

Ninova

Beck işaretparmağıyla şakağına vurdu. "Unutmak zor. O mavi elbisenin içindeki görüntünü yakın zamanda aklımdan çıkaramayacağım."

Barmen içkimi tazelemeden önce bardağımdaki son damlaları kafama dikerek kızarmamı gizledim. "İşlerini bitirdin mi?"

"Henüz bitiremedim. Asistanımın imzalamam adına e-posta ile gönderdiği bazı belgeleri çıkarmak için iş merkezine gidiyordum. Bar da yolumun üzerindeydi."

"Ah. O zaman ben seni tutmayayım. İyi olacağım."

"Rol yapmak ister misin?"

"Pardon?"

Bana yavaş ve seksi bir şekilde gülümsedi. "İster inan ister inanma ama bunu edepsiz anlamda söylemedim. Gerginsin. O yüzden babanmışım gibi davran ve ona ne söylemeyi planlıyorsan söyle. Küçük bir deneme yapacağız."

Dudağımı ısırdım. "Sorun da bu zaten. Planladığım bir şey yok."

Beck omuz silkti. "O zaman dilediğimiz gibi ilerleyelim. Doğaçlama." Çenesini kaldırdı. "Bir dakikalığına gözlerini kapat. Birkaç derin nefes al, biraz kollarını salla ve omuzlarını döndür, sonra da içini dök."

Başımı onaylarcasına salladım. *Öyle olsun.* Beck'in önerdiği gibi yaptım ve kendimi olabildiğince gevşemeye zorladım. Ardından yüzümü ona döndüm.

"Selam." Gülümsedim. "Siz Alex Stewart mısınız?"

Beck yüz ifadesini bozmadı. "Evet. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Dilim tutuldu ve ona bakakaldım. "Lanet olsun, Beck. Bu adama ne diyeceğim ben?"

"Bilmiyorum. Anneni hatırlayıp hatırlamadığını sorarak başlamaya ne dersin?"

Ninova

"Ah, evet... Bu iyi bir fikir. Aradaki buzları da eritir."

Beck elini uzattı. "Hadi dene bakalım."

Sandalyemde doğruldum. "Merhaba. Siz Alex Stewart mısınız?"

"Evet, benim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Derin bir nefes aldım. "Bu garip bir soru olabilir ama Erica Sutton adında bir kadını hatırlıyor musunuz?" Başımı iki yana salladım. "Özür dilerim. Erica Kerrigan. Kerrigan onun kızlık soyadı."

"Evet. Ne olmuş ona?"

"Şey, o... benim annem."

"Peki..."

"Aman Tanrım. Bunu söylediğimde anlamayacağını ve daha fazlasını söylemem gerekeceğini mi düşünüyorsun?"

Beck omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Ama en kötüsüne de hazırlıklı olmalıyız."

"Haklısın. Tamam. O zaman bir soru geriye alayım. Erica Kerrigan adında bir kadını hatırlıyor musunuz?"

"Hayır."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. "Ne demek hayır?"

"Öyle birini hatırlamıyorum."

"Hayır, Beck. İlk seferinde dediğin gibi hatırladığını söylemen gerekiyordu."

"Doğaçlama yapıyoruz. Akışına bırakmalısın. Ben adamın söyleyebilecekleri konusunda tahmin yürütüyorum."

"Pekâlâ. Devam edelim o zaman."

Beck karakterine geri döndü. "Erica Kerrigan diye birini hatırlamıyorum."

Ninova

"Erica'yı nasıl hatırlamazsın? Onu hamile bıraktın." Elimle ağzımı kapattım. "Kahretsin. Bunu söylememeliyim, değil mi?"

"Bence içinden ne geçiyorsa onu söylemelisin. Hamile bıraktığı bir kadını hatırlamaması seni üzüyorsa, bunu ona söyle."

"Tamam. Onu hamile bıraktığını hatırlattıktan sonra ne diyecek?"

"Emin değilim."

"Pekâlâ, bir kız sana gelip annesini hamile bıraktığını söylese sen ne derdin?"

"Sanırım bunu neden çocuk konuşacak yaşa geldikten sonra öğrendiğimi merak ederdim. Ama senin için durum farklı çünkü annen ona senden bahsetmiş. Bu yüzden tam bir şok olmamalı."

Barmen benim şarabım ve Beck'in maden suyuyla geldi. Sınırlarımı biliyordum. İki kadeh rahatlamama yardımcı olmuştu. En azından normalde öyle olurdu. Ama üçüncüsü beni uçurur ve muhakeme yeteneğimi zayıflatırdı.

Derin bir iç çekip içkimi işaret ettim. "Sanırım bunu içmeyeceğim. Bir bardak daha içersem gitmeyeceğim ya da gitmesem daha iyi olacak bir durumda olacağım."

Beck bardağımı çekip kendi bardağını önüme koydu. "Biraz su iç."

"Teşekkürler."

"Seni oraya bırakmama ne dersin?"

"Ah, hayır. Buna gerek yok. Sadece birkaç kilometre uzakta. Taksiye binebilirim."

"Evet ama taksi şoförü durağa yanaştığında seni cesaretlendirmeye çalışmayacaktır."

Hüzünle gülümsedim. "İyi bir nokta. Senin için sakıncası olmadığına emin misin?"

Beck başını salladı. "Hem de hiç yok."

Ninova

Sunset Otel tıpkı web sitesi resimlerindeki gibi görünüyordu. Karayip yeşiline boyanmış, parlak beyaz panjurlu ve süslemeli, rahat bir ada havasına sahipti. Yanaştığımızda çiçekli üniformalar giymiş iki çalışan regi müziği eşliğinde dans ediyordu. İki adamdan daha uzun olanı gülümseyerek kapımı açtı.

"*Sunset* Otel'e hoş geldiniz." Arabadan inmeme yardım etmek için elini uzattı. "Bugün giriş yapacak mısınız?"

"Hımm... hayır. Burada bir bar var, değil mi? Sadece bir şeyler içmeye geldim."

"Barımız gün batımını izlemek için ideal bir yerdir." Açık hava lobisini işaret etti. "Doğruca arka tarafa gidin ve merdivenlerden inin. Karşınıza çıkacak."

Beck arabanın etrafından yürüdü. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır. Gününü benim için yeterince harcadın. Yapman gereken işler var."

"Bekleyebilirler."

"Senden bunu benimle yapmanı isteyemem..."

"Sen istemiyorsun, ben teklif ediyorum. Bana ihtiyacın olursa diye arkada duracağım. Bırakayım da ne istiyorsan onu yap."

Avuçlarım terliyordu ve biraz sersemlemiş hissediyordum. Yakınımda tanıdığım birinin olacağı düşüncesi beni rahatlatmıştı. Bu yüzden başımı onaylarcasına salladım. "Tamam. Teşekkür ederim."

Beck anahtarları valeye verdi. "Bir süreliğine bakar mısın?"

"Elbette, bayım."

Otele girerken kalbim hızla çarpıyordu. Gözlerimin bir insandan diğerine fırlayışı yüzünden sanırım bir suçlu gibi görünüyordum. Beck bir elini kalçama doladı ve hafifçe sıkarken bana doğru eğilip, "Nefes al, tatlım," diye fısıldadı.

Ninova

Başımı sallayıp derin bir nefes aldım. Lobiden geçtikten sonra merdivenler dışarıdaki verandaya iniyordu. Aşağıda plaj barı görünüyordu.

Beck ile durduk. "Şu ana dek baban olacak kadar yaşlı kimseyi görmedik. Sanırım henüz karşılaşmadık?"

Başımı salladım.

"Neye benziyor?"

"Ah." Telefonumu çıkardım. "Göstereyim." Otelin web sitesinde gezindim. "Yaşlanmış bir plaj serserisine benziyor. Güneşten ağarmış, kum rengi ve omuz hizasında saçları var. Ayrıca bronz bir tene sahip. Boynundan sarkan güneş gözlüğünü de unutmayalım." Hakkımızda sekmesinin altında aradığım fotoğrafı buldum ve Beck'e göstermek için telefonumu çevirdim.

Gülümsedi. "Tarifinden onu tam da böyle hayal etmiştim. Teşekkürler. En azından artık sana yardımcı olabilirim." Aşağıdaki bara baktı. "Gerçekten bara mı gitmek istiyorsun, yoksa önce etrafa bir göz atmak ister misin?"

"Biyografisinde genelde plaj barının arkasında, çıplak ayakla çalışırken bulunabileceği yazıyor."

"Tamam o zaman. Hazır mısın?"

Başımı salladım. "Hayır."

Beck kıkırdadı. "Yine de gidelim."

Merdivenlerden sahile doğru yan yana yürüdük. Barın esintide hışırdayan, sazdan bir palmiye çatısı ve üç tarafında parlak mavi oturma yerleri vardı. Bir tarafta birkaç masa vardı ve bunlardan birinde mayolu bir çift oturuyordu.

Ahşap patikaya ulaştığımızda durdum, yüz adımdan daha az bir mesafe kalmıştı. "Sanırım şu o."

Beck'in gözleri barın arkasındaki adama odaklandı. Başının tepesindeki güneş gözlüğü dağınık saçlarını geride tutuyordu

Ninova

ve bira şişesini açarken dişlerinin arasında bir sigara vardı. Beck başıyla onayladı. "Kesinlikle yanlış bir reklam yapmamış. Sanırım üzerindeki de web sitesindeki fotoğrafta giydiği tişörtün aynısı."

Gözlerimi ondan alamıyordum. "William'a hiç benzemiyor."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "William tertemizdir. Sabahın köründe kalkar, üzerinde şort ve güvenlik için yansıtıcı şeritleri olan bir tişörtle günde sekiz kilometre koşar."

"İyi olacak mısın?" diye sordu.

Yutkunup başımı aşağı yukarı salladım.

"Sen barda otur, ben de masalardan birine oturup sizi biraz yalnız bırakayım."

Derin bir nefes aldım. "Tamam."

Beck gülümsedi. "Sen halledersin."

Bara giden kısa yol daha çok bir güverte iskelesi gibiydi. Bar alanına vardığımızda Beck bana göz kırptı ve boş bir masaya doğru yürümeye devam etti. Ona en yakın, barmene ise en uzak sandalyeye oturdum.

Kendimi toparlamak için bir dakikam olur diye düşünmüştüm ama kıçımı tabureye yerleştiremeden barın arkasındaki adam yanıma geldi. Başının üstünde duran güneş gözlüğü şimdi gözlerini kapatıyordu. Yüzünde hoş bir gülümseme belirdi.

"Selam, güzelim. Sana ne ikram edeyim?"

Aman Tanrım. Midem bulanıyor, kusacak gibi hissediyordum. Fakat görünüşe göre, içimde olup bitenler dışarıya yansımıyordu. Ya da en azından barmen fark etmemiş gibiydi. Çünkü sanki barın her yerine kusmak yerine cevap vermem gerekiyormuş gibi bekliyordu.

Ninova

"Bir *piña colada** alayım."

"Tamamdır."

Barın diğer ucuna doğru yürüyüp *blender*a bir şeyler atarken gözlerim onu takip etti. Profilinde herhangi bir benzerlik aradım.

Belki çenemiz aynıydı? Gerçi yüzündeki onca sakalla bunu söylemek zordu.

Elmacıkkemikleri çıkıktı ama anneminki de öyleydi ve ondan başka hiç kimse benim iyi özelliklerim için övgü alamazdı. Düğmeye bastığında ve *blender* çalışmaya başladığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Kendime gelmem gerekiyordu.

Çok geçmeden adam -*babam*- barda benim tarafıma doğru yürüdü. İçkiyi önüme koyduğunda, ben buraya oturmadan önce ne yapıyorsa ona geri dönmesini umdum. Ama öyle olmadı. Bir dizini barın arkasındaki bir şeye yaslandı ve öne doğru eğildi.

"Seni daha önce buralarda hiç görmedim. Otele yeni mi giriş yaptın?"

Ellerim titriyordu. "Ah... Burada kalmıyorum. Sadece bir içki içmeye geldim."

Eliyle kalbini kapattı. "Kalmıyor musun? Buna üzüldüm. *Sunset*'ten daha iyi bir yer yoktur." Güneş gözlüklerini başının üstünde geriye itti ve bronz teninden fırlayan tanıdık parlak yeşil gözleri ortaya çıktı. "*Sunset*'te olmayıp da kaldığın otelde olan ne?"

Gözlerinin içine bakmak aynaya bakmak gibiydi, ikimizin de rengi aynıydı. Benimle tanışan on kişiye gözlerimin rengini sorsanız beş farklı cevap alırdınız. Mavi değildi. Yeşil de değildi. İkisinin arasında bir renkti. Bulutlu bir günde, bazıları gri bile

* Meyveli bir kokteyl.

Ninova

diyebilirdi. Gençken bir formda göz rengim sorulduğunda hangi kutucuğu işaretleyeceğimden hiçbir zaman emin olamazdım, gerçi yeşilde karar kılmıştım. Bunu ehliyetim ve pasaportumla da resmileştirmiştim. Kaç kez birinin benim rengimde bir göz görmediğini söylediğini size anlatamazdım. Dürüst olmak gerekirse, ben de görmemiştim. *Şu ana kadar.*

Ama bunu fark eden tek kişi bendim. Çünkü ben sersemlemiş bir halde bakmaktan başka bir şey yapamazken, benim gözlerime sahip olan adam bir cevap bekliyor gibiydi.

Kahretsin. Ne sormuştu ki?

Gün batımıyla ilgili bir şey miydi? "Özür dilerim, ne sormuştun?"

"Kaldığın otelde olup da burada olmayan ne var diye sormuştum? Ama onun yerine burada olup da kaldığın otelde olmayan şeyleri söyleyeyim."

"Tamam..."

İki başparmağıyla kendini işaret etti. "Alex Stewart."

Adamın kimliğinin doğrulanması bende şok etkisi yarattı.

"Alex... Stewart?" Nedense ağzımdan bir soru gibi çıkmıştı.

"Ağzından ne güzel çıktı öyle. Peki sen kimsin?"

Kalbim şiddetle atmaya başladı ve alnımda bir ter tabakası oluştu. Annemin bana koyduğu ismi biliyor muydu? Sahte bir isim mi uydursaydım?

Dar barın hemen diğer tarafında öylesine yakınımda duruyor ve beni o kadar dikkatle izliyordu ki, düşünmek için fazla zamanım yoktu. O yüzden gerçeği söyledim. Bu şekilde ona soru sormama gerek kalmayabilirdi.

"Adım Nora Sutton."

Ninova

Nefesimi tuttum ve yüzünde bir şeylerin belirmesini bekledim. Saşkınlık, şok, kafa karışıklığı, hatta belli belirsiz bir aşinalık hissi... Ama hiçbiri olmadı. Ben de biraz daha zorladım.

"Aslında adım Eleanor Sutton. Adımı büyükannemden almışım. Gerçi kimse bana Eleanor demez. Ölmeden önce annem derdi. Eh, bazen de arkadaşım Louise diyor. Ama ben Nora'yı kullanıyorum."

Kirpikleri bile oynamadı.

Gözleri kısılmadı.

Kesinlikle şoktan ağzı bir karış açılmadı.

Hiçbir şey olmadı...

İçimde bir boşluk hissettim.

Öz babam beni tanımamıştı. Ne yüzümden ne de ismimle... Neredeyse otuz yıl boyunca çocuğunuzla hiç görüşmemiş olsanız bile, adını nasıl unuturdunuz ki?

"Yani burada tek başına mısın Eleanor-Nora Sutton?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Bir arkadaşımla seyahat ediyorum."

"O da senin kadar güzel mi?"

Tanrım. Benimle flört mü ediyordu? İlk geldiğimde bana güzelim demişti. Ama ben bunu adalı bir barmenin arkadaşça davranmasına yormuştum. Fakat şimdi içimde hissettiğim boşluk öfkeyle dolmaya başlamıştı.

"Güzel," dedim. "Ve senin yaşına yakın."

Bir elimi gelişigüzel barın üzerine koymuştum. Alex uzandı ve parmağıyla elimin üst kısmını okşadı. Öfkem hiddete dönüştü.

"Evli misin, Alex?"

"Anı bozmayalım, bebeğim."

Ninova

Öğk. Yine de gülümsemeyi başardım. Bu sıkılı dişlerimi gizleyen, şeytani bir gülümsemeydi. Ancak kendi kızının adını bile bilmeyen bir adamın bunu fark edemeyecek kadar umursamaz olduğu kesindi.

"Çocuğun var mı?" diye sordum.

"Hayır."

"Neden yok?"

"Hiç istemedim."

Karnıma bir tekme yemiş gibi hissettim. Duygularım bir pinpon maçındaymış gibi üzüntüden kızgınlığa ve tekrar üzüntüye savruldu.

"Şehirde ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

"Sadece bir gece."

"Sana adayı göstermeme ne dersin?"

Gözlerimi kıstım. "Böyle bir hizmetiniz mi var? Buradan geçen herkes adayı ücretsiz mi geziyor?"

Pislik herif şakalaşmamızdan keyif alıyor gibiydi. Yüzünde yapmacık bir gülümseme belirdi.

"Sadece güzel olanlar. Ee, ne dersin? Yerime bakacak birini bulabilirim. Ön tarafa park edilmiş üstü açık bir cipim var."

"Hayır, teşekkürler." Ayağa kalktım. Bu bir hataydı. *Büyük bir hata.*

"Nereye gidiyorsun? İçkine dokunmadın bile."

"Daha iyi insanların olduğu bir yere." Dönüp gideceğim sırada durup arkama baktım. "Biliyor musun? Kadınlara karşı daha saygılı olmayı öğrenmelisin. Senin yaşındaki bir adam barda tek başına oturan bir kadından faydalanmaya çalışmak yerine ona göz kulak olmalı."

Ninova

Alex'in yüzü asıldı. "Hepiniz aynısınız. Karşılığında hiçbir şey vermeden bedava içki bekleyen güzel kızlar. Dünya böyle dönmüyor, bebeğim."

Gözlerim büyüdü. İçimde çok fazla öfke ve hayal kırıklığı vardı. Bu yüzden bunu, o anda yapabileceğim tek şekilde ifade ettim. Dokunmadığım *piña colada*yı elime aldım ve bardağın içindekileri yüzüne fırlattım. "Memnun oldum, Alex Stewart."

Soğuk içkiyi gözlerinden silemeden Beck barın üzerinden atlayıp babamı tişörtünden yakaladı.

Kahretsin!

Onu öldürmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Beck, hayır!"

Her yerinden öfke yayılıyordu. "Bu herif sana ne yaptı?"

Ellerimi salladım. "Hiçbir şey yapmadı. Hadi gidelim."

Beck, Alex'in yakasındaki tutuşunu gevşetmeyince barın üzerinden eğilip omzuna dokundum.

"Beck, lütfen. Sorun yok. Sadece buradan gitmek istiyorum."

Onu aniden bıraktı ve çenesini hiçbir şeyden haberi olmayan babama doğru kaldırdı. "Çok şanslısın, ahbap."

Beck barın üzerinden atlarken babam orada öylece durmuş, yüzündeki içkiyi siliyordu.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Beck.

Başımı iki yana salladım. "Sadece buradan gitmek istiyorum."

Bir kolunu belime dolayıp bizi otele geri soktu. Merdivenlerden çıkıp lobiye girerken ve valenin Beck'in kiralık arabasını getirmesini beklerken ikimiz de tek kelime etmedik. Arabaya bindiğimizde de sessizlik devam etti, direksiyonu sıkmaktan Beck'in parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Yaklaşık iki kilometre gitmiştik ki, bir çamaşırhanenin otoparkına girdi.

Ninova

Vitesi park konumuna getirip yüzünü bana döndü. Çenesi hem sert hem de gergindi. "Ne oldu? İyi olduğuna emin misin?"

Son bir saatte yaşadığım duyguları bastırmayı başarmıştım. Ama şimdi hepsi birden yüzeye çıkmıştı. Konuşurken dudaklarım titredi. "O... bana asıldı."

Beck'in yüzü tam anlamıyla ölümcül bir hal aldı. Homurdanarak bir dizi küfür mırıldandı.

Gözyaşlarımın yakıcılığıyla savaştım. "Adımı söyledim, tanımadı bile. Bir insan çocuğunun adını nasıl bilmez? Hayatında sadece bir kez duymuş olsa bile. Adım Eleanor. Katelyn ya da Ashley gibi değil." Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Kaç tane Eleanor tanırsın ki?"

Beck tek kelime etmedi. Gözleri yüzümden aşağı süzülen bir damla gözyaşını takip etti. Sonra aniden arabadan indi ve yanıma doğru yürüdü. Yolcu kapısını açtıktan sonra bana elini uzattı. Dışarı çıktığımda bedenimi kollarıyla sardı. Bu beni şoka soktu ama aynı zamanda tam da ihtiyacım olan şeydi. Bağımsız yanım uzaklaşıp ona iyi olduğumu ve bu durumu çok da önemsemediğimi söylemek istiyordu. Ama şimdiye kadar çok az kişinin gördüğü yanımın buna çok ihtiyacı vardı.

Beni istemeyen bir baba yüzünden son on bir yıldır hissettiğim her acı yüzeye çıktı. Ve... ağladım. Çok fazla ağladım. Çirkin ve hıçkırıkla dolu bir ağlamaydı. Beck beni öyle sıkı tutuyordu ki, yarın morardığımı görme ihtimalim çok yüksekti. Ama umurumda değildi. En sonunda hıçkırıklar dindiğinde, bana bakmak için geri çekildi.

"Rahatladın mı?"

Ağlamamı gülerek bitirdim. "Rahatladım. Ve gömleğini batırdım."

Beck gülümsedi. "Sorun değil. Bir tane daha var."

Ninova

Tutuşunu gevşetti ama nefes alışım normale dönene kadar beni bırakmadı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı salladım. "Pek istemem. Sana anlattığımdan daha fazlası olmadı."

"Teklifim az önce olanlar hakkında konuşmakla sınırlı değil."

Gülümsemeye çalıştım. "Teşekkürler. Ama sanırım iyiyim."

Beck ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ne yapalım? Otele geri dönmek ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Kuytu bir yere gidip sarhoş olalım."

Beck'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bu fikre bayıldım..."

BÖLÜM 12

Beck

"Ben sarhoş olmadan önce bazı temel kurallar koymalıyız." Nora hıçkırdı ve ağzını kapattı.

Tek kaşımı kaldırdım. "Olmadan önce mi?"

Omuz silkti. "Her neyse işte. Ayyaş olmadan önce mi deseydim? Böyle bir kelime var mı? Kulağa komik geliyor. Ayyyyaaaşşş. Azyaş. Bekle, çoktan sarhoşken daha fazla içersen, o zaman çokyaş mı oluyorsun?"

Kıkırdadım. Nora ve ben yerel bir bar bulmuştuk ama onun istediği gibi kuytu bir yer değildi. Hatta duvarı bile yoktu. Durduğumuz yerden yaklaşık bir kilometre ötede, bir sahil barının boyalı ve ahşap tabelası görünüyordu. Yalnızca bir düzine içki şişesi ve barmeni örten metal bir tentesi olan o yere varana kadar engebeli toprak yolda ilerledik. Adam kumların üzerine bir sürü eski plaj sandalyesi koymuştu, otuz yıllık gibi görünen bir müzik kutusundan şarkılar çalıyordu. Mükemmeldi. Nora'nın iki içkisine karşılık ben bir içki içmiştim ve o benim yarım kadar olduğu için şu anda daha fazla etkileniyordu.

"Hangi kuralları koymak istiyorsun, ayyaş?"

Ninova

Yine hıçkırdı ve işaretparmağını yüzüme doğru salladı. "Oynaşmak yok. Bazen çakırkeyif olduğumda azıyorum."

"Bunun benim tarzım olmadığını çoktan kabul ettiğimizi sanıyordum. Tanıştığımız gece, çok içtiğini düşündüğüm için davetini kabul etmedim. Ayrıca o zamanlar büyükannemin suç ortağı olduğunu da bilmiyordum."

Nora pipetiyle *bahama mama*sından bir yudum aldı. "Endişelendiğim sen değilsin."

"Benim yanımdayken kendini kontrol edemeyeceğini mi, söylüyorsun Eleanor?"

Kaşlarını çattı. "Eleanor. Eleanor adında bir çocuğu nasıl hatırlamaz?"

"Bu onun kaybı, tatlım."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim." Okyanusa doğru baktı. "William bana bu kadar çok sevgi gösterirken nasıl olur da hayatımda bir şeyler eksikmiş gibi hissedebilirim anlamıyorum."

"Bence merak etmen, kimden geldiğini bilmek istemen normal."

Bunu söylemedim ama ben de onun nereden geldiğini merak ediyordum. Boktan bir nedenden ötürü, o kadar övgüyle bahsettiği üvey babasıyla tanışmak istiyordum. Bu benim için normal değildi. Boşandığımdan beri, eğer birkaç kez çıktığım bir kadın bana *ailesiyle tanışmaktan* bahsederse, hemen kaçardım. Oysa şimdi bunu düşünen bendim.

Nora başını iki yana salladı. "Ona söylemedim. William'a yani. 23andMe'ye katıldığımı ve babamı, yani sperm donörümü bulduğumu bilmiyor. Kendini yetersiz hissetmesini istemedim. Çünkü öyle değil. O kadar iyi bir baba ki..."

Ninova

"O zaman bilmesine gerek yok. Ama yine de bunu anlayabilecek bir insan gibi görünüyor."

İç çekti. "Sen kızınla çok vakit geçirebiliyor musun?"

"Annesi ve ben velayeti paylaşıyoruz. Yani Maddie bir hafta üç gece, diğer hafta dört gece benimle kalıyor."

"Vay canına. Yani banyo yaptırmak, yemek yapmak gibi ev işlerini sen mi yapıyorsun?"

"Öğleden sonra onu okuldan alan bir bakıcım var ve çoğu hafta akşam yemeğini de o hazırlıyor. Ama hafta sonları Maddie yanımdayken yemekleri ben pişiriyorum."

Nora gülümsedi. "Bana ondan bahsetsene. Dans dersleri alıp tütü giyiyor mu? Huyları babasına mı çekmiş?"

"Maddie pek standartlara göre hareket etmiyor. Dansla, izci kız rozeti kazanmak kadar ilgilenmiyor."

"Ah, bir izci kız mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Brownie'lere* ya da İzci Kızlar'a katılmakla ilgilenmiyor ama rozet kazanmaya kafayı takmış durumda. Yaklaşık bir yıl önce, vahşi doğa rozeti kazanmaya çalışan bir izci kızın olduğu bir film izledi. Ertesi hafta okul kütüphanesinden eve, tüm rozetlerin yer aldığı bir kitapla geldi. O lanet şeylerden yüz otuz beş tane olduğunu biliyor muydun? Kızım her birini kazanmaya niyetli. Hatta Louise onu bir sürü rozetin olduğu bir setle şımarttı. Onları nereden bulduğundan emin değilim. Maddie'yi mutlu etmek için bir izci liderini soymuş olabilir. Yine de setin içinden *borazancı* rozetini çıkarmadığı için onu öldürmek istedim. O rozeti kazanmak için on borazan sesi çalabilmen gerekiyor. Ve altı yaşında bir çocuğun çalması oldukça acı verici oluyor."

Nora ağzını kapattı. "Aman Tanrım. Bu çok manyakça. Peki izci değilse rozetleri kazanıp kazanmadığına kim karar veriyor?"

* Bir kız izci takımı.

Ninova

"Ben veriyorum."

"Şimdiye kadar kaç tane kazandı?"

"Sanırım on yediye ulaştık. Sonbaharda kampa gideceğiz, böylece vahşi doğa rozetini de kazanabilecek. Şişme yatak aldım ama bana yerde, uyku tulumlarında uyumamız gerektiği söylendi. O kısmı dört gözle beklemiyorum."

Nora'nın gözleri yumuşadı. "Sen de William gibisin; dışarıdan koca, sert bir adam gibi görünüyorsun ama için yumuşacık."

"Buluş rozeti konusunda onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı bilseydin böyle söylemezdin."

"Ne oldu?"

"Ayakları sıcak tutmak için ayakkabıların içine giyilen eklentilerden icat etti."

Nora'nın alnı kırıştı. "Çorap gibi bir şey mi?"

Ona tüm ciddiyetimle baktım. "Aynen öyle. Resmen çoraptı."

İkimiz de gülerken başımı salladım. "Sanırım izci kız rozetlerinden önceki hobisini bıraktığı için memnun olmalıyım."

"Diğer hobisi neydi?"

"Emlak ilanlarına bakmak."

"Normal ev ilanları gibi mi?"

"Aynen. Fotoğraflı ilanlara bakarak saatlerini harcardı. Bazen evimizde olmayan özellikler bulur ve onları evimize eklemediğimde üzülürdü."

"Ne gibi?"

"Mesela eve bir köpek yıkama bölümü eklememi istedi."

"En azından faydalı bir şey istemiş."

"Köpeğimiz yok ki."

Nora bir kahkaha attı. "Aman Tanrım."

Ninova

"Bir de bana sor. Başka bir sefer, benden bir pisuar eklememi istedi. Onunla ne yapacağından emin değilim."

"Maddie sana benziyor mu?"

"Sen söyle..." Geçen hafta çektiği bir *selfie*'yi açtım ve telefonun ekranını Nora'ya çevirdim.

"Aman Tanrım." Telefonumu elimden aldı. "Şu kıvırcık sarı saçlara bak."

"Saçlarını annesinden almış."

"Senin de deniz mavisi gözlerini almış. Ve şu güzel, dolgun dudaklarını. Kızın çok güzel, Beck."

"Teşekkürler. Beni dinç tutuyor."

"Eminim öyledir." Telefonumu bana geri verdi. "Maddie kulağa muazzam biri gibi geliyor. Bilgin olsun, babası da harika biri." Nora dörtte üçü bitmiş olan içkisiyle kadeh kaldırdı. "İyi babalara."

Gülümsedim. "Bizi daha iyi adamlar yapan küçük kızlara."

Nora o içkiden sonra bir tane daha içti. Ondan sonra kelimeleri gevelemeye başladı.

"Otele dönmeye ne dersin?" diye sordum.

Bana doğru eğildi. "Benim odama gelmek ister misin?"

İnleyerek ayağa kalktım. "Evet, isterim. Ama hayır, gelmeyeceğim. Sanırım bugünlük yeterince pislik erkeğe maruz kaldın."

Elini uzattı. "Kalkmama yardım eder misin?"

Yardım ettim ama ayağa kalktığında öne doğru düşüp kollarını boynuma doladı. Muhteşem göğüsleri vücuduma dayanmıştı. "Sadece seni boşaltsam nasıl olur?" diye fısıldadı. "O zaman benden faydalanmamış olursun."

Daha zayıf bir anımda bunu kabul edebilirdim. Fakat Nora deli gibi sarhoştu. "Bundan daha çok isteyeceğim bir şey yok ama başka bir zamana ertelemek zorundayım."

Ninova

Cevabı boynumun altından kulağıma kadar beni yalamak oldu. Tekrar inledim. "Seni kesinlikle güvenli bir yere götürmeliyim. Çelik bir kapının arkasına mesela."

Ben de içtiğim için, derme çatma barı işleten adama kiralık arabayı yarın sabaha kadar burada bırakmamın bir sakıncası olup olmadığını ve bir taksi çağırıp çağıramayacağını sordum. Anında sırt çantasından *beş dakika içinde döneceğim* yazılı tahta bir tabela çıkardı ve onu takip etmemizi istedi. Sonra da sekiz dolar karşılığında bizi otele götürdü.

Lobide yürüyüp asansörle odasına çıkarken bir kolumu Nora'nın beline doladım. Oda kartını okutmayı üç kez denedikten sonra kapıyı açmayı başardı.

İyi olduğundan emin olmak için kapıda bekledim.

"Ben uyuyana kadar kalır mısın?" dedi. "Sana saldırmayacağım, söz veriyorum."

Bir yatak ve bu muhteşem kadından başka bir şeyin olmadığı bir odada bulunmak akıllıca bir fikir değildi. Ama sandaletlerinden birini çıkarmaya çalışırken sallanıyordu, bu yüzden onu bırakmam gerektiğinden pek emin değildim. Böylece kapının arkamdan kapanmasına izin verdim.

Nora yatağa oturdu ve bir bacağını kaldırdı. "Bunu benim için çıkarır mısın?"

Yutkundum ama yatağın ayak ucunda diz çöküp sandaletin kayışını çözdüm. Parmaklarını saçlarıma daldırıp kafa derime masaj yapmaya başladı. Bu iyi hissettirdi ve yüzümü bacaklarının arasına gömdüğümde saçlarımı çekmesini nasıl istediğimi düşünmeden edemedim. Kendimi o bölgeye yaklaşırken bulduğum için ayakkabısını hızla çıkarıp ayağa kalktım.

"Sence iyi olacak mısın? Gerçekten gitmem gerek."

Suratını astı. "Neden?"

Ninova

"Çünkü görünüşe göre sandığım kadar centilmen biri değilim."

"Bekle de üstümü değiştireyim, sonra beni yatırıp gidebilirsin."

Nora banyoya doğru sallana sallana yürüdü ve birkaç dakikalığına içeride kayboldu. Dışarı çıktığında üzerinde sadece *V* yakalı bir *LA Dodgers** tişörtü vardı ve ucu kıçını zar zor örtüyordu. Ayrıca kör bir adam bile sutyenini çıkardığını fark ederdi.

Odayı geçip yatağa tırmanırken birkaç adım geri attım. Ellerini yanağının altına sokarak yan yattı ve gözlerini kapattı. "Artık üzerimi örtebilirsin."

Başımı iki yana sallarken yarım ağızla homurdandım. Yine de yatağa doğru yürüdüm, yorganı üzerine çektim ve onu alnından öptüm. "*Dodgers* berbat bir takım bu arada."

"Beysbolun en iyi takımı."

"O dediğin *Yankees* oluyor, tatlım."

Yüzüne aptalca bir gülümseme yayıldı. "Bu konuda kavga etmek ister misin?"

"Hiç şansın yok." Kıkırdadım. "İyi geceler, Nora."

"İyi geceler, Beck. Sana bir borcum var."

"Beni yatağa sokulmamı gerektirecek kadar sarhoş bulacağından şüpheliyim."

Gülümsedi. "Yatağa yatırma borcum var demek istemedim. Sana oral seks borçluyum demek istedim."

Kapıya vardığımda, horlamasının yumuşak mırıltısını duyabiliyordum. Yani Nora söylediğim son şeyi duymamıştı.

"Borcumu almayı planlıyorum, tatlım. Çok yakında."

* Bir Amerikan beyzbol takımı.

Ninova

BÖLÜM 13

Beck

Çok uzun zaman olmuştu.

Ertesi hafta, hiç havamda olmadığım halde kendimi dışarı çıkmaya zorladım. Ama Chelsea Redmond'ın üzerindeki iki parçalı elbiseye bir kez baktığımda, göğüs uçlarının ipeksi kumaşı delip geçtiğini gördüm ve ısrarcı olmasına memnun oldum.

Tuvaletten döndükten sonra barda yanıma oturdu ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Az önce beni izleyişin... Akşam yemeğini atlamak istiyor gibiydin." Bana baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "İstersen bunu yapabiliriz."

Bugün kesinlikle sevişeceğim. Şükürler olsun.

Chelsea'nin bunu isteyeceğinden şüphe duyuyor değildim. Daha önce birkaç kez dışarı çıkmıştık ve her seferinde akşamımız aynı şekilde sona ermişti: benim onun evine gitmemle. Ancak *benim* istemeyeceğimden endişelenmeye başlamıştım.

Son zamanlarda pek havamda değildim. Şey, bu tam olarak doğru değildi. Daha çok başka biriyle seks yapma havamda değildim. Sağ elim son günlerde birçok kez bu görev için öne çıkmıştı; hatta dün Nora'nın büyükannemle ziyaret ettikleri

Ninova

çiftlikte ata binerken çektiği videoları blogunda paylaşmasından sonra ona iki kez başvurmuştum. *Yukarı, aşağı. Yukarı, aşağı.* Siktir, şu anda bunu düşünemezdim yoksa erkekler tuvaletini kullanmam gerekecekti. Ayrıca Chelsea'yle çıkmışken böyle bir şey yapmak şerefsizce bir hareket olurdu.

Görevli yanımıza gelerek masamızın hazır olduğunu söyledi. Buna sevindim çünkü Chelsea teklifi konusunda şaka yapmıyordu.

"Kalıyor muyuz?" diye sordu.

Elini tuttum ve onu oturduğu yerden kaldırarak kollarımla sardım. "Evet, önce seni besleyeceğim," diye fısıldadım kulağına. "Daha sonra enerjiye ihtiyacın olacak."

Chelsea göğüslerini bana sürttüğü sırada yüzünü buruşturdu. "Sabırsızlanıyorum."

Oturduktan sonra bir şişe şarap söyledik ve onu son gördüğümden beri tanıştığı tüm ünlü insanların hikâyelerini dinledim. Chelsea, Hollywood tiplerine hizmet veren özel bir havayolu şirketinde uçuş görevlisiydi. Ünlülerin dedikodularıyla pek ilgilenmiyordum ama onu başımı sallayarak dinledim ve aklımın çok fazla dağılmasına izin vermemeye çalıştım. Masanın üzerindeki telefonum çaldığında, doğru marka maden suyu olmadığı için sinir krizi geçiren bir müzisyenle ilgili bir hikâyenin ortasındaydı.

Telefonumun ekranı aşağı bakıyordu fakat gözucuyla baktım. Cuma akşamı saat dokuzda çok fazla insan mesaj atmazdı bana. Belki kardeşim Jake atardı ama o da büyük ihtimalle şu anda dışarıda partiliyor olurdu. Bu yüzden telefonumu çevirdim. Ekranda *Nora* ismi parlıyordu.

Muhtemelen büyükannemin başka bir videosu ya da fotoğrafıdır.

Ninova

Nora bir randevuda mesajını açmam gereken en son kişiydi. Bahamalar'dan döndüğümden beri onu aklımdan çıkarmakta fazlasıyla zorlanıyordum.

Açmayacağım.

Randevuna, karşında oturan hazır, istekli ve çok yetenekli kadına odaklan.

Gözlerimi Chelsea'ye, narin boynundaki kremsi tene çevirdim ve birkaç saat içinde ona yapacağım şeyleri düşünmeye çalıştım. Ama sonra telefonum tekrar çaldı. Bu sefer kendimi Nora'nın ismine bakmaktan alıkoyamadım.

Chelsea bu kez beni görmezden gelmek yerine telefonumu işaret etti. "Açman mı gerekiyor? Nora kim?"

Kendini kötü hissetmesini istemediğim için gerçeği kendi avantajıma kullandım. "Özür dilerim. Büyükannemle seyahat eden kadın." Chelsea'ye büyükannemin hasta olduğunu, hatta beni büyüten kadın olduğunu hiç söylemediğimi fark ettim. Aramızda böyle bir ilişki yoktu. Bu yüzden, "Büyükannemin bazı sağlık sorunları var," diye ekledim.

"Ah. Üzüldüm. Açsana o zaman?"

Harika. Şimdi de odaklanmam gereken kadın, odaklanmamam gereken kadını kontrol etmem için beni zorluyordu. Başımı salladım. "Kusura bakma. Hemen bakarım."

Ekranımı kaydırdığımda karşıma birkaç fotoğraf çıktı: Büyükannem kovboy şapkası takıp at üstünde poz verirken, bir öküzle ağılda durup kafasının üzerinde kement sallarken, bir kamp ateşinin etrafında gülerken ve *marshmallow* kızartırken... Ancak beni durduran şey son fotoğraf oldu. Nora ahşap bir çitin üzerine oturmuş, siyah püsküllü bir tayt giymiş ve ona uygun bir kovboy şapkası takmıştı. Otuz iki diş gülümsüyordu ve ben bakmaktan kendimi alamıyordum.

Ninova

Chelsea araya girince biraz sinirlendim.

"Ne fotoğrafları onlar?" diye sordu.

"Sadece ata falan bindikleri birkaç fotoğraf. Montana'da bir çiftlikteler."

"Büyükannenin hasta olduğunu söylediğini sanıyordum?"

Sağlık sorunları olduğunu söylemiştim, hasta dememiştim. Ama neler olup bittiğini açıklamak ya da paylaşmak istemiyordum. "Daha iyi hissediyor gibi görünüyor."

Chelsea gülümsedi. "Ah, bu harika. Görebilir miyim?"

Kaşlarım çatıldı.

Telefonu işaret etti. "Büyükannenin fotoğraflarını."

"Ah. Evet. Olabilir."

Paylaşmak istemiyordum ama yine de ilk fotoğrafa geri döndüm ve görebilmesi için telefonu çevirdim. Chelsea telefonu elimden alıp hepsine baktı. Sonuncusunda o da benim gibi durdu.

"Bu kim?"

"Nora. Büyükannemin arkadaşı."

Chelsea bana baktı. "Çok güzelmiş."

Omuz silkerek sohbeti sonlandırmaya çalıştım. Neyse ki garson geldi ve bu işi benim yerime halletti. Telefonumu Chelsea'nin elinden aldım, yemek siparişi vermeyi bitirdiğimizde flörtüm fotoğrafları tamamen unutmuş gibi görünüyordu. Başka bir ünlü hakkında gevezelik etmeye devam etti.

Ama ben fotoğrafları aklımdan çıkaramadım. Ne yemek sırasında ne de Chelsea beni evine davet ettiğinde...

Onunla birlikte eve gitmeyi çok istiyordum. Tanrı biliyor ya, çok uzun zamandır seks yapmamıştım. Ama iş işten geçmişti artık... Bu yüzden reddetmek beni perişan etti.

"Sabah erken kalkacağım, sanırım eve gitsem daha iyi olacak."

Chelsea de bu duruma en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. "Gerçekten mi?" Altdudağını büzdü. "Bir ya da iki saatliğine gel. Saat daha on buçuk."

"Başka zaman olsa olur mu?"

Omuz silkti. "Pekâlâ, sevişmek istememene rağmen dışarı çıkmamız iyiye işaret sanırım. Sadece tek bir şeyle ilgilendiğini düşünmeye başlamıştım."

Kahretsin. Yanlış anlamıştı. Artık onunla seks yapmaktan daha fazlasıyla ilgilendiğimi düşünüyordu, oysa ben onunla seks yapmak bile istemiyordum. Bu geceden sonra ilişkimizi tamamen kesmek zorunda kalacaktım. Ama şu anda bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Sadece eve gitmek istiyordum.

"Bize bir taksi çağırayım ve önce seni bıraksınlar."

Yarım saat sonra anahtarlarımı mutfak tezgâhının üzerine attım. Bitsy beni her zamanki hırlama ve havlamalarıyla karşıladıktan sonra koridorda koşarak Maddie'nin odasına gitti ama kızım birkaç gün daha dönmeyecekti.

Yorgun değildim, bu yüzden dolaba yöneldim ve kendime iki parmak viski doldurdum. Ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı sehpaya uzattım ve kumandayı elime aldım. Kanalları gezerken hiçbir şey dikkatimi çekmediği için televizyonu geri kapattım ve yarınki takvimimi kontrol etmek için dizüstü bilgisayarımı aldım. Ama en son ziyaret ettiğim web sitesi olan Nora'nın blogu açıldı.

Harika. Sadece harikaydı.

Bir video daha yayınlamıştı.

Muhtemelen daha çok at binme videosudur. Bir aşağı bir yukarı zıplamasından oluşan otuz saniyelik videoyu bir saat boyunca izlemek yetmemişti çünkü. Kadın tam bir baş belasıydı. Videoyu görmezden gelmem, arama geçmişimi dizüstü

bilgisayarımın belleğinden silmem ve web sayfasını engellemem gerekiyordu.

Evet, aynen öyle yapacağım.

Ekrana bakarak içkimden bir yudum aldım.

Siktir. Kimi kandırıyorum ki?

Bir fotoğraf dikkatimi dağıttığı için güzel bir fırsatı bırakıp eve dönmüştüm. Bu videoyu izlemeden bırakma şansım yoktu. Bu yüzden direnmeyi bıraktım ve oynat tuşuna bastım.

"Naber millet!" Nora kameraya gülümsedi. "Nasıl ama? Naber demeyi becerebilmiş miyim? Benim hoşuma gitti. New Yorklular'ın çenelerini kaldırarak '*nasıl gidiyor*' diye sormasından daha samimi, öyle değil mi? Her neyse... vlogumuza ilk kez katılanlar için, Louise Aster'ın hayatının olağanüstü sonunu anlatan belgesel dizisi Ölüyormuş Gibi Yaşa'nın on sekizinci bölümüne hoş geldiniz. Louise'in teşhisi ve tedavi kararları hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz..." Nora aşağıyı işaret etti ve ekranda bazı kelimeler belirdi. "Ölüyormuş Gibi Yaşa'nın birinci bölümü ekranınızın altında olması gerekiyor, ona tıklamanız yeterli. Bölümlerimizi çoktan izlediyseniz, Louise'in hayatının tadını çıkarmakla meşgul olduğunu biliyorsunuzdur -her günü son günüymüş gibi yaşıyor- ve bu son iki gün de farklı değildi. Bu hafta Montana'da Sunny Acres Çiftliği'nde ata biniyor ve sığırları otlatıyoruz. Bunlar New York'ta çok fazla yapamadığımız şeyler. Bu yeni videoları ilham verici bulacağınızı ve belki de günlerinizi son günlerinizmiş gibi yaşayacağınızı umuyoruz. Daha fazla uzatmadan... ah bekleyin." Bir parmağını kaldırdı. "Önemli anlara geçmeden önce, Louise'le bugün hediyelik eşya dükkânından aldığımız şeyi size göstermek istiyorum." Nora kamerayı yere bıraktı ve ceketini açtı. Pembe bir tişörtü vardı ve üzerinde şöyle yazıyordu: *Dünyanın En İdare Eder At Binicisi.*

Ninova

Kadrajın dışındaki biriyle konuştu ve ona el salladı. "Hey. Takipçilerimize yeni tişörtünü göstermek istiyorum. Gelsene."

Büyükannem yürüdü ve ceketini açarak nispet yaparcasına sırıttı. Onun tişörtü de pembeydi ama bu tişörtte şöyle yazıyordu: *Bir kovboya bin ki bir atın hayatı kurtulsun.*

Kıkırdadım. *Tahmin etmeliydim.*

Ardından büyükannemin ata bindiği, atın üstünde öküzleri yakaladığı, ok ve yayla bir hedefi tam on ikiden vurduğu yaklaşık on dakikalık bir video vardı. Ben bile gülümsemek zorunda kaldım. İzlemesi oldukça ilham vericiydi, özellikle de yaşının ve kanserin vücudunu nasıl harap ettiğini biliyorken...

Videolar bittikten sonra Nora tekrar ekrana geldi. "Yaşamın sonu maceralarını destekleyen bir hayır kurumuna bağışta bulunmak isteyen insanlardan bir sürü e-posta aldım." Bu kez başını kaldırdı ve kelimeler başının üzerinde parladı. "Bu yüzden katkıda bulunmak isteyenler için bazı harika kuruluşların bağlantılarını ekliyorum. Sevdiğiniz birinin adına bile bağışta bulunabilirsiniz." Kameraya el salladı. "Bugünlük bu kadar. Daha fazla macera için yakında tekrar gelin ve unutmayın: her günü son gününüzmüş gibi yaşayın!"

Ekran Nora'nın gülümseyen yüzünde dondu. Manzaranın tadını çıkararak viskimi bitirdim. Omuzlarım biraz gevşediğinde, Nora'ya mesaj atmak ve büyükannemin öksürüğünün ne durumda olduğunu öğrenmek için telefonumu elime aldım. Daha önce gönderdiği fotoğraflara yanıt vermemiştim, o yüzden oradan başladım.

Beck: Harika fotoğraflar. Paylaştığın için teşekkürler. Annie Oakley'nin* öksürüğü nasıl?

Birkaç saniye sonra telefonum titredi.

* Amerikalı bir keskin nişancı ve gösterici.

Ninova

Nora: dhr ökssr symo

Kaşlarım çatıldı. Cevap yazdım.

Beck: Akşam yemeğinde şarap mı servis ediliyor?

Bir dakika geçti ve sonra telefonum çaldı. Arayan Nora'ydı.

"Alo?"

"Selam. Kusura bakma. Yeni telefonum bozuldu. Dışarıdayım ve hava oldukça karanlık. Nedense mesaj geldiğinde telefonun ışığı yanıyor ama cevap yazarken yanmıyor. Harflerin nerede olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Sanırım pek iyi beceremedim, ha?"

"Şöyle söyleyeyim; sarhoş olduğunu sanmıştım."

Nora güldüğünde içimin ısındığını hissettim. *Akşam yemeğindeki şarap yüzünden midem yanıyor olmalı.*

"Öksürüğü hemen hemen aynı," dedi Nora. "Daha iyi değil ama daha kötü de değil. Onu kesinlikle yavaşlatmıyor. Bu hafta ona ayak uydurmakta zorlanıyorum."

Arka planda müzik çalıyordu. Konuşmaya ilk başladığında oldukça gürültülüydü ama şimdi azalmıştı. Belki de dışarıda bir bara falan gitmiştir diye düşündüm.

"Neredesin?"

"Şenlik ateşinde. Kaldığımız çiftlikte her gece bir tane yapılıyor. Oldukça güzel. Hayatımda gördüğüm en büyük ateşi yakıyorlar, sonra da kovboylardan bazıları oturup müzik çalıyor."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Güldü. "Eminim sen nefret edersin. Ama kızın vahşi doğa rozetini burada kesinlikle kazanabilir."

Arka planda bir erkek sesi duydum. "İşte buradasın. Ben de seni arıyordum."

"Bir saniye bekle, Beck."

Ninova

"Tamam."

Konuşmalar boğuklaştı ama ne dediklerini hâlâ duyabiliyordum.

"Louise iyi mi?" diye sordu Nora.

"O iyi," dedi adam. "Buraya yakın bir çayır var, oraya gitmek ister misin diye sormak için seni arıyordum. Montana eyaletinde, yıldızların izlenebileceği en iyi yer orasıdır."

"Bu kulağa hoş geliyor. Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Sen ne zaman istersen. Sadece sen ve ben oluruz diye umuyordum."

"Ah..."

"Özür dilerim," dedi adam. "Telefonda olduğunu fark etmemiştim."

"Bir dakikaya bitiririm."

"Acele etme. Eğer gitmek istersen gelip beni bul."

"Teşekkürler."

Yumruklarımı sıktım. *Harika.* İçimden bir kovboyun ağzını burnunu dağıtmak geliyordu.

Nora telefona geri döndü. "Kusura bakma. Nerede kalmıştık?"

"Bana büyükannemin öksürüğünün aynı olduğunu söylüyordun ama acaba sen mi değişiklik fark edemeyecek kadar meşgulsün?"

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Hiçbir şey." Kendimden nefret ederek başımı salladım. "Gitmeliyim. Kendine dikkat et."

"İyi. Harika bir akşam geçir, Beck." Nora'nın sesi alaycılıkla doluydu.

Neyse. Telefonumu kapatıp yanımdaki kanepeye attım. Ardından kendime biraz daha viski doldurmaya gittim ve bu kez

Ninova

makul bir miktarda durmak yerine bardağı dörtte üç oranında doldurdum.

Telefonum tekrar titrediğinde içkimin yarısını bitirmiştim ve hâlâ içim içimi yiyordu.

Nora: Kovboyun davetini reddettim. Güvenliğim ya da... onun gibi bir şey konusunda endişelendiğin için sana haber vereyim dedim.

Hangisinin beni daha çok kızdırdığından emin değildim. Nora'ya karşı bu kadar şeffaf olmam mı, yoksa onun bir kovboyla çayıra gitmeyeceğini duyduktan sonra sıktığım dişlerimi sonunda rahat bırakmam mı? Tabii ki ikisini de inkâr ederdim. Cevap yazdım.

Beck: Kıskanmadım, eğer ima ettiğin buysa.

Nora: Hımm...

Beck: Kıskanmadım.

Nora: Zaten benim tipim değildi.

Beck: Neden?

İçkimden biraz daha alıp ekrandaki noktaların zıplamasını izledim.

Nora: Bugün bana batıya taşınmayı düşünüp düşünmediğimi sordu. Adam bir eş arıyor.

Beck: Doğru. Bağlılık aramayan tiplerden hoşlandığını unutmuşum.

Nora: Tercihen özel dikim pantolonunun, üçüncü bacağını gizleyemediği bir tipten.

Dudağım yukarı kıvrıldı. Anlaşılan içimdeki kıskanç canavarı yatıştırmak için tek ihtiyacım olan şey egomun biraz okşanmasıydı. Cevap yazdım.

Beck: Beş saat içinde orada olabilirim.

Nora: Haha. Evli Adam beni küstürdüğünden beri Tinder'a uğramadığımı düşünürsek, teklif etmeye devam edersen seni kabul edebilirim.

Her geçen dakika daha iyi hissediyordum.

Beck: Demek öyle...

Nora: Peki ya sen? Son zamanlarda biriyle çıktın mı?

Beck: Aslında bu gece çıktım.

Küçük noktaların zıplamasını, durmasını ve sonra tekrar zıplamaya başlamasını izledim.

Nora: New York'ta saat kaç ki, on bir buçuk mu? Randevudan dönmek için biraz erken değil mi?

Beck: Bu gece pek havamda değildim.

Nora: Neden?

Beck: Değildim işte.

Nora: Hımm...

Otuz saniye sonra bir mesaj daha geldi.

Nora: Bu gece neyin peşindesin, Beck?

Üç bin kilometre ötedeki bir kadınla küçük bir *sexting* düşüncesi, bu akşamki gerçek randevumla eve gitme ihtimalinden daha heyecan vericiydi.

Beck: Evde tek başıma olduğumu ve uçağa atlama teklifimi reddettiğini düşünürsek, birkaç fotoğrafın peşinde olabilirim...

Nora: Ne tür fotoğraflar?

İçki kesinlikle etkisini göstermeye başlamıştı. Her ne kadar istediğim tam olarak bu olsa bile, ona bana birkaç çıplak fotoğraf göndermesini söyleyerek bir pislik gibi görünmek istemiyordum. Bunun yerine daha yumuşak bir teklifte bulundum.

Beck: Bikinili ve yunuslu olan güzeldi.

Noktalar zıplamaya başladıktan sonra birkaç dakika durdu, ardından telefonum tekrar titredi.

Nora: İyi geceler, Beck.

İç çektim. Sanırım şansımı fazla zorlamıştım.

Yarım saat sonra telefonum tekrar çaldığında banyoda soyunuyordum. Nora'ydı ve mesajı açtığımda bir video çıktı.

Kamerasını aynaya doğrultmuş bir şekilde kenarda duruyordu ve üzerinde daha önce giydiği, yanları püsküllü deri pantolon vardı. Bedeninin alt kısmını yakınlaştırdı ve sonra kıçı bana bakana kadar döndü.

Yüce.

Tanrım.

Gerçekten de kıçıyla bakışıyordum çünkü pantolonunun o kısmı yoktu ve altında sadece bir tanga vardı. Eğilerek bana o iki büyük yuvarlak yanağın inanılmaz bir yakın çekimini sundu. Ardından videoyu durdurmadan hemen önce omzunun üzerinden geriye bakarak bana göz kırptı.

İki kez daha oynat tuşuna bastıktan sonra başka bir mesaj daha gönderdiğini fark ettim.

Nora: Tatlı rüyalar.

Sakinleşmeye çalışarak gözlerimi kapattım ama bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Elimin o güzel kıçta bırakacağı iz gözümün önüne gelince gözlerim açıldı ve tekrar oynat düğmesini aramaya başladım. Yutkunup cevap vermeden önce videoyu bir kez daha izledim.

Beck: Bu gece rüyalarımda tatlı bir şey olmayacak çünkü burada olsaydın o kıçına yapacağım şeyleri hayal ediyor olacağım.

BÖLÜM 14

Beck

İkinci raunt.

Bir hafta sonra kendimi başka bir randevuda buldum. Bu sefer Claire Wren'le çıkmıştım. Daha önce üç kez çıktığım bir kadındı. Doğum günlerimiz aynı gündü.

Claire kendine ait bir şirketi olan bir bilişim güvenliği uzmanıydı. Birkaç yıl önce benim için bazı işler yapmıştı ve bir şekilde aynı gün doğduğumuzu öğrenmiştik. Sadece günü değil, yılı da aynıydı. Birkaç ay sonra, doğum günümü kutlamak için mesaj attığında arkadaşlarımla bir şeyler içmek için dışarıdaydım. Benim bulunduğum bara gelmişti ve geceyi sadece ikimiz, onun evinde kutlama yaparak bitirmiştik. Claire çok meşgul biriydi, belki de o sırada benden daha meşgul olan tek kişiydi. Bu yüzden ertesi yıl aynı güne kadar tekrar bir araya gelemedik. Ondan sonra bu bizim olayımız haline geldi. Her yıl doğum günümüzde mesaj atar ve yılda bir kez kutladığımız o gün için bir araya gelirdik. Buluşmadığımız tek zaman benim ülke dışında olduğum yıldı. Bu gece onu neredeyse reddedecek ve havamda olmadığım için gelemeyeceğimi söyleyecektim ama sonunda kendimi gitmeye ikna ettim. Doğum gününü tek

Ninova

başına geçirmek üzücüydü, tıpkı son zamanlarda çok sık yaptığım gibi evde tek başına oturup içmek gibi...

Claire barda bize birer *bailey shot* ısmarladı ve kadehlerimizi kaldırdık.

"Bugün akıllı, şık, başarılı bir insan doğdu." Gülümsedi. "Ne yazık ki o sen değilsin. Benim. Kim bilir, belki gelecek yıl senin yılın olur. Mutlu yıllar, doğum günü ikizim."

Güldüm, kadehleri tokuşturduk ve içkilerimizi yudumladık.

"Ee... son üç yüz altmış dört günde neler oldu?" diye sordum.

"Pek bir şey olmadı. Durmadan çalıştım. Boş zamandan çok param var." Bir parmağını kaldırdı. "Ah, aslında yeni bir şey oldu. Yaklaşık altı ay boyunca ciddi bir ilişkim oldu."

"Neden bitti peki?"

Omuz silkti. "Beni işime ondan daha çok âşık olmakla suçladı. Bu yüzden bana bir ültimatom verdi: Ya işimi bırakacaktım ya da ilişkimiz bitecekti." Claire gülümsedi. "Haklı olduğu ortaya çıktı. İşimi daha çok seviyordum." Martinisinin içindeki kürdanı aldı ve dişleriyle zeytinleri çıkardı. "Sende durumlar nasıl? Bu yıl hayatında özel bir kadın oldu mu?"

Aklıma hemen Nora geldi. Son randevu gecemden beri konuşmamış ya da mesajlaşmamıştık. Bana kıçının videosunu gönderdiği geceden beri yani... İçgüdülerim ertesi sabah çok ileri gittiğine karar verdiğini ve işleri tekrar dizginlemeye çalıştığını söylüyordu. Gerçi bu çok iyi olmuştu. Onunla bağlantımı kesmem gerekiyordu. Tabii durmadan vlogunu kontrol etmek tam anlamıyla defteri kapatmak sayılmazdı ama yavaş yavaş o da olacaktı. Bunu başaracaktım. Bu gece büyük bir adım olacaktı.

Başımı iki yana sallayıp içkimi kaldırdım. "Hayır. Sadece kızım."

Ninova

Yarım saat sonra eğlenmeye başlamıştım. Yemekler güzeldi, sohbetimiz ise daha da güzeldi. Claire zeki ve komikti. Aramızda hiç sessizlik olmadı. Fakat sonra telefonum çaldı ve ekranda Nora'nın adı belirdi. Ekranın iki ya da üç kez yanıp sönmesini izledim ve telefonu elime alma dürtüsüyle savaştım.

Claire önce telefonuma, sonra bana, ardından tekrar telefonuma baktı. Kaşları çatıldı. "Buna bakman gerekiyor mu?"

Nora'nın görüntüleri beynime hücum etti; kıçının videosu ya da bikinili fotoğrafı bile değil, güldüğü görüntüler. Randevuma sızmasına izin vermekten nefret ediyordum. Derin bir nefes aldım ve masanın öbür ucuna uzanıp Claire'in elini tuttum. "Hayır. Önemli değil."

Sanki saçmaladığımı söylemek istercesine telefonum hemen tekrar çalmaya başladı. İkinci kez görmezden gelmeye çalıştım ama adının her belirişi beni daha da endişelendiriyordu. Nora sık sık aramazdı. Özellikle de üst üste iki kez hiç aramazdı.

Elimi Claire'in elinden çektim. "Özür dilerim. Hemen cevap vereceğim."

"Elbette. Acele etme."

Cevap vermek için ekranı kaydırdım. "Ne oldu?"

"Beck..." O tek hecede, bir şeylerin yanlış olduğunu anladım.

Oturduğum yerden kalktım. "Sorun ne?"

"Louise. Hastanede. Felç geçirdiğini söylüyorlar."

"Neredesiniz?"

"Tennessee'deyiz. Gatlinburg'daki Memorial Hastanesi'nde."

"En kısa zamanda orada olacağım."

Telefonumu kapattım ve cebimi karıştırarak masanın üzerine birkaç yüz dolar bıraktım. "Üzgünüm, Claire. Gitmem gerekiyor."

"Ne oldu?"

Ninova

"Büyükannem felç geçirmiş."

Bulabildiğim ilk taksiye atladım ve havaalanına gitmesini söyledim. Bu gece bir uçuş olup olmadığını bile bilmiyordum fakat denemek zorundaydım. Yolda telefonumu kullanarak Knoxville'e giden bir uçakta yer bulmayı başardım ama yetişmem zor olacaktı. Neyse ki güvenlik kuyruğu bu sefer kısaydı ve yanımda cüzdanımdan başka bir şey olmadığı için tam son çağrı anonsu yapılırken kapıya ulaştım.

İki saat sonra Tennessee'deydim ve dışarıda bekleyen bir taksi beni kırk dakikalık Gatlinburg yolculuğuna çıkardı. Nora bana gelişmeleri bildirmişti, bu yüzden hastaneye vardığımda doğruca yoğun bakım ünitesine gittim. Nora koridorda bekliyordu. Yüzündeki ifade beni olduğum yerde durdurdu.

"Yoksa..."

Nora başını iki yana salladı. "Hayır. O iyi. Yani, iyi değil. Ama şu anda durumu stabil. Hemşireler ona önlük falan giydiriyorlar. Birkaç dakikadan fazla sürmeyeceğini ve ne zaman içeri girebileceğimi bana bildireceklerini söylediler."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Ne oldu?"

"Havuzda yüzüyorduk. Bir an iyiydi ve gülüyordu, sonra kelimeleri gevelemeye ve birbirine uymayan rastgele şeyler söylemeye başladı. İlk başta birkaç kadeh içki içtiğini ve bana bundan bahsetmediğini düşündüm. Ama sonra yüzünün bir tarafının biraz sarktığını fark edip 911'i aradım."

"Kesin felç mi dediler?"

Nora başıyla onayladı. "Tarama yaptılar. Tümörlerinden biri büyüdüğü için kan akışını engelliyormuş."

"Ne yapıyorlar? Çıkarıyorlar mı?"

Ninova

Nora kaşlarını çattı. "Önceden verilmiş bir tıbbi talimatı ve vasiyeti var. Ameliyat bir seçenek değil. Ona kan sulandırıcı verdiler, bu da şimdilik kan akışını düzeltmiş gibi görünüyor."

"Şimdilik mi? Peki ya sonra?"

Yoğun bakım ünitesinin kapıları açıldı ve bir hemşire Nora'ya el salladı. "İçeri gelebilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

Ben de onu takip edince kadın bana baktı.

"Bu Louise'in torunu Beck," dedi Nora. "New York'tan yeni geldi."

"Ne güzel. İki torunu da yanında."

Nora'ya baktığımda bana gözlerini kocaman açıp dudaklarını büzerek *sus* işareti yaptı.

Camla çevrili bölmeye geldiğimizde hemşire kapalı bir kapıyı işaret etti. "İçeri girebilirsiniz. Doktor birazdan sizinle konuşmak için gelecek."

"Teşekkür ederim."

İçeri girdiğimde kalbim boğazımda düğümlenmiş gibi hissettim. Büyükannem çok küçük görünüyordu. Çok zayıftı. Yaşlı göründüğünü de düşünmeye başlayacaktım ama bu son söylediğim için kıçıma tekmeyi basardı, o yüzden kendimi o noktaya getirmedim.

"Kilo mu verdi?"

"Emin değilim. Ama yüzmeden geldiğimiz için saçları ıslaktı ve makyaj yapmamıştı. Ayrıca yatıp dinlenecek biri değil, bu yüzden onu bu şekilde görmek tuhaf geliyor..." Nora başını salladı ve gözleri doldu. "Bilmiyorum. Kafasına gümüş simli saç bandını ben taktım çünkü biraz ışıltı olmadan Louise, Louise değildir."

Ninova

Yatağın etrafından yürüyüp kolumu Nora'ya doladım. "Özür dilerim. Aptalca bir soruydu. Saç bandını çok beğeneceğine eminim."

Nora burnunu çekti. "Sence bizi duyabiliyor mudur?"

"Bilmiyorum. Sanırım doktora sormalıyız."

Bu sorunun cevabını birkaç dakika sonra yoğun bakım doktoru içeri girdiğinde aldık. Kapıyı işaret etti. "Neden dışarıda konuşmuyoruz?"

Doktor Cornelius kendini tanıtıp hemen konuya girdi. "Bildiğiniz üzere büyükanneniz felç geçirdi. Başlıca iki tür felç vardır. Genellikle bir tıkanıklık nedeniyle beyne giden kan akışının durması sonucu meydana gelen iskemik felç ve beyindeki kanama nedeniyle meydana gelen hemorajik felç. Louise, şahdamarını tıkayan bir tümörün neden olduğu bir iskemik felç geçirmiş. İskemik felçte hayatta kalma oranı hemorajik felçe göre çok daha yüksektir."

Doktor yüzümdeki rahatlamayı okumuş olmalıydı. Bir elini kaldırdı. "Ancak normalde bu tür felçlerde tıkanıklığı giderebilir ve beyne giden kan akışını yeniden sağlayabiliriz. Fakat büyükanneniz isteklerini açıkça belirtmiş; ömrünü uzatmak için herhangi bir cerrahi işlem istemiyor. Neyse ki ona verdiğimiz kan sulandırıcı ilaçlar işe yarıyor gibi görünüyor."

"Uzun vadede kan sulandırıcı kullanabilir mi?"

Doktor başıyla onayladı. "Şu anda ilaçlarını midesinden veriyoruz ama kan sulandırıcılar hap şeklinde de alınabilir ve nispeten daha az komplikasyon yaratır."

"Ah, bu harika," dedi Nora.

Ama adamın ses tonundaki bir şey bana hemen rahat bir nefes almamam gerektiğini söylüyordu. "Peki ya tümör?" diye sordum.

Ninova

Doktor Cornelius üzgün bir şekilde gülümsedi. "Karşılaştırma yapabilmek için New York'taki Sloan Kettering'i arayıp son taramalarını göndermelerini istedim. Saldırgan bir tümörü var. Kanını ancak bir yere kadar sulandırabiliriz. Muhtemelen tümör büyümeye devam edecek ve başka bir tıkanıklığa neden olacak."

"Sonra ne olacak?"

Doktor gözlerimin içine baktı. "Muhtemelen bir sonraki felçte hayatta kalamayacak, evlat."

O andan sonra kimsenin ne dediğini hatırlayamadım, büyükannemin yatağının yanında saatlerce otururken Nora'nın söylediğini bildiğim hoş sözleri bile... Bir zaman sonra, büyükannemi bütün gece kontrol eden hemşire bizimle konuşmak için yanımıza geldi.

"Merhaba. Yakında vardiya değişimi başladığında sizi dışarı çıkaracaklar. Sabah beş ile sekiz arası ziyaretçilere izin verilmiyor. Bu yüzden siz ikiniz eve gidip biraz dinlenseniz iyi olur. Büyükannenizin vücudu çok şey atlattı ve muhtemelen birkaç saat daha uyuyacak. Yanında olmak istemenizi anlıyorum ancak bir bakıcının yapabileceği en önemli şey önce kendine iyi bakmaktır. Biraz uyuyun. Sağlıklı bir kahvaltı yapın. Ardından geri gelin."

Yorgun görünen Nora'ya bir göz attım. Düşünmem gereken tek kişi ben değildim. Bu yüzden başımla onayladım. "Bir değişiklik olursa diye ikimizin de numarasının sizde olduğundan emin olabilir miyim?"

"Elbette." Hemşire beyaz bir tahtaya doğru yürüdü ve bir keçelikalem aldı. "Numaralarınızı buraya yazabilirsiniz, böylece görevli kişi ihtiyaç duyduğunda ya da herhangi bir değişiklik olduğunda sizi kolayca arayabilir. Ayrıca numaralarınızın bilgisayar sistemimizde de kayıtlı olduğundan emin olacağım."

Ninova

"Teşekkür ederim."

Nora ambulansla gelmişti, ikimizin de arabası olmadığı için bir *Uber* çağırdık. Güneş doğarken Dumanlı Dağlar'a doğru yol aldık. Oraya neden böyle dendiğini hiç düşünmemiştim ama ilerideki kalın, mavimsi sis bulutu bu ismi kendi açıklıyordu. Mor ve turuncu tonları dağların zirvelerine doğru yükseliyordu.

"Vay canına." Dışarıya baktım. "Çok güzel."

"Son iki gündür güneşin doğuşunu izlemek için erken kalkıyorduk." Nora yutkundu. "Şimdi bunu iyi ki yapmışız diyorum."

Gelecekte büyükannemin göremeyeceği bir gün doğumunun olabileceğini düşünmek çok zordu. Bunun yakında gerçekleşebileceğini fark edince boğazım duygularla düğümlendi. Nora ve ben sessiz kaldık, her ikimiz de bir düzlükte yavaşlayıp otelimiz görünene dek pencerelerimizden dışarı baktık.

"Otelimiz burası," dedi. "Louise ve ben her zaman iki oda anahtarı alır, yedeğini birbirimize veririz. Eğer onun odasında kalmak istersen anahtarı bende var."

"Sanırım müsait bir odaları var mı diye bakacağım. Bu şekilde eğer o..." Ne söylediğimi fark edince kendimi durdurdum. "Hastaneden çıktığı zaman her şey bıraktığı gibi olsun."

Nora kendini gülümsemeye zorladı ve başını salladı.

Otel oldukça boştu, bu yüzden bir sürü oda müsaitti. Görevli Nora'nın adını hatırladı ve bana hemen yan tarafındaki odayı ayarladı. Asansörden çıkarken üzerimizde kasvetli bir hava vardı.

Nora'nın odasına vardığımızda kapıda durdu. "Hastaneye ne zaman dönmek istersin?"

"Neden biraz uyumuyorsun? Ben birkaç saat içinde tek başıma giderim, sen de uyandığında gelirsin."

Ninova

Başını iki yana salladı. "Hayır, gerçekten gitmek istiyorum."

Saatime baktım. "Saat ona ne dersin? Bu bize yaklaşık dört saat kazandırır."

"İyi." Beni baştan aşağı süzdü. "Sana bir tişört ya da başka bir şey ödünç vermek isterdim ama benimkilerden hiçbirinin sana uyacağını sanmıyorum."

Omuz silktim. "Resepsiyondaki hanımefendi odada bir kişisel bakım seti olduğunu söyledi. İhtiyacım olan tek şey o."

"Tamam. Aklına bir şey gelirse nerede olduğumu biliyorsun."

Başımı salladım. "Biraz uyu."

Odamın kapısı kapanmak üzereyken Nora'nın seslendiğini duydum. "Bekle! Beck!"

Tekrar koridora çıktım. "Evet?"

Nora tatlı tatlı gülümsedi. "Doğum gününü kutlayamadım. Sanırım artık geçmiş doğum günün oluyor. Büyükannen söyledi, ben de sana mesaj atmayı planlamıştım ama sonra olanlar oldu."

"Teşekkür ederim. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Hastanedeyken uyuyamayacak kadar yorgun olacağımı düşünmüştüm ama büyük yatağa bir bakış atmamla kocaman esnedim. Yine de yatağa girmeden önce hızlı bir duş almam gerekiyordu. Bu yüzden dün sabahtan beri üzerimde olan takım elbiseyi çıkardım ve kıyafetleri köşedeki sandalyenin arkasına koydum. Beş dakikadan kısa bir süre içinde duşa girip çıktım. Artık sadece dişlerimi fırçalamam gerekiyordu. Ancak ikram edilen kişisel bakım çantasına baktığımda içinde diş macunu olmadığını, sadece bir diş fırçası olduğunu fark ettim. *Sikerler* diş fırçalamayı demeyi düşündüm ama sayılamayacak kadar çok kahve içmiştim ve bu beni çıldırtırdı.

Ninova

Nora'nın odası sadece yanda olmakla kalmıyordu, aynı zamanda ortak bir kapımız vardı. Bu yüzden otel bornozunu giydim ve hâlâ uyanık olup olmadığını anlamak için kapıyı dinlemeye gittim. Kesinlikle bir hareket vardı ve televizyon açık gibi gelmişti. Hafifçe kapıyı çaldım.

"Beck?" Sesi sanki kapının diğer tarafında duruyormuş gibi çıkıyordu. "Kapıyı çalan sen misin?"

"Evet. Kusura bakma. Diş macununu ödünç alabilir miyim?"

"Ah, tabii. Bekle."

Kapı açıldı ve bir tüp *Crest* diş macununu uzattı, gözleri yere bakıyordu. Almaya gittim ama başını kaldırmamış olması bana tuhaf geldi.

"Nora?"

Bir süre sonra başını kaldırdı. Yüzü kıpkırmızıydı ve altdudağı titriyordu.

Kalbim zaten pamuk ipliğine bağlı duruyordu ve onu bu kadar üzgün görmek kontrolümün son parçasını da kopardı.

"Siktir," diye homurdandım ve ona doğru uzandım. "Buraya gel."

Karşı koymaya bile çalışmadı. Sanki bir barajın kapıları açılmıştı. Nora korkunç, iç burkan bir hıçkırıkla hüngür hüngür ağladı. Elleri bornozumu sıktı ve omuzları titrerken yüzünü göğsüme gömdü. Onu kucağıma alıp odasına götürdüm, yatağın kenarına oturdum ve ağlarken kucağımda tuttum.

"Onu kaybetmeye henüz hazır değilim," dedi boğuk bir sesle.

Sesinin kırgın tınısı beni parçaladı. Boğazımda oluşan yumru için minnettardım çünkü beni onunla birlikte gözyaşlarımı koyuvermekten alıkoyan tek şey buydu.

Saçlarını okşadım. "Her şey yoluna girecek."

Ninova

Daha yüksek sesle hıçkırdı. "*Girmeyecek*. Hayat devam edecek ve her şey aynı olacak. Ama bu hiç iyi bir şey değil."

Ona daha sıkı sarıldım. "Bu doğru değil. Her şey aynı olmayacak. Neden biliyor musun? Çünkü o, dünyayı bulduğu gibi bırakmayacak. Louise hayatları değiştirdi." Sesim kısıldı. "Seni ve beni daha iyi insanlar yaptı."

Yardım etmeye çalışıyordum ama söylediklerim durumu daha da kötüleştirdi. Nora daha çok ağladı. Ses derinlerinde bir yerden geliyordu. Kızım dışında birine teselli verme konusunda çok fazla deneyimim yoktu, bu yüzden onun için en iyi olanı denedim ve onu ileri geri salladım.

İşe yarıyor gibiydi. En sonunda Nora'nın omuzları daha az titredi ve nefes alışı yavaşladı. Bir süre sonra derin bir iç çekti. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür edecek bir şey yok, tatlım." Onu alnından öptüm. "Asıl benim sana teşekkür etmem gerekir. Büyükannem ona bu kadar değer veren birine sahip olduğu için çok şanslı."

Yanaklarını sildi. "Sanırım mini bardan şarap alacağım ve sıcak bir banyo yapacağım."

Gülümsedim. "İyi bir plan gibi."

Nora kucağımdan indi ve ayağa kalktı. "Teşekkürler, Beck. Büyükannen sana sahip olduğu için de çok şanslı."

Başımı salladığım sırada ayağa kalktım. "Banyodan çıktığında konuşmak istersen diye kapıyı aralık bırakacağım."

"Sanırım iyi olacağım. Ama bunun için minnettarım."

Yan odada bir hareket duyana kadar en az yarım saat geçti. Nora'nın odasındaki lamba açıktı ve odalarımızı ayıran kapıdan içeri bir parça ışık sızıyordu. Uzaktan bir tıkırtı geldi ve sonra o ışık söndü. Ben de gözkapaklarımın ağırlaşmasına boyun eğerek yatağıma geri döndüm. Uykuya dalmaya başlamıştım ki, kapıdan gelen bir gıcırtı sesi duydum.

Ninova

"Beck?"

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. Perdeler çekilmişti ama hâlâ Nora'nın siluetini görmeye yetecek kadar ışık vardı. Üzerinde otel bornozu vardı ve ıslak saçları geriye taranmıştı.

"İyi misin?"

"Hayır." Duraksadı. "Unutmak istiyorum."

Donup kaldım. Bunlar ilk tanıştığımızda, *Tinder* randevusunun olduğu gece kullandığı kelimelerdi. Demek istediği şeyi anladığımdan neredeyse emindim ama hiç şüphe duymak istemiyordum. "Benden ne istiyorsun, Nora?"

Cevabı bornozunu çözüp omuzlarından sıyırmak oldu. "Bana unutturmanı, Beck."

Ben bir şey söylemeyince birkaç adım daha yaklaştı. Tamamen çıplaktı ve üzerime giyecek kıyafetim olmadığı için ben de çıplaktım.

"Sadece bir kadeh şarap içtim," dedi. "Ve evet, duygusalım. Ama düşünmeden bir karar verecek kadar duygusal değilim. Tanıştığımız ilk geceden beri her gece seni düşündüm. Derin sesini hatırlayarak kendime dokundum ve tırnaklarımı güzel bronz tenine batırdığımı hayal ettim."

Of siktir.

Daha da yaklaştı.

"Nora... bunu istemiyorsun. Bana bunu defalarca kez söyledin."

Gülümsedi. "Hayır, yanılıyorsun. Yalan söyledim. Seni istemediğimi söyledim çünkü kendimi doğru olanın bu olduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Ama seni o kadar çok istiyorum ki, kendimi bir erkekle birlikte olmaya bile zorlayamadım. Tanrı biliyor ya, Montana'daki son gecede o kovboyla birlikte olmaya çalıştım."

Ninova

Hissettiğim tüm tereddüt ve belirsizlik aniden yeni bir duygu tarafından kenara itildi: kıskançlık. *Lanet olası bir kovboyla.*

Örtüyü üzerimden çektim. "Sana dokunmasına izin verdin mi?"

"Hayır ama neredeyse veriyordum. Seni hayal ederek onu ağzıma almayı düşündüm." Bir adım daha attı, böylece ayak parmaklarımızın ucu birbirine değdi. "Seni istiyorum, Beck. Seni ağzımda istiyorum."

Ayağa kalktım, sikim tamamen kalkmıştı. O ve ben, Nora'ya o dudaklarının kime ait olduğunu göstermeye hazırdık.

"Dizlerinin üzerine çök. Artık hayal etmene gerek kalmayacak..."

Ninova

BÖLÜM 15

Nora

Aman Tanrım.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Halının üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm. İstediğim şey tam olarak buydu. Düşünmemek. Ne yapacağımın söylenmesi. Ses tonunda duyduğum şekilde arzulanmak.

Beck uzanıp yanağımı okşadı. "Yala."

Vücudum heyecanla dolup taştı. Ona zevk vermek için sabırsızlanıyordum. Ağzımı iyice açtım ve dilimi alt kısmı boyunca gezdirerek başını ağzıma aldım. Sonra dudaklarımı aletinin etrafına sardım ve emerek onu yavaşça geri çektim.

Beck acı ve zevk karışımı bir ses çıkardı. Başımın arkasına uzanıp bir tutam saçımı avuçladı.

"Siktir. O ağzın. Bana ait ve onu becereceğim. Ağzını biraz daha aç. Boğazının derinliklerinde olmak istiyorum, tatlım."

Ona istediğini verirdim ama kendisinin alması çok daha zevkli olurdu. Dilimi bastırarak onu tekrar emdim ama ağzıma tamamen sokmadan geri çıkardım. Ardından derin bir nefes

Ninova

aldım, bir süre için alacağım son nefes olduğunu biliyordum ve yukarı baktım.

"Siktir," diye inledi Beck. Saçlarımı sıkıca kavradı. "İyice aç. Tamamı girecek ağzına."

Burnumdan nefes alıp ağzımı açabildiğim kadar açtım. Beck aletini ileri doğru iterek boğazımı öyle bir doldurdu ki, sonrasında acı çekeceğimden emindim. Yine de kalçalarının arkasını kavradım ve Beck'in ağzımı becerdiği her saniyeye bayıldım. İhtiyaçtan başka bir şey kalmayana kadar her düşünceyi, her anıyı, düşünmek istemediğim her duyguyu sıyırıp attı. *Saf. Şehvetli. Açgözlü bir ihtiyaç.*

Beck ağzımın içinde seğiriyor, inanılmaz derecede kalınlaşıp sertleşiyordu. Kendi orgazmımı ateşlemek için tek gereken şeyin klitorisime dokunmak olduğundan emindim ama Beck'in boşalmasını, kendi rahatlamamdan daha çok istiyordum. Hamleleri sertleşti ve her şeyden çok ihtiyacım olan şeyi elde etmek üzere olduğumu düşündüm ama sonra Beck kükreyerek geri çekildi. Aşağı uzanıp kollarımın altını kavradı ve beni havaya kaldırarak yatağın kenarına oturttu.

Nefesimi düzene sokmaya çalıştım. "Neden durdun?"

Beck yatakta dizlerinin üzerinde durdu. "Çünkü ben ağzını doldururken adımı haykıramazsın ve ilk kez boşalırken adımı haykırmanı istiyorum."

"Aman Tanrım. Nasıl da egomanyaksın."

Beck'in sırıtışı hınzırcaydı. "Arkana yaslan ve benim için bacaklarını iyice aç."

"Ya bunu yapmanı istemiyorsam?"

Cevabı bacaklarımı açıp dizlerimi omuzlarının üzerine yerleştirmek oldu. "Arkana yaslan, Nora," dedi sertçe.

Ninova

Gözlerimi devirsem de bana söyleneni yaptım. Beck hiç vakit kaybetmeden bacaklarımın arasına daldı. Dili çoktan şişmiş olan yumrumun üzerinde gezindi ve vücudumda elektrik akımı yaratan bir kıvılcıma neden oldu. Girişimi aşağı yukarı yaladı ve yüzünü içime gömerken dizlerimi daha geniş açılmaya zorladı. Saçlarını sıkıca kavrayıp onu kendime doğru çektim.

"Beck!"

"İşte böyle. Boşal, bebeğim. Son damlasına kadar tatmak istiyorum."

Yüzünü daha da derine gömdü, dili içime girip çıkarken burnu klitorisime baskı yapıyordu. Bu cennetteymişim gibi hissettiriyordu. Daha iyi olabileceğini düşünmemiştim ama sonra iki parmağını içime soktu ve anında kendimi kaybettim. "Aman Tanrım."

Parmaklarını daha hızlı hareket ettirip döndürürken, bir yandan da emmeye devam etti.

Vücudum titredi ve gözlerim odağını kaybetti. "Beck. Durma!"

"İhtimal dahilinde bile değil, bebeğim." Boğuk sözleri hassas tenimde titreşti ve vücudum kendi ritminde nabız gibi atmaya başladı.

"Beck..." Orgazmım patlama noktasına ulaşırken sırtım yataktan fırladı.

Beck uzanıp beni aşağıda tutmak için bir elini kullandı.

Sonra klitorisimi sertçe emdi.

Ve patladım.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Böylesini hiç yaşamış mıydım?

Adeta bir hız treninden aşağı düşüyor gibiydim. Orgazmım vücudumu kasıp kavurdu ve akıllara durgunluk veren bir süre

Ninova

boyunca inledim. Artık bacaklarımı hissetmiyordum. Bedenim sakinleşmeye başladığında hafifçe hıçkırdım. Daha önce bir orgazm yüzünden hiç ağlamamıştım ama bu seferki o kadar *iyiydi* işte.

Beck üstüme tırmandığında nefes alışım henüz normale dönmemişti. Gözleri yüzümde geziniyordu. Nedense beni öpüp öpmemeye karar vermeye çalışıyor gibi geldi. Bazı insanların oral seksten sonra öpüşmekten hoşlanmadığını biliyordum ve bazen ben de hoşlanmıyordum. Ama şu anda umurumda değildi.

"Beni öpebilirsin," dedim. "Eğer düşündüğün buysa."

Beck'in gözleri parladı. "Değildi. Ayrıca izin almayı da düşünmüyordum. Ama yine de haber verdiğin için teşekkürler."

Karın kaslarına vurdum. "Tanrım, tam bir pisliksin."

"Az önce adını haykırdığın bir pislik, tatlım."

Gözlerimi devirdim. "Beni pişman etme."

Neşeli yüzü ciddileşti. "Birlikte olduğumuz için pişman olmanı istemiyorum."

"Şaka yapıyordum." Yanağını okşadım. "Hiçbir şeyden pişman olmayacağım."

Beck başını salladı. Tamamen *alfa* moduna girdikten kısa bir süre sonra savunmasız bir yanını gösterebilmesi hoşuma gitmişti. Duygularını ifade etmekten korkmuyordu. Bu durum güçlü bir iradeye sahip bir adamda nadir görülen bir özellikti.

"Seni öpmek için izin istemeyecektim ama sana çıplak sahip olmak için izin isteyeceğim."

"Bunu mu düşünüyordun? Prezervatifsiz mi seks yapmak istiyorsun?"

"Eğer senin için de uygunsa. Şimdiye kadar sadece bir kadınla korunmadan birlikte oldum, ayrıca yakın zamanda bir

sağlık kontrolünden geçtim ve o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım."

"Ben de yolculuğa çıkmadan önce tam bir sağlık kontrolünden geçtim." Duraksadım. "Yanında hiç prezervatif yok mu?"

"Var. Cüzdanımda. Eğer rahat değilsen kullanabilirim."

Bu konuşmayla ilgili düşünülmesi gereken pek çok şey vardı ama Beck'e güvenip güvenmemem bunlardan biri değildi. "Doğum kontrolü kullanıyorum. Prezervatifsiz olması sıkıntı değil."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Beck dizlerinin üzerinde doğrulup beni kucaklayarak yatağın ortasına taşıdı. Kim olduğunu ve ne istediğini bilen, kendinden emin bir erkekten daha seksi bir şey olamazdı; özellikle de itaatkâr davranışları yatak odasının dışında da sürdürmenizi beklemeyen bir erkekten...

Beck üzerime tırmanıp ellerimi başımın üzerine çekmeden önce parmaklarımızı birbirine doladı. Ardından beni nazikçe öptü, dili ağzımı samimi ve şehvetli bir şekilde keşfediyordu. O gece bardaki öpüşmemizden çok farklıydı. İçime girerken gözlerimin içine baktı. Ağzından ve orgazmımdan dolayı hâlâ çok ıslaktım, bu sebeple sertliği dayanılmaz değildi.

"Siktir. Çok sıcak ve sıkısın." Beck her seferinde biraz daha derine girip çıktı. Tamamen içime girdiğinde gözleri kısa süreliğine kapandı. "Etrafımı bir eldiven gibi sardın. Acayip iyi hissediyorum." Daha yoğun bir şekilde hareket etmeye başladı. İçeri ve dışarı kayışı derinlere gömülmeye dönüştü ve vuruşları sertleşip hızlandı. Fakat bakışlarını benimkilerden hiç ayırmadı. Gözlerimin içine bakışı ödümü koparıyor ama aynı zamanda kendimi güvende hissetmemi de sağlıyordu. Bunun sadece seks, yaşananları bir süreliğine unutma aracı olması

Ninova

gerekiyordu ama şimdi çok daha fazlası gibi hissettiriyordu. Güzel bir şey gibi...

Dünyadaki diğer her şey kaybolup gitti. Sadece Beck ve ben vardık, birbirlerine derinden bağlanmış iki insandık ve birbirine çarpan bedenlerimizin çıkardığı ses bizi kendi özel dünyamıza hapsediyordu. İnlediğimde Beck dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Öpüşmemiz ateşli ve vahşi bir hal aldı. Saçlarını çektiğimde Beck'in nefesleri kesik kesik çıkmaya başladı. İkimiz de çok yakındık ama benim bedenim daha fazla bekleyemeyecekti.

"Tanrım. Beck! Ben..."

"Seninleyim, tatlım. Boşal hadi sikimin etrafına."

Sözleri beni uçurumun kenarına itti. Vücudum kasıldı ve bir kez daha zonklamaya başladı. Beck'in adının haykırıldığını duydum ama sesin benden geldiğini fark etmedim bile.

Beck bacağımı kaldırdı ve pozisyon değişikliği yıldızları görmeme neden olan bir noktaya sürtünmesine neden oldu. En sonunda düşmeye başladığımda, derinlerime gömülerek hareketsiz kaldı. İçimde kasılmalar hissettim ama bunu kimin vücudunun yaptığından emin olamadım.

Sonrasında yığılıp üzerimden yuvarlanacağı anı bekledim. Ama o an gelmedi. Bunun yerine Beck beni usulca öptü ve içime yavaşça girip çıkmaya devam etti. Saçlarımı yüzümden çekip gülümsedi.

"İşe yaradı mı? Bir süreliğine unuttun mu?"

Aptalca gülümsedim. "Sen de kimsin? Adın ne demiştin?"

Dudaklarımı bir kez daha öptü. "Güzel. Biraz huzur bulmana sevindim."

Ninova

Birkaç dakika sonra Beck tuvalete gitmek için kalktı. O gittiğinde ben de aceleyle bornozumu aldım. Elinde bir havluyla geri döndüğünde bornozumu bağlıyordum.

Kaşları çatıldı. "Ne yapıyorsun?"

"Ben, şey..." Arkamdaki, odalarımızı birbirine bağlayan kapıyı işaret ettim. "Odama dönüyorum. Biraz uyumaya çalış."

Kaşlarını çattı. "Ciddi misin? Bir fahişe bile muhtemelen daha uzun süre kalırdı."

"Sen bana fahişe mi dedin?"

Bana doğru yürüdü ve tam önümde durdu. "Hayır. Yatağa geri dön." Arkasındaki büyük boy yatağı işaret etti. "Eğer açık olmadıysa, tam şuradakini kastediyorum."

Ellerimi belime koydum. "Bu bir ricaya değil de emre benziyor."

Beck iç çekti. "Yorgunum. Sen de sikimi epey yordun. Tartışmasak olur mu? Çünkü tartışmaktan hoşlandığım tek zaman ön sevişme olarak yaptığımız zamanlar ve benim enerjimi toplamak için on dakikaya ihtiyacım var."

"Sikini epey yordum mu?"

Beck beni kaldırıp kollarına aldı. Yatağına doğru yürüdü ve beni bir hamlede yatağın ortasına yatırdı.

"Tanrım, ne yapıyorsun?"

Yatakta yanıma tırmandı. "Kapa çeneni ve uyu."

"Kapa çeneni mi?"

Bir kolunu belime dolayarak kıçımı kendisine doğru çekti. "Ben sana istediğini problem çıkarmadan verdim. Şimdi sen de benim istediğimi almama izin ver."

"Benim istediğim seksti! Bunun senin için bir sıkıntı olduğunu mu söylüyorsun?"

Ninova

"Hiçbir şey söylemiyorum çünkü gözlerim kapalı ve uyuyacağım. Şimdi bırak da sana sarılayım, bana sonra bağırırsın."

Bırak.

Sana.

Sarılayım.

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim.

Ama... oldukça iyi hissettirmişti.

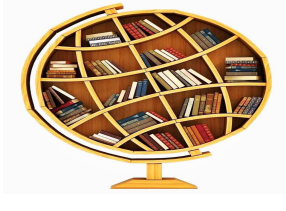
Vücudu sıcacıktı, bunu üzerimdeki bornoza rağmen hissediyordum. Ve kolları, ben aralarındayken kötü bir şey olmayacakmış gibi hissettiriyordu.

Belki bir süre daha kalabilirdim.

Esnedim.

Evet. Sadece on ya da on beş dakika...

Ninova

BÖLÜM 16

Nora

"Ne yapıyorsun?"

Beck yatağın yanındaki sandalyeye oturmuş, bana bakıyordu. "Uyuyuşunu izliyorum."

Örtüleri üzerimden çektim. "Bu çok ürkütücü, Cross."

Dudakları seğirdi. "İyi uyudun mu?"

Bunu düşündüm. Epey dinlenmiş hissediyordum. Ama hastaneye geri dönmemiz gerekiyordu. Dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Saat kaç?"

"Dokuz."

Kaşlarım çatıldı. "Sabah mı?"

Beck eğleniyor gibiydi. "Evet. Sabah dokuz."

"Cumartesi günü mü?"

"Evet, cumartesi günü."

"Yani sadece iki ya da üç saat mi uyudum?"

Omuz silkti. "Hemen hemen o kadar."

"Ama kendimi oldukça dinlenmiş hissediyorum, sanki bütün gece uyumuşum gibi."

Ninova

Beck'in dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Sarılmaktan olmalı."

Gözlerimi devirdim ama haklı olup olmadığını da merak ediyordum. Gerçi bunu itiraf etmek iki sorun teşkil ediyordu. Birincisi, Beck'in haklı olduğunu kabul etmiş olurdum, ikincisi ise yanıldığımı kabul etmiş olurdum.

Bu yüzden doğrulup gerindim. "Duş aldın mı?"

Kafasını salladı. "Aldım."

"Pekâlâ. Uyanmak için ben de hızlı bir duş alacağım ama saçımı yıkamayacağım, böylece yaklaşık yirmi dakika içinde hazır olabilirim."

"Acele etme. On dakika sonra muhtemelen yarım saat sürecek bir konferans görüşmem olacak."

Odama döndüğümde doğruca banyoya gittim. Aynada bana bakan şey karşısında dehşete düştüm.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. Bir de ben uyurken bana hayran hayran baktığını düşünüyordum! Muhtemelen yatağındaki kaçığın kim olduğunu merak ederek bakıyordu. Odasına ıslak saçla gitmiştim, o yüzden saçlarım kendi kendine kurumuştu ve şu an karman çormandı. Ağzımdan boynuma doğru kurumuş bir salya izi vardı. Dinlenmiş hissederek uyanmış olmama rağmen, şiş ve kırmızı gözlerim başka bir hikâye anlatıyordu.

İnleyerek duştaki sıcak suyu açtım. Şişmiş gözlerimin üzerine birkaç dakikalığına soğuk bir bez koyabilmek için daha da hızlı olmam gerekiyordu. Suya girer girmez beynim uyandı ve sorular sormaya başladı.

Neden Beck'le seks yaptın ki? Aklından ne geçiyordu?

Kendini kontrol edemiyor musun?

Tanrı aşkına, bavulunda bir vibratör vardı.

Ninova

Neden onu kullanmadın?

Hepsi harika sorulardı ve hiçbirine verecek bir cevabım yoktu.

Ama yaşananları düşündüğümde içim kıpır kıpır oldu.

"Dizlerinin üzerine çök."

"Yala."

Ve ona durmamasını söylediğimde...

"İhtimal dahilinde bile değil, bebeğim."

Aman Tanrım. Şu anda düşünmem gereken son şey buydu. İhtiyacım olan şey kahveydi.

Bolca kahve.

Giyinmek için duştan çıktım ama otel odamın kapısının çalınması beni durdurdu. Otel bornozumu üzerime geçirip gözetleme deliğinden hızlıca baktığımda, elinde el arabası olan bir çalışanla karşılaştım. Oda servisi istememiştim.

Kapıyı açıp gülümsedim. "Merhaba. Sanırım yanlış odaya geldiniz. Ben bir şey sipariş etmedim."

El arabası beyaz örtüler, koyu pembe çiçeklerden oluşan muhteşem bir buket, üstü kapalı gümüş bir tabak, portakal suyu, gazeteler ve nefis şekilde kahve kokan bir demlikle çok güzel bir şekilde hazırlanmıştı. Fikrimi değiştirip enayiyi içeri almayı düşündüm.

Garson masadaki dosyayı kaldırıp açtı. "Bayan Sutton siz misiniz?"

"Evet?"

"Sipariş Bay Cross tarafından 315 numaralı odaya gönderildi. Kendi odasına değil, sizin odanıza teslim edilmesi için özel talimat verdi."

"Ah." Kenara çekildim. "Peki o zaman..."

Ninova

Garson arabayı odama taşıdı. Bahşiş için biraz para çıkardım ama elini salladı. "Çoktan halledildi."

"Ah. Tamam, teşekkür ederim."

Burası gerçekten güzel bir oteldi ama arabadakilerin muhteşemliğini hâlâ aşamamıştım. Çiçekler yemekten daha pahalıya mal olmuş olmalıydı. Tam *Instagram*'a atılmalık bir görüntüydü.

"Kahvenizi yapmamı ister misiniz?" diye sordu garson.

"Hayır, gerek yok." Gülümsedim. "Kafein almamış olsam bile bunu tek başıma halledebilirim."

Küçük bir selam verdi. "Pekâlâ. İyi günler dilerim."

"Size de iyi günler."

Kapıdan çıkmak üzereydi ki onu durdurdum. "Bakar mısınız?"

Arkasını döndü. "Buyurun?"

Kahvaltı arabasını işaret ettim. "Tüm oda servisleri böyle mi teslim ediliyor? Kocaman bir buket çiçek ve gazetelerle mi?"

Garson gülümsedi. "Hayır, efendim. Bu size özeldi."

Kaşlarım çatıldı. "Neden sadece bana özel?"

"Siparişi veren beyefendi çiçekleri ve gazeteleri kapıcıya aldırdı. Çiçeklerin sadece pembe renkte olmasını özellikle istemiş."

Yavaşça başımı salladım. "Sadece pembe mi?"

"Özellikle koyu pembe."

"Gerçekten mi? Siparişin ne zaman verildiğini biliyor musunuz?"

Garson iç cebinden not defterini çıkardı. "Görünüşe göre altı kırk beşte verilmiş. Muhtemelen kapıcının bu kadar erken saatte açık bir çiçekçi bulması biraz zaman almıştır."

Ninova

Bu bilgiden ne anlam çıkaracağımı bilemediğim için başımı sallamakla yetindim. "Peki. Tekrar teşekkür ederim."

Yalnız kaldığımda, kapalı tabağın altında ne olduğuna baktım; *benedict* usulü yumurta ve taze meyve vardı. Ağzım sulandı. Ardından çiçeklerin kokusunu aldım ve iyice koklamak için eğildim. Beck'in girdiği zahmete inanamıyordum. Yan odada konuşma sesleri duydum, hâlâ telefonla konuşuyor gibiydi ama ona minnettarlığımı göstermek için en azından biraz kahve götürebileceğimi düşündüm. İki kupa yapıp birini yudumladım ve elimde onunkiyle kapıya yöneldim.

Beck masada oturuyordu, dizüstü bilgisayarı açıktı ve sesler dışarı geliyordu fakat içeri adımımı attığımda gözleri vücudumu süzdü. Bakışları yukarı çıkmakta acele etmedi ve ben de içeri girmeden önce aynaya bakmadığım için sessizce kendimi azarladım.

Kahvesini verirken beni izleyişi bile yatakta olduğu gibi dominant bir hava yayıyordu. Gözleri her adımımı takip ediyor ama başı hiç kıpırdamıyordu. Bu, kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Kameranın görüş alanından uzak durmaya dikkat ederek kahveyi dizüstü bilgisayarının yanına koydum.

Beck tüm bu süre boyunca sakin ve kontrollü kaldı, gözleri beni takip ediyor ama kameraya hiçbir şekilde bir tepki yansıtmıyordu. Ben de kendimi tutamadım. Bu, sessiz bir meydan okuma gibi geldi.

Kapıya ulaştığımda bornozumun kemerini çözdüm ve arkamı dönüp bornozumu iyice açarak çırılçıplak bedenimi gösterdim.

İşte bu işe yaradı.

Ninova

Beck'in kontrolü dağıldı. Gözleri kocaman açıldı ve başını iki yana sallarken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Her zaman kontrollü olmadığını görmekten memnun bir şekilde, normalden biraz daha fazla salınarak odama geri döndüm.

"Aman Tanrım. Uyanmışsın..."

Bir saat sonra yoğun bakım servisine girdiğimizde Louise ikimize de bir sürpriz yapmıştı. Birkaç saat önce yanından ayrıldığımızdan bin kat daha iyi görünüyordu. Duyduğum rahatlama karşısında boğazım düğümlendi ve yatağının yanına gidip ona sarıldım. Beck de aynısını yaptı.

"Harry'yi kaçıracağımı mı sandın?"

Beck bana baktı.

"Önümüzdeki cuma gecesi için Harry Styles konserine bilet aldık. Hem de üçüncü sıradan. New York'ta çıkacak. Onu görmek için eve uçacağız."

"Harry Styles mı? Ciddi misiniz? Ergenler hoşlanmıyor mu ondan?"

Gözlerimi kıstım. "Harry Styles'tan herkes hoşlanır."

Beck omuz silkip Louise'e baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Buradan çıkmak ister gibi, işte böyle hissediyorum."

Beck tekrar bana baktı.

"Evet. Daha iyi hissediyor."

Kısa bir süre sonra birkaç doktor geldi. İçlerinden biri dünkü nörolog Doktor Cornelius'tu.

"Günaydın," dedi.

"Günaydın."

Ninova

iPad'ine bir şeyler yazdı ve gülümseyerek Louise'e döndü. "Nasıl hissediyorsunuz, Bayan Aster?"

"Harika. Çıkış yapmaya hazırım."

Doktor Cornelius bize döndü. "Normalde aileye hastanın kendisi gibi görünüp görünmediğini sorarım. Bu nörolojik muayenemin önemli bir parçasıdır. Ama içimden bir ses cevabın evet olduğunu söylüyor."

Beck sırıttı. "Kesinlikle doğru."

"Bu iyiye işaret. Yaklaşık bir saat önce hemşireler bana uyandığını söylediğinde Bayan Aster'i kontrol etmeye geldim. Başından geçenleri konuştuk ve durumu hakkında biraz sohbet ettik. Ancak ben bir onkolog değilim, bu yüzden bir tedavi planını görüşmeden önce New York'taki doktorlarıyla konuşmak ve buradaki meslektaşlarıma danışmak istedim."

Beck başını salladı. "Tamam..."

"Bayan Aster hayatının son döneminin tadını çıkarmaya karar verdiğini, ömrünü sadece uzatacak ama günlerinin kalitesini de düşürecek kemoterapi ve radyasyon tedavileriyle geçirmek istemediğini ifade etti."

Beck, "Buna katılmam mümkün değil," dedi. "Ama bu onun seçimi."

Doktor Cornelius başını salladı. "Ölümcül bir hastalık söz konusu olduğunda, normalde hastanın isteklerini sorgulamadan kabul ederim. Ancak şahdamarınıza baskı yapan tümörün tedavi edilmediği takdirde, er ya da geç bir felce daha yol açabileceğini düşünüyorum."

"Ne zaman?" diye sordu Louise.

Doktor başını salladı. "Bunu size söyleyemem. Ama sadece birkaç gün içinde olursa hiç şaşırmam. En iyi ihtimalle

Ninova

birkaç hafta. Kan sulandırıcılar sadece çok kısa süreli bir yara bandıdır."

"Müdahalesiz yapılabilecek bir şey var mı?" diye sordum.

Doktor Cornelius, Louise'e baktı. "New York'taki onkoloğunuz Doktor Ludlow'la konuştum. Kısa bir radyasyon tedavisinin en iyisi olacağına inanıyor. Yaşam kalitenizi etkileyecek daha fazla tedavi görmeme isteğinizi göz önünde bulundurarak sadece iki hafta, yaklaşık on seans radyasyon öneriyor. Tümörlerin çoğu ilk birkaç hafta içinde küçülmekte ve çok düşük bir yan etkiye neden olmaktadır. Bunun işe yarayacağını ya da tümörün yeniden sorun yaratacak kadar büyümesinin size ne kadar zaman kazandıracağını kesin olarak söyleyemeyiz. Ancak Doktor Ludlow on seansta tümörün yeterince küçüleceğine ve sorun yaratmadan önce en az üç ila altı ay geçeceğine inanıyor."

Louise iç çekti. "Geçen sefer radyasyon beni o kadar yordu ki yataktan kalkamadım."

"Evet," diye ekledi Beck. "Ama aynı zamanda kemoterapi de görüyordun. Bu sadece radyasyon tedavisi olacak, değil mi?"

"Bu doğru." Doktor Cornelius başını salladı. "Onkoloğunuz hastalığı tedavi etmeye çalışmaz; sadece hastalıkla yaşamayı daha yönetilebilir hale getirmeye çalışır, böylece kendinizi iyi hissederek hayatınızı yaşamak için daha fazla zamanınız olur."

"Bilmiyorum..." dedi Louise bana bakarak. "Sen ne düşünüyorsun?"

Beck'in gözlerini üzerimde hissettim ama etkisini görmezden gelmeye çalıştım. "Bence bu, üzerinde dikkatle düşünmen gereken bir karar."

Louise omuz silkti. "Bunu düşünmem gerek."

Ninova

"Elbette." Doktor başını salladı. "Ama dediğim gibi, kan sulandırıcı ilaçlar sadece geçici bir çözüm. Bu yüzden çok fazla vakit geçirmemek en iyisi."

Doktorlar on dakika daha kalıp Louise'in gözlerini ve gücünü kontrol ettiler. Her iki eliyle de doktorun parmaklarını kavrayabiliyordu ama bir eli diğerine göre belirgin şekilde daha zayıftı. İşleri bittiğinde Doktor Cornelius herhangi bir sorumuz olup olmadığını sordu.

"Başka bir atak olmaması durumunda hastaneden ne zaman çıkabilir?" diye sordu Beck. "Başka bir felç geçirmesinin sadece birkaç gün içinde olabileceğini söylemiştiniz, bu yüzden tedaviye başlamak için onu New York'a geri götürmek isterim."

Louise dudaklarını büzdü. "Eğer tedaviye başlarsam."

Beck onu görmezden geldi. "Onu ne kadar sürede uçağa bindirebiliriz?"

"Bayan Aster'ı bugün gözetim altında tutmak ve öğleden sonra ayağa kaldırmaya çalışmak istiyorum. Bunu akşam vizitinde konuşsak nasıl olur?"

"Tamam. Harika."

Louise örtüleri kaldırdı ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıtmaya başladı.

"Durun bakalım," dedi Doktor Cornelius. "Ayağa kalkmak için bir hemşireye ve fizik tedaviden birine ihtiyacınız var. Muhtemelen başlangıç olarak bir yürütece de."

Yürüteç kelimesini duyunca irkildim, birazdan olacakları biliyordum. Ve tam da düşündüğüm gibi oldu.

"Kahrolası bir yürütece ihtiyacım yok. Yaşımın ilerlemesi elimde değil ama yaşlanmaktan çok uzağım, evlat. Sadece ölüyorum. Kendi başıma idare edebilirim."

Ninova

Doktor gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Hemşire ve doktorun size yürüteç olmadan yardım etmesi şartıyla anlaşsak?"

"Olur."

Doktorlar, Louise'in odasından çıkarken Beck başını iki yana salladı. "Adam sadece seni düşünüyor. Ayaklarının üzerinde durabildiğinden emin olana kadar birkaç dakikalığına yürüteç kullansan ölmezsin. Kontrol her zaman sende olmak zorunda değil."

"Gerçekten mi? En son ne zaman birinin kontrolü ele almasına izin verdin?"

Sırıttım. Bu ikisiyle ne kadar çok vakit geçirirsem, birbirlerine ne kadar benzediklerini o kadar çok fark ediyordum.

Beck bana kaşlarını çattı. "Sen neye gülüyorsun?"

Gülümsemem iyice genişledi. "Kim, ben mi? Güldüğüm falan yok."

Yarım ağız bir şeyler homurdandı. Ondan sonra bir hemşire geldi ve Louise kahve istedi.

"Kusura bakmayın." Omuz silkti. "Bugün sadece kafeinsiz kahve içebilirsiniz."

"Bu yağmurluk giyerek duş almak gibi bir şey. Çok anlamsız."

Evet. Louise gayet iyiydi. En azından şimdilik.

Birkaç saat geçti ve sonra mavi önlüklü bir adam kapıyı çaldı. Muhtemelen yirmi beş yaşlarındaydı ve çok tatlıydı. Gülümsedi. "Ben fizik tedaviden Evan. Yolların tozunu attırmaya hazır mısınız, Bayan Aster?"

"Elbette hazırım." Louise bacaklarının üzerindeki örtüleri tekrar kaldırdı. Evan ellerini havaya kaldırdı. "Bir dakika bekleyin. Her iki tarafta birer kişi olmak üzere iki kişiye ihtiyacımız var. Ben bir hemşire çağıracağım."

Ninova

"İki kişiye ihtiyacım yok."

"Ah, kesinlikle yok. Bunu görebiliyorum. Ama bu aptalca bir hastane politikası ve beni beladan uzak tutacak."

Çıkarken Beck ile bana göz kırptı. Gençti ama şimdiden insanları nasıl idare edeceğini biliyordu.

"Onu hemen çözdü," diye fısıldadım Beck'e.

"Dosyasındaki baş belası notunu okumuş olmalı."

"Bunu duydum!" diye bağırdı Louise.

Koridorda yürümeyi bitirdikten sonra -sadece bir yürütece değil, insanlara da ihtiyacı olmadığını kanıtlamıştı- bir şeylerin değişmediğinden emin olmak için Louise'i tekrar taramaya aldılar. İşinin yaklaşık bir saat süreceği söylendiği için Beck ve ben öğle yemeği yemek üzere kafeteryaya indik. Masamızın ortasında bir milyoncu dükkânından alınmış gibi görünen vazoda, hüzünlü bir karanfil vardı. Fakat bana kahvaltı tepsimdeki çiçekleri hatırlatmıştı.

"Bu sabahki oda servisi için teşekkür ederim."

Beck başıyla onayladı. "Elbette."

"Ah... elbette, ha? Şimdi anladım. Geceyi bir kadınla geçirdikten sonra süslü kahvaltılar her zaman yaptığın bir şey demek."

Gözleri kısıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Beck Cross spesiyalini mi aldım? Sipariş hep aynı mı? Benedict usulü yumurta, kahve, meyve suyu, gösterişli çiçekler ve birkaç gazete... Otelde olmadığınız zamanlarda da sipariş veriyor musun? Bir uygulamada ayarladığın ve sadece yeniden sipariş ver dediğin standart bir şey mi bu? Bir de kişiselleştirilmiş bir dokunuş katmak için her zaman kadınların en sevdikleri rengi önceden öğreniyor musun?"

Beck başını yana eğdi. "Kaçırdığım bir şey mi var?"

Ninova

Çatalımı salatamın üzerinde gezdirdim. "Bu sabah gönderdiğin çiçekler muhteşemdi. Ve en sevdiğim renkteydi."

"Yani?"

"Demek istediğim, bu akıllıca bir hareketti. Bahse girerim kadınlar ertesi sabah eriyip bitiyordur."

"Hangi kadınlar?"

"En sevdikleri renkte çiçeklerle kahvaltı gönderdiğin kadınlar."

Beck afallamış görünüyordu. "Kafanı bir yere mi vurdun?"

Gözlerimi devirdim. "Unut gitsin. Ama yine de çiçekler için teşekkür ederim. Çok güzellerdi."

"Rica ederim. Bil diye söylüyorum, sana çiçek gönderdim çünkü odama gelip hayatı bir süreliğine unutmak istedin. Bunun kendini kötü hissettiğin anlamına geldiğini düşündüm ve koyu pembenin ruh haline iyi geldiğini söylemiştin." Kısa bir süre duraksayıp gözlerimi yakaladı. "Düşündüğün gibi her zaman yaptığım bir şey değil. Sadece sana özeldi."

Karnımda küçük bir kıpırtı oldu. Beck'in bu kadar tatlı olabileceğini kim bilebilirdi?

Cevabının beni etkilemesine izin vermemeye çalışırken eğildi ve sesini alçalttı. "Ruh halini iyileştirmek için bu sabah seni yine sikimle doyurmayı tercih ederdim ama uykuya ihtiyacın olduğunu düşündüm." Göz kırptı. "Yumurta. Sonraki en iyi şeydi."

İşte... gerçek Beck geri dönmüştü.

Kıpırtılar artık karnımdan aşağıya indiği için konuyu değiştirmenin zamanı geldiğini düşündüm.

"Bence Louise'i radyasyon alması için zorlamamalısın."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

Ninova

"Çünkü bence o raddeye kendi gelecek. Ama eğer gelmezse, ihtiyacı olan son şey onunla daha fazla zaman geçirmeni engellediği için kendini suçlu hissetmek olur."

Beck'in yüzü değişti. Sanki bir ok fırlatmış ve doğrudan kalbine isabet ettirmişim gibi görünüyordu. "Böyle mi hissediyor?"

"Bunu çok dile getirmiyor ama evet. Kendini ön plana koymaya karar vermesi çok zaman aldı. Hayatının elli yılını bir aile yetiştirerek geçirdi; önce anneni, sonra seni ve kardeşini. Bunu hiçbir şeye değişmeyeceğini biliyorum ama artık istediği de bu Beck."

Gözleri yaşlarla doldu. Başıyla onayladı. "Tamam."

Öğle yemeğinin geri kalanında sessizdi. Öğleden sonra saat dörtte Doktor Cornelius gelene kadar da öyle kaldı.

"New York maratonunda koşmaya hazır olduğunuzu duydum," dedi doktor içeri girdiğinde.

"Pek sayılmaz." Louise gülümsedi. "Ama Harry Styles konseri için hazırım."

Doktor Cornelius yatağının kenarına oturdu. Louise'in elini tuttu. "New York'taki doktorunuzun önerdiği tedavi planını hiç düşündünüz mü?"

Louise başını kaldırıp Beck'e baktı. "Deneyeceğim ama eğer kendimi hasta hissedersem ya da beni yaşayamayacak kadar bitkin düşürürse bırakacağım. Tedaviyi hayatımın sonunu yaşayabilmek için bıraktım ve üç gün de olsa üç ay da olsa bunu yapmaya niyetliyim."

Beck, Doktor Cornelius'a döndü. "Onu ne zaman New York'a giden bir uçağa bindirebilirim?"

"Siz ayarlamaları yapar yapmaz onu taburcu edeceğim." Louise'e döndü. "Ama doğrudan New York'taki hastaneye gitmeniz ve sizi gözetim altında tutmaları için hastaneye yatırmalarına izin vermeniz gerekiyor. Sakın başka bir şeyle zaman

Ninova

kaybetmeyin, havaalanından doğruca hastaneye gidin. Sonra radyasyonun yatarak mı, yoksa dışarıda mı yapılacağına karar vermek onkoloğunuza kalıyor."

"Pekâlâ," dedi Louise.

Beck telefonunu çıkardı. "Ben ayarlamalarla ilgileneceğim ve iner inmez doğrudan hastaneye gitmesini sağlayacağım."

Dört buçuk saat sonra New York'a giden uçağa bindik. Beck bizi güvenlikten kapıya kadar götürmesi için motorlu arabalardan birini ayarlamıştı. Louise halsizdi ve uçağa bindiğimizde Beck'in yanında mışıl mışıl uyumuştu bile.

Ben de onların karşısına oturdum. "Eve dönüş biletimi aldığın için teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin," diye fısıldadım gülümseyerek. "Ben ödeseydim, bu rahat birinci sınıf koltuklar yerine arkadaki sıkışık koltuklarda oturuyor olurdum."

"Sorun değil. Büyükannem hastayken ona bu kadar iyi baktığın için asıl ben teşekkür ederim."

Başımı salladım. "Louise için her şeyi yaparım."

Beck gözlerimin içine tekrar tekrar baktı. "Yapacağını biliyorum."

"Düşünüyordum da, döndüğümüzde eminim çalışmak zorundasın ve belirli günlerde kızınla da ilgilenmen gerekiyor. O halde neden Louise'e göz kulak olmak için vardiyalı çalışmayı planlamıyoruz? Hastanede olsun ya da olmasın, yanında olmak isterim."

Beck hüzünle gülümsedi. "Bu harika olur. Teşekkür ederim. Onun için gerçekten iyi bir arkadaşsın."

"Bu karşılıklı. Hatta o, aldığından daha fazlasını veriyor."

Yine gözlerime baktı ama cevap vermedi.

Ninova

"Madem birbirimize karşı nazik olup teşekkür ediyoruz, -tabii bu uzun sürmeyebilir- bu sabah için teşekkür etmek istiyorum. Buna tahmin edebileceğinden çok daha fazla ihtiyacım vardı."

"Her zaman."

Kasıklarına bakıp iç çektim. Kumaş pantolonun içinde acayip seksi görünen bir şişkinliği vardı. "Bir ya da iki tur daha atma ihtimali ne kadar cazip görünse de bunun sadece bir kerelik bir şey olduğunu düşünüyorum. Umarım anlayışla karşılarsın."

Sırıttı. "Göreceğiz."

BÖLÜM 17

Nora

"Ah, özür dilerim. Seni görmedim." Genç ve sevimli bir adam gamzesini sergileyerek gülümseyip eliyle omzunun üzerinden arkasını işaret etti. "Sanırım yanlış odaya geldim. Ama..." Omuz silkti ve elindeki *Starbucks* bardaklarından birini kaldırdı. "Sana kahve getirdim."

Kıkırdadım. "Bana kahve getirdin ama yanlış odadasın öyle mi?"

"Abim için getirmiştim ama o bunu benim seninle kahve içmekten keyif alacağım kadar takdir etmeyecektir."

Takdir etmeyen abi yorumu mu, yoksa mutlu-şanslı ve seksi-erkek tavrı mı onu ele vermişti emin değildim. "Aman Tanrım. Bahse girerim sen Jake'sin?"

Gamzeleri derinleşti. "Sen de mi hayatın boyunca beni arıyordun?"

Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Ben büyükannenin bir arkadaşıyım. Nora Sutton."

Ninova

"Vay canına." İki kahveyi de bıraktı ve beni kocaman kucaklayarak şaşırttı. "Abimin emirlerine itaat etmeyen kadın. Seninle tanışmak harika, Nora. Hakkında çok şey duydum."

Güldüm. "Eğer Beck'ten duyduysan, iyi şeyler olduğundan emin değilim."

Kahvesini tekrar eline aldı. "Ciddiyim, istersen kahveyi alabilirsin. İşyerinde bir şeyi berbat ettiğim için ona yaranma amacıyla getirmiştim."

"Teşekkürler. Sanırım kabul edeceğim. Buradaki kahve berbat ve Beck'i bundan mahrum bıraktığımı bilmek tadını daha da güzelleştirecek."

Jake'in sırıtışı bulaşıcıydı. İki kardeş birbirlerine benziyordu, ikisi de göz alıcıydı ama yine de bir şekilde çok farklıydılar. Beck geniş omuzluydu, köşeli hatlara sahipti ve kusursuz giyinirdi. Jake ise daha ince yapılıydı, biraz daha yumuşak hatlara sahipti ve saçlarını kestirip tıraş olmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Yine de kadınların onun görünüşünü de aynı derecede beğendiğine son kuruşuma kadar bahse girebilirdim. Özellikle de o muhteşem gamzelerini...

Başıyla boş yatağı işaret etti. "Büyükannem nerede? Şimdiden kaçmaya mı başladı?"

"Biraz önce radyasyon için onu aşağı indirdiler. Genelde sadece yarım saat sürüyor, yani yakında döner."

"Bugün nasıl hissediyor?"

"Doktor bu akşamki Harry Styles konserine gidemeyeceğini söylediği için pek mutlu değil."

"Harry'ye bayılırım!"

Gülümsedim. Evet, bu kardeşler *çok* farklıydı. "Her neyse, kaçmasından bahsetmen komikti çünkü onu birkaç saatliğine gizlice dışarı çıkarmam için beni ikna etmeye çalışıyor. Ona

Ninova

bunu yapamayacağımı söyleyip duruyorum. Yine de ayrılırken hemşireleri uyarmamız gerekebilir."

"Pekâlâ, bu akşamki konser için yeni bir randevuya ihtiyacın varsa..." Jake topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve ellerini ceplerine soktu. "Planlarımı iptal edebilirim."

Sırf Beck'i çıldırtabileceğini düşündüğüm için teklifini kabul etme niyetindeydim ama çoktan biletleri benim yerime internette satması için ona vermiştim. "Üzgünüm. Biletler çoktan satılmış olabilir."

"Kahretsin." Sırıttı. "Başka zamana artık."

Jake ayakkabılarını çıkarıp Louise'in yatağına atladı. Uzun bacaklarını açıp rahat bir pozisyon aldıktan sonra ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Ee... Büyükannemin köpeğinin Beck'ten neden nefret ettiğiyle ilgili hikâyeyi duydun mu?"

Gülümsedim. "Hiç duymadım. Gerçi parmaklarındaki ısırık izlerini gördüm. Onunla ilk tanıştığımda sanırım elinde dört tane yara bandı vardı."

"Evet. Köpek ondan nefret ediyor. İnsanlara bunun nedeninin büyükannemin Bitsy ile konuşması, onun ise konuşmaması olduğunu söylemeyi seviyor. Ama alakası bile yok."

"Asıl nedeni ne?"

"Bitsy şimdi sekiz yaşında olmalı ama Beck bir keresinde onu bakımevinden aldığında sadece bir yaşındaydı. Büyükannem hafta sonu için uzağa gitmişti ve Beck'ten ona göz kulak olmasını istemişti. Bitsy'yi hayvan kuaförüne bırakmıştı ve Beck'in de onu alması gerekiyordu."

"Unuttu mu?"

"Hayır, unutmadı. Ve eve küçük bir köpekle geldi. Sadece o köpek Bitsy değildi."

Ninova

"Aman Tanrım. Bir keresinde de yanlış bebek arabasını alıp seni kreşte bırakmamış mıydı?"

Jake'in gülümsemesi genişledi. "Gerçekten de öyle yapmış. Hiçbir şeyi gözden kaçırmayan bir adam için bazen oldukça dikkatsiz olabiliyor."

"Öyle görünüyor. Aldığı köpeğin Bitsy olmadığını anlaması ne kadar sürdü?"

"Evinde iki gün boyunca yanlış köpek vardı ve bunu hiç fark etmedi. Bütün pomeranyalar birbirine benziyor, o yüzden karıştırması normal diye düşünüyorsan, aklından bile geçirme. Çünkü kuaförden eve getirdiği köpek bir Yorkshire teriyeriydi."

Güldüm. "Şaka yapıyorsun?"

"Hayır. Kaçırdığı köpeğin büyükannemizin son bir yıldır sahip olduğu köpek olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. O zamanlar ben daha ergenlik çağındaydım, yani hâlâ büyükannemle yaşıyordum. Beck de ayda birkaç kez uğrardı."

"Peki ya Yorkie'nin sahibi? Durumu fark etmedi mi?"

"Diğer köpek de aynı isimdeymiş ve hafta sonu için orada yatılı kalıyormuş, bu yüzden sahibi köpeğini almaya gelene kadar fark edilmedi. Ne olduğunu anladıktan sonra Louise'e ulaşmaya çalışmışlar ama büyükannem eve dönüyormuş ve araba kullanırken telefonuna bakmaz. Bu sebeple diğer köpeğin sahibi polisi aramış. Büyükannemle Beck karakola gitmek zorunda kaldı çünkü Yorkie'nin sahibi köpek kaçırma suçundan şikâyetçi olmak istiyordu. Hayatımda izlediğim en komik olaydı."

Beck'in bütün hafta sonu boyunca, bakması gereken köpeğe hiç benzemeyen bir köpeği sevip beslediğini hayal ettiğimde kahkahalarıma engel olamadım. Jake de benimle birlikte

Ninova

gülüyordu. Tabii bu da Beck'in içeri girmesi için mükemmel bir zamanlama oldu.

"Eyvah." Beck eşiği birkaç adım geçtikten sonra durdu. Başını iki yana salladı. "Bu iyi bir şey olamaz."

Jake, Beck'in parmaklarını işaret etti, üç parmağının üzerinde yara bandı vardı. Bu bizi daha çok güldürdü. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Naber, köpek kaçakçısı?"

Beck başını sallayarak havaya baktı. "Tam bir puştsun, Jake."

"Buraya bu kadar çabuk geldiğin için şanslısın. Ona geçen haftaki muzları anlatmak üzereydim."

"Muzlarla ne oldu?" diye sordum.

"Market alışverişlerini eve sipariş ediyor. Maddie muzu çok sever, o yüzden on tane sipariş etmiş ama muzların salkım halinde satıldığını fark etmemiş. Eve yetmiş tane muz gelmiş. Onları işe getirdi ve ben de bir günde altı tane yedim." Jake karnını ovuşturdu. "Bunu yapmanızı tavsiye etmem."

Beck ellerini kalçalarına koydu. "Saat daha dört buçuk. Senin hâlâ işte olman gerekmiyor mu?"

"Hiç de değil." Sırıttı. "Günde sadece altı saat çalışıyorum. Çok çalışmak strese, o da kırışıklıklara neden olur. Bu kadar genç yaşta buruşamayacak kadar güzelim."

Beck başını iki yana salladı.

Hemşire, Louise'i tekerlekli sandalyeyle içeri getirdi. Hepimizin onu beklediğini görünce Louise'in gözleri parladı. "Üçünüz de burada mısınız? Bugün öleceğim gün de kimse bana söylemedi mi yoksa?"

"Bu hiç komik değildi, büyükanne," dedi Beck.

Kadın onu eliyle savuşturdu. "Öf... rahatla biraz, seni kasıntı şey."

Ninova

Hem Beck hem de Jake büyükannelerini öptü. Beck, Louise'in yatağa girmesine yardım eden hemşireyi dikkatle izledi. Adam en hafif tabirle aşırı korumacıydı.

Louise yatağına yerleşip bana baktı. "Demek sonunda Jake'imle tanıştın?"

"Tanıştım. Senin dönmeni beklerken beni eğlendirdi."

Gözleri parladı. "Kendisi bekârdır, haberin olsun."

Bunu söyler söylemez gözleri Beck'e kaydı. Onu kışkırtmak istediği çok açıktı. Beck yemi yutmayarak sessiz kaldı ama dişlerini sıkması her şeyi anlatıyordu.

"Evet, benim minik Jakey'yim." Louise torununa doğru uzandı. "Her zaman en sevdiğim torunum olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki." Jake sırıtıp büyükannesinin elini öpmek için dudaklarına götürdü. "Sen de benim en sevdiğim kızsın."

"Güzel," dedi Louise. "Bu akşam dokuz gibi beni buradan çıkarmaya ne dersin? Tüylü fular takan bir adamı görmem gerek."

"Harry Styles konserine gitmeyeceksin," diye mırıldandı Beck. "Biletleri çoktan sattım."

Louise dilini çıkardı. "Nora'nın fikrini değiştirip beni götürmesinden korktuğun için biletleri satmasına yardım ettiğini biliyorum."

Beck omuz silkti. "Sadece sağlığını korumaya çalışıyorum."

Sonraki iki saat boyunca Jake ve Beck'in çocukluklarına dair eğlenceli hikâyeler dinledim. Bir keresinde Beck'e tek ebeveynle büyürken kendimi hiçbir şeyden mahrum hissetmediğimi söylemiştim ve bu üçünün etkileşimini izlemek bana böyle hisseden tek kişinin ben olmadığımı gösterdi.

Ninova

Yukarıdan ziyaret saatlerinin on beş dakika içinde sona ereceğine dair bir anons geldi. Saatime baktım ve neredeyse yedi olduğunu görünce şaşırdım.

"Pekâlâ..." Jake ellerini bacaklarına vurdu. "Gitsem iyi olacak. Bu akşam çift kale maçım var."

"Sen beyzboldan nefret edersin," dedi Beck.

Jake sırıttı. "Kim beyzboldan söz etti ki? İki randevum var. Biriyle sekizde bir şeyler içmek için buluşacağım, diğeriyle de gece yarısı kulüpte buluşacağım."

"Benimle Harry konserine gitmek için tüm bunlardan vazgeçecektin, öyle mi?" diye takıldım.

Jake elimi tutup yanağına götürdü. "Seninle herhangi bir yere gitmek için sağ taşağımı bile verirdim, güzelim."

"Belki de onunla çıkmalısın," diye homurdandı Beck. "Eğer bir taşağı eksik olursa, üreyemeyebilir."

Jake gittikten sonra Beck'le birlikte Louise'e veda ettik. "Sabah döneceğim," dedim ona.

"Ya da... penceremin önüne park edebilirsin, ben de saat dokuz gibi aşağı atlarım. Sadece ikinci kattayım. Sanırım atlamayı başarabilirim. Biletleri karaborsadan alabiliriz."

Louise'i yanağından öptüm. "Biraz dinlen. Harika gidiyorsun. Şimdiden bir sonraki maceralarımızı planlamaya başladım."

Beck ve ben asansöre doğru yürüdük.

"Şimdiye kadar radyasyonu çok iyi atlattı," dedim.

O da başıyla onayladı. "Morali de beklediğimden daha iyi. Ama bence bunun çoğu senin sayende. Onu yeniden gençleştiriyorsun."

Gülümsedim. "Bunu söylemen çok hoş. Ama onun ruhunu canlı tutan şeyin sen ve kardeşin olduğuna eminim."

Ninova

Asansörün kapıları açıldı ve Beck'le birlikte içeri girdik. "Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Hayır. Eve dönerken bir şeyler alırım."

"Neden birlikte bir şeyler yemiyoruz? En sevdiğim İtalyan restoranı buradan sadece bir blok ötede. Hayatımda yediğim en iyi pesto soslu *gnocchi*yi* yapıyorlar."

Altdudağımı ısırdım. Bu kulağa televizyonun karşısında, karton kutuda yarı soğumuş Çin yemeği yemekten çok daha iyi geliyordu ama... "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Beck'in alnı kırıştı. "Neden?"

"Sana yanlış bir izlenim vermek istemiyorum."

Beck kaşlarını çattı. "Akşam yemeği için arkadaş arıyordum, sevişmek için değil."

Asansör zemin katta açıldı. Beck önden ilerlemem için işaret etti. Ardından sokağa açılan kapıyı açtı. "Ee? Geliyor musun, yoksa yalnız mı yiyeceğim?"

"Sanırım iki arkadaşın yemek yemesi sorun olmaz, değil mi?"

"Tabii ki olmaz." Elini sırtıma yerleştirip sağa doğru yürümem için beni yönlendirdi. "Ayrıca, bana bir kez yetti."

Olduğum yerde kalakaldım. "Ne dedin sen?"

Sırıttı. "Ah... Yani bir kez yeterli olduğuna sadece sen karar verebilirsin ve ben bunu hakaret saymamalıyım, öyle mi?"

"Ben bir kez yetti demedim, bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim. Arada fark var."

"Yani bir kez yetmedi mi?"

Gözlerimi devirdim. "Sadece çeneni kapa ve beni doyur."

"Seni öyle bir doyuracağım ki..."

* İtalyan mutfağında bulunan bir hamurişidir.

Ninova

Birkaç dakika sonra Gustoso'ya girdik. Kır saçlı, yaşlı bir adam olan şef garson Beck'i görünce gülümseyip elini sıkmak için koşarak yanına gitti.

"Ah... Beckham. Nasılsın, dostum? Çok uzun zaman oldu."

"İyiyim, Enzo. Sen nasılsın?"

Adam pantolonunun üzerinden sarkan göbeğini okşadı. "Hâlâ şişmanım, bu da hâlâ mutlu olduğum anlamına geliyor. İnsanlar sadece üzgün olduklarında zayıf olurlar, değil mi?"

Beck gülümsedi. "İyi görünüyorsun. Allesia nasıl?"

"İyi. Bu gece izinli. Kitap kulübü gecesi var. Gerçi bence kitap, Amerikalıların şarap için kullandığı gizli bir kelime çünkü eve çakırkeyif geliyor." Enzo bana baktı. "Ama benim yaşlı ve yaramaz karımdan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Bana bu güzel varlığın kim olduğunu söyle."

"Bu Nora. Nora, bu Enzo Aurucci. Buranın sahibi."

Enzo bir parmağını kaldırdı. "Artık yarı sahibi, unuttun mu?"

Beck gülümsedi. "Doğru."

"Bana bir dakika verin. Buradaki en iyi masayı hazırlayayım."

"Teşekkürler, Enzo."

Restorana bakındım. Tuğla duvarlar ve geniş kirişler küçük mekâna sıcak bir hava katmıştı. Büyük bir şömine bir duvarın yarısını kaplıyor, loş ışık sıcak ortamın üzerinde romantik bir ambiyans yaratıyordu.

"Buranın neden favorin olduğunu anlayabiliyorum. Çok romantik. Sevgililerini ısınmaları için getirdiğin yer burası mı? Adını hatırladıklarına göre buraya sık sık geliyor olmalısın."

"Enzo ve karısı müşterilerim oluyor," diye açıkladı Beck. "Şehirde birkaç restoranları vardı ve kısmen emekli olmak istiyorlardı, ben de büyük bir holdinge satmalarına yardımcı oldum. Şimdi kışın iki aylığına İtalya'ya gidiyorlar ve haftada

Ninova

sadece üç gün çalışıyorlar. Buraya sadece Jake ve büyükannemi getirdim. Burası büyükannemin en sevdiği restoran."

"Ah..."

"Hakkımda kötü şeyler düşünmeyi seviyorsun, değil mi? Seni yemeğe davet ediyorum çünkü sevişmek istiyorum. Seni yemeklerinin iyi olduğunu düşündüğüm bir yere götürüyorum ve haftada beş gece kadınlarla dışarı çıktığım için beni tanıdıklarını düşünüyorsun. Belki de haklıydın... Bir kez yeterliydi."

İşte şimdi kendimi kötü hissettim. Sadece takılıyordum ama yorumlarımın kulağa nasıl geldiğini düşünmemiştim. "Özür dilerim. Pislik gibi davrandım."

Enzo geri gelip bize bir masa gösterdi. Restorana bakan yüksek arkalıklı, kavisli bir loca koltuğuydu. Bu yüzden birbirimizin karşısına değil, yan yana oturduk. Enzo bize en sevdiği yemekleri getirmesine izin vermemiz için ısrar etti. Sonra elinde lezzetli bir şişe şarap ve bir sepet sıcak ekmekle geri geldi.

Beck'e baktım. "Ne zaman böyle karşılıklı değil de yan yana oturan çiftler görsem tuhaf geliyor. Sanırım bunun nedeni genellikle karşıda bir sandalye daha olmasına rağmen çiftin birlikte oturmayı seçmesi. Ama bu bana yine de tuhaf geliyor."

Beck sağ taraftaki harıl harıl yanan şömineyi işaret etti. "Muhtemelen iki kişi de ortamın tadını çıkarabilsin diyedir."

"Evet, sanırım öyle."

Ekmek sepetini bana uzattıktan sonra içinden bir tane de kendisine aldı. "Bu sabah onkologla telefonda konuştum. Sadece dört seanstan sonra bile bazı küçülmeler gördüğünü söyledi."

"Biliyorum. Sen ve Jake gelmeden hemen önce Louise'le konuşmaya geldi."

"Tedaviyi uzatabileceğinden bahsetti-"

Ninova

Elimi Beck'in koluna koydum. "Hastalık ve tedavi hakkında konuşmadan yemek yiyebilir miyiz acaba? Tüm hafta boyunca hastanenin onkoloji servisinde hasta çocuklar gördüğüm için biraz daha neşeli bir şeylere ihtiyacım var."

"Evet." Beck başıyla onayladı. "Anlıyorum. Bu iyi fikir."

Ekmeğimden bir parça koparıp baharatlı yağ ve sirke dolu kâseye batırdım. "Teşekkürler. Sadece mutlu konular olsun. O halde ne hakkında konuşalım?"

Beck omuz silkti. "Yatakta ne kadar iyi olduğum hakkında konuşabiliriz?"

Kıkırdadım. Onu daha önce aşağılamıştım, bu yüzden belki de bir iltifat etmenin zamanı gelmişti. Bulması kolay bir iltifattı çünkü doğruydu. "Çok övünme ama yatakta gerçekten çok iyiydin."

Beck'in dudakları kibirli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Biliyorum."

Gözlerimi devirdim. "En azından biraz mütevazi olabilirsin..."

"Yok. Tarzım değil." Kıkırdadı. "Ama ciddi bir sorum var. Eğer iyi vakit geçirdiysen ve ortada başka kimse yoksa, neden bunun tek seferlik bir şey olması konusunda bu kadar ısrarcısın?"

İç çektim. "Birkaç ay içinde ülkenin öbür ucuna taşınıyorum. Ayrıca şu anda hayatımda o tür bir dönemde değilim. Birine bağlanmak istemiyorum."

Beck sesini alçalttı ve bana doğru eğilerek mırıldandı. "Bir yere bağlanmaya ne dersin?"

Böylece günüm hastane kaynaklı melankoliden, tüylerimi diken diken eden bir heyecana dönüştü. "Uslu dur..." diye uyardım.

Ninova

Gözleri parladı. "Sana bu kadar yakınken yapmak istediğim şeyin tam tersi bu. Bu arada, elbisen en sevdiğim renkte. Bebek mavisi. Benim için mi giydin?"

"Beck..."

"Ağzın tek seferlik bir şey olduğumuzu söylüyor ama bedenin çok farklı şeyler söylüyor." Önce elbisemin kumaşına baskı yapan meme uçlarıma, sonra tekrar aralanmış dudaklarıma baktı. "Sana dokunabilir miyim?"

"Nereme dokunacaksın?"

Bir elini masanın altından bacağıma doğru kaydırdı. Yerimden sıçradım ama bu aynı zamanda karnımın bir şehvet dalgasıyla dolmasına neden oldu. Beck'in parmakları uyluğumun iç kısmına doğru indi. "Durmamı istersen, söylemen yeterli."

Bu adamın en ufak teması bile beni çıldırtıyordu. Ama gerçekten de halka açık bir yerde bana dokunmasına izin verecek miydim?

Beck kulağıma fısıldadı. "Macera duygun nerede? Gözlerini kapat. Kimse göremez. Masa örtüsü seni örtecek kadar uzun."

Parmakları yazlık elbisemin altına kayarak uyluğumda biraz daha ilerledi. Eli hâlâ bacaklarımın birleşme noktasından on beş santim uzaktaydı ama sanki şimdiden bedenimin merkezini okşuyormuş gibi hissediyordum. Onu her yerde hissediyordum. Nefes alışım kalp atışım kadar düzensizleşti.

"Bu iyi hissettiriyor, değil mi?" Beck'in sesi, irademin hissettirdiği kadar zorlanmış gibi çıkıyordu.

Yutkunup başımı onaylarcasına salladım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan eli yukarı doğru hareket etti ve parmakları külotumun üzerinde bir aşağı bir yukarı yavaşça gezindi. "Benim için çoktan ıslanmışsın."

Ninova

Bir restoranda böyle bir şey yaptığıma inanamıyordum. Daha önce pencere kenarında bile hiç seks yapmamıştım.

Beck boynuma doğru, "Bacaklarını biraz aç," diye fısıldadı. Sıcak nefesi tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Hemen itaat etmeyince başparmağını külotumun üzerinden klitorisime doğru bastırdı. "İzin ver sana kendini iyi hissettireyim, unutmanı sağlayayım."

Nefesim kesilmişti. "Burası dışında herhangi bir yer tercihim olurdu."

"O zaman bu hafta gönderdiğim mesajlara cevap verseydin. İnan bana, ben de boşalırken adımı söylediğini duyabileceğim bir yeri tercih ederdim ama bana başka seçenek sunmadın. O yüzden bacaklarını aç, tatlım."

Yarın muhtemelen kendimden nefret edeceğimi biliyordum ama bunu çok istiyordum. Dizlerimin masanın altında utanmazca açılmasına izin verdim. Hâlâ dümdüz önüme bakıyordum ama yan gözle Beck'in ağzının bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm.

Parmakları külotumun kenarında gezindikten sonra kadınlığımın içine girerken aramızdaki hava çatırdadı. Orta kısmımda bir çizgi çizip içime daldı ve vücudumun titremesine neden oldu.

Restorana bakmayı bırakmamıştım ama bir şeylerin ters gittiğini fark etmem için Beck'in parmaklarının hareketsiz kalması gerekti.

"Enzo bir tabakla geliyor," dedi.

"Aman Tanrım. Çek elini."

"Kıpırdamadan dur."

Enzo masamıza geldiğinde gülümsedi. "Favori yemeğim: parmesanlı patlıcan. Olması gerektiği gibi ince dilimlenmiş.

Ninova

Katmanlar arasında benim meşhur ev yapımı İtalyan peynirim var."

"Muhteşem görünüyor," dedi Beck. "Teşekkürler, Enzo."

Korktuğum başıma geldi ve Beck parmaklarından birini içime sokmak için o anın doğru zaman olduğuna karar verdi. Başımı çevirip ona baktığımda gülümsedi; sakin, soğukkanlı ve kontrolü tamamen elinde tutan bir maske takmıştı. "Harika görünmüyor mu, Nora?"

Bunu söyler söylemez ikinci bir parmağını daha ekledi. Ve parmaklarını içime sokup çıkarmaya başladı.

Yutkundum ve konuşamadan başımla onayladım.

"Afiyet olsun," dedi Enzo. Masanın altında neler olup bittiğine dair bir fikri varsa bile bunu kesinlikle belli etmiyordu. "Birazdan daha fazla yiyecekle döneceğim."

"Teşekkürler, Enzo," dedi Beck.

Restoran sahibi kulak mesafesinden çıkar çıkmaz yanımdaki adamı azarladım. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Adamın cevabı parmaklarını daha derine daldırmak oldu. Ne kadar çılgınca olsa da, sanırım yakalanabileceğimiz gerçeğinden zevk alıyordum. Uçaktan atlamanın verdiği adrenalin gibiydi ama bu daha iyiydi. Ve Beck henüz paraşüt iplerini çekmiyordu. Parmaklarını sokup çıkarmaya devam ederken gözleri kararadı. Orgazmımın yaklaştığını hissetmem uzun sürmedi.

"Beck..."

Kulağıma doğru hırladı. "Öp beni. Kimse bizi bölmeyecek ve boşalırken öpüşmemiz sesi bastıracak."

Adamın parmakları bir restoranın ortasında olduğumuz sırada içimdeydi ve ben onu öpmekte mi kararsızlık yaşıyordum?

Beck yüzümdeki tereddüdü okudu. "Tanrı aşkına. Getir şu ağzını."

Ninova

Azıcık öne eğilince Beck dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Birbirimize kenetlenir kenetlenmez parmaklarını içimde kıvırmaya başladı ve başparmağı klitorisime ulaşarak küçük bir daire çizdi. Orgazmım beni şiddetli bir şekilde sarstı. Birleşmiş ağızlarımızdan dolayı boğuk bile olsa çıkarabileceğim sesten korkarak dişlerimi Beck'in altdudağına geçirdim.

İnledi ve bu inleme içimde bir artçı şok gibi dolaştı.

Birkaç dakika sonra hâlâ nefes nefeseydim. Beck ensemi kavrayıp beni kendine yakın tuttu. "İyi misin?"

Başımı aşağı yukarı salladım.

Dilini altdudağında gezdirdi ve tekrar ağzına soktu. "Beni kanattın."

"Üzgünüm."

"Hayır, değilsin."

Bu beni gülümsetti. "Haklı olabilirsin."

Gülüştük. Ardından son on dakikanın çılgınlığıyla birlikte yemek yemeye başladık. Birden açlıktan ölüyormuş gibi hissettim.

Tabağımdaki parmesanlı patlıcanı işaret ettim. "Belki orgazm sonrası kafam güzel olduğu içindir ama bu son zamanlarda yediğim en iyi şey... hatta belki de şimdiye kadar yediğim en iyi şey."

"Çok lezzetli. Ama son zamanlarda yediğim başka bir şeyin daha iyi olduğunu düşünüyorum," dedi göz kırparak.

Enzo bundan sonra her biri bir öncekinden daha iyi olan üç yemek daha getirdi. En sonunda, ne kadar istesem de tabağımdaki makarnayı bitiremedim. Elimi karnıma koyarak arkama yaslandım.

"Tıka basa doydum. İyi ki kot değil de bu elbiseyi giymişim."

Ninova

"Ben de o elbiseyi giydiğin için mutluyum ama bunun tok olmanla bir ilgisi yok."

Kıkırdadım. "Bunu yaptığıma hâlâ inanamıyorum. Buraya arabayla gelmememiz çok kötü oldu. Tam da maceracı havamdayım. Ve daha önce hiç arabada oral seks yapmamıştım."

"Yani tek engel arabanın olmaması mı? Tek seferlik kuralın geçerli değil mi?"

Altdudağımı ısırdım. "Sanırım o kuralı çoktan çiğnedik."

Bir süre sonra Enzo tatlılarla dolu bir araba getirdi. Çok tok olduğumu söylemiştim ama en azından tiramisunun tadına bakmam için ısrar etti. Beck bir parça *cheesecake* ve bir *cannoli** yedi. Sonuncu tatlısını bitirmesini izlerken başımı iki yana salladım.

"Nereye yerleştirdiğini aklım almıyor."

Kaşlarını oynattı. "Ben bir şey yerleştirmek istediğim yeri çok iyi biliyorum."

Güldüm. "Yediğin tüm o yemekleri kastetmiştim. Her porsiyonun benimkinin iki katı büyüklüğündeydi ve yine de iki tatlı için yerin vardı. Her zaman böyle mi yersin?"

"Sadece yemekler iyiyse. Eğer iyi değilse, beni doyuracak kadar yiyorum." Gülümsedi. "Sanırım aynısı *diğer* şeyler için de söylenebilir. Eğer yeterince hoşuma giderse, onunla bir ziyafet çekmek isterim." Beck uzandı ve saçımın bir tutamını parmağına doladı. "Yola çıkmaya hazır mısın? Aslında saat onda yapmam gereken bir şey var ama geçerken seni bırakabilirim."

"Ah. Tamam." Kıskançlığın küçük boynuzları dışarı çıkmak istedi. Randevusu mu vardı? Karışık sinyaller göndermek istemediğim için onu soru yağmuruna tutma isteğimi bastırdım.

* Boru şeklinde kızartılmış hamurun içine *ricotta* içeren tatlı ve kremsi bir dolgu doldurulmasıyla yapılan Sicilya kökenli bir hamurişidir.

Ninova

"Elbette. Beni eve bırakmak zorunda değilsin. *Uber*'e ya da metroya binebilirim."

Beck cüzdanından birkaç yüzlük çıkarıp hesap kutusuna yerleştirdi. "Ah, hayır. Seni *kesinlikle* eve bırakacağım."

Ses tonunda bir tuhaflık olduğunu düşündüm ama ayağa kalkıp elini uzatarak kabinden çıkmama yardım etti ve bu tuhaflık çabucak unutuldu. En azından dışarı çıkana kadar...

Süper uzun bir limuzin kaldırımın kenarına park edilmişti ve üniformalı bir şoför ona yaslanmıştı. Beck oraya doğru yürürken adam doğruldu.

"Bay Cross?"

"Evet."

Adam arka kapıyı açmaya gitti ama Beck başını salladı. "Ben hallederim. Teşekkürler."

Beck'e baktım. "Bu senin için mi?"

"Bizim için."

"Biraz abartılı, değil mi? Bir *Uber* de işe yarardı."

Gözleri parladı. "Olabilir. Ama *Uber*'de gizlilik paneli yok. Maceracı hissettiğini söylemiştin ve bu teknik olarak bir araba."

Gözlerim büyürken ağzım şaşkınlıkla aralandı. "Bu arabayı kiraladın çünkü sana şey yapabilmem için mi..."

Beck çeneme dokundu. "Aynen öyle. Güzel ve genişçe aç." Arka kapıyı açıp içeri girmemi işaret etti.

"Gerçekten bu kadar deli misin?"

Göz kırptı. "Maceracı denmesini tercih ederim. Şimdi içeri gir."

Ninova

BÖLÜM 18

Beck

"Babanne!" Maddie büyükannemin hastane yatağına doğru koştu ve yukarı tırmandı. Üzerinde her cumartesi giydiği şortu ve tişörtü vardı; yeşil izci kız kuşağında sahip olduğu on yedi rozeti sergiliyordu.

"Sakin ol, bebeğim. Babanne kendini daha iyi hissediyor ama dikkatli olmalısın."

Büyükannem gerçekten çok daha iyi görünüyordu. Yatakta oturuyor olması, sokak kıyafetlerini giymiş olması ve makyajlı olması da buna yardımcı olmuştu.

Büyükannem kaşlarını çattı. "Kaptan Eğlence Düşmanı'nı dinleme sen. Nasıl gidiyor, ufaklık?"

Maddie büyük büyükannesinin gözlerini işaret etti. "Göz farını beğendim. Işıl ışıl."

"Işıltılı olduğunda her şey daha güzeldir. Keşke kahvaltıda sim yiyebilsem ve bütün gün parlayabilsem."

Maddie minik dişlerini gösterdi. "Ben de ışıldamak istiyorum."

Ninova

"Öyle mi? O zaman sehpanın üzerindeki makyaj çantasını al da seni hemen süsleyelim."

Kızımla büyükannemi izlemek bana annemi ve beni hatırlattı. Annem yüzümü simlerle süslediğinden değildi tabii, bana küçük bir çocukmuşum gibi hissettirmeden deneyimlerini aktarmanın bir yolunu bulduğu içindi...

"Babam bizimle kalmaya geleceğini söyledi," dedi Maddie.

Büyükannem ve doktorlar taburcu olma konusunu konuşmaya başladıklarından beri bu konu son birkaç gündür tartışma konusu olmuştu. İki haftadır hastanedeydi, bu yüzden kendi evine gitmek istemesi şaşırtıcı değildi. Ancak doktorlar taburcu olduktan hemen sonra yalnız kalmaması gerektiğini çünkü halsizleşebileceğini, başının dönebileceğini söylemişlerdi. Tartışmanın bugün de devam etmesini bekledim. Fakat şaşırtıcı bir şekilde etmedi.

"Evet, aşkım." Parmağıyla Maddie'nin burnuna dokundu. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Büyükannemin gülümsemesi göz farı kadar parlaktı. Başka bir kavga olmadan benimle kalma fikrini kabul etmesi, korkmam gerektiğini düşünmeme neden oldu. Ama belki de doktorların uyardığı halsizliği hissetmeye başlamıştı. Her iki durumda da, üstüne çok fazla düşünmemeye karar verdim. Bu yüzden yatağın ayakucuna oturdum ve büyükannemin altı yaşındaki çocuğumun göz kapaklarını mor ışıltılı şeylerle renklendirmesini izledim.

İşlerini bitirmek üzereyken bir hemşire içeri girdi. "Merhaba, Bayan Aster." Maddie'ye bakıp gülümsedi. "Ah, merhaba. Kim varmış burada? Göz farına bayıldım."

Kızım gülümsedi. "Ben Maddie. Altı yaşındayım ve bu da benim babannem."

Ninova

"Aman tanrım, şu rozetlere bak. Hepsi senin mi?"

Maddie başıyla onayladı. "Hepsini kazanacağım."

Hemşire gülümsedi. "Eğer sen de büyük büyükannen kadar azimliysen, bunu başaracağından hiç şüphem yok." Hemşire büyükannemle konuşmaya başladı. "Taburcu evraklarınızı bitirmek üzereyim. Bana on beş dakika verin, sonra gelip portunuzu çıkaracağım. Ardından ilaçlarınızı ve taburcu talimatlarını gözden geçiririz, böylece buradan çıkabilirsiniz."

"Teşekkürler, Lena."

O dışarı çıkarken Nora içeri girdi.

Meşhur limuzin yolculuğumuzdan beri onu görmemiştim fakat o anı aklımda milyonlarca kez tekrar oynatmıştım. Ayrıca dayanamayıp onu iki kez aramıştım ama her seferinde telesekretere düşmüştü. Mesaj bırakmadım çünkü bana verdiği mesajlar en başından beri açık ve netti.

"Selam." Nora gülümsedi. "Nasıl gidiyor, Beck?"

Üzerinde başka bir yazlık elbise vardı ve aklım hemen masanın altında ona yaptıklarıma, elimin üzerine boşalırken iniltisini bastırmak için onu nasıl öpmek zorunda kaldığıma gitti. O ses pornodan bile daha iyiydi.

Nora gülümseyerek Maddie ve büyükanneme doğru yürüdü. "Sen Maddie olmalısın."

Maddie başıyla onayladı ve gözlerini işaret etti. "Makyajımı babannem yaptı."

"Bunu fark ettim. Çok güzel olmuş."

"Babam için mi çalışıyorsun?"

Nora başını iki yana salladı. "Hayır, onun için çalışmıyorum. Ben aslında büyük büyükannenin bir arkadaşıyım."

"Bunu neden sordun, Maddie?" dedim.

Omuz silkti. "Çünkü seni kızlarla sadece işte görüyorum."

Ninova

Bir çocuğun bakış açısına şahit olmak çok ilginçti. Maddie çıktığım kadınları onun yanına getirmediğim konusunda haklıydı. İlişki yaşamayacağım kimseyi onunla tanıştırmak istemiyordum. Ve boşandığımdan beri öyle biri hiç olmamıştı.

Maddie, Nora'ya baktı. "Erkek arkadaşın var mı?"

"Maddie," diye azarladım. "İnsanlara bu tür şeyler sorman hiç hoş değil."

"Neden?"

"Sana bazı soruların özel olduğunu söylemiştim ya hani?"

"Hamile olup olmadığını sorduğum kadın gibi mi?"

"Aman Tanrım." Nora kıkırdadı.

Ben de başımı salladım. "Aynen öyle. Muhtemelen altmış yaşındaydı ve kesinlikle hamile değildi," dedim kızıma. "Böyle sorular... Bunu konuşmuştuk. Yabancılara yaş, bebekler, sevgililer, para ya da Tanrı hakkında sorular sorulmaz."

Nora, Maddie'ye bakarak gülümsedi. "Babanı dinlemelisin. Ama hayır, erkek arkadaşım yok."

"Arkadaşım Lizzie güzel kızların her zaman erkek arkadaşı olduğunu söylüyor."

Nora ile birbirimize baktık. "Bunu ben devralabilir miyim?" diye sordu.

Ellerimi uzattım. "Lütfen."

"Güzel kızların kesinlikle her zaman erkek arkadaşı olmaz. Eğer bir erkek bir kızdan sadece güzel olduğu için hoşlanıyorsa, muhtemelen o kızın erkek arkadaşı olmayı hak etmiyordur."

Maddie başını aşağı yukarı salladı. "Sen de güzelsin."

"Teşekkür ederim. Sen de öylesin."

"Bu ne?" Kızım Nora'nın elindeki kavanozu işaret etti.

Ninova

Nora onu tekerlekli yemek masasının üzerine koydu. "Bu bir şükran kavanozu. Büyük büyükannene ait ama bende de bir tane var."

"İçinde ne var?"

"Şey, güzel anılar. İyi şeyler olduğunda onları yazıyor ve kavanoza koyuyoruz. Böylece kötü bir gün geçirdiğimizde onları okuyabiliyoruz ve bu bize hayatımızda ne kadar çok iyi şey olduğunu hatırlatıyor."

"Babacığım, ben de bir şükran kavanozu yapmak istiyorum!"

"Bence seninki dolup taşar," dedim. "Çünkü tanıdığım biri onu oldukça şımartıyor ve pek kötü günü olmuyor."

Hemşire büyükannemin hayati değerlerini ölçmek ve portunu çıkarmak için geri geldi. Onu biraz yalnız bırakmamız gerektiğini düşündüm. "Maddie, koridorun sonunda bir otomat var. Göz atmak ister misin?"

Gözleri kocaman oldu ve yataktan aşağı atladı. "Çikolata!"

Nora'ya baktım. "Bir şey ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Yine de sizinle yürüyeyim."

Ziyaretçi odası boştu. Maddie makineye doğru koştu ve seçenekleri incelerken dudaklarını yaladı.

"Annesi şeker almasına pek izin vermiyor. Carrie, Maddie doğduğundan beri kilosu konusunda takıntılı ve aldığı her karbonhidratı sayıyor, Maddie'ninkini bile."

"Bu hiç iyi değil."

"Beni yanlış anlama, şekerin iyi bir şey olmadığını biliyorum. Ama kızımın kilosunu takıntı haline getirmesini ve yeme bozukluğu yaşamasını istemiyorum. Ben diyette en önemli unsurun ölçülü beslenmek olduğuna inanıyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum. Geçen hafta akşam yemeğinde yediğim iki kilo makarnadan da anlayabileceğin üzere."

Ninova

Onu baştan aşağı süzdüm. "Her ne yapıyorsan... işe yarıyor."

"Bu arada yemek için tekrar teşekkürler."

"Rica ederim." Göz kırptım. "Ben de dönüş yolculuğu için teşekkür ederim."

Kızardı.

Daha fazla şey söylemek konusunda tereddüt ettim ama büyükannem taburcu olduktan sonra onu bir daha ne zaman görebileceğimi kim bilebilirdi ki? Bu yüzden denemek zorundaydım. "Geçen hafta seni birkaç kez aradım..."

Nora teslimiyetle gülümsedi. "Biliyorum."

"Cevapsız aramalarda adımı gördüğün için mi, yoksa sesli mesaja düşene kadar adımın ekranda yanıp sönmesini izlediğin için mi biliyorsun?"

Yüz ifadesi sorumu cevaplıyordu. Başımı salladım. "Anladım."

Nora başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Sadece... sana hayır demek çok zor. Bu yüzden sorudan kaçmak daha kolay."

"Belki de bu hayır dememen gerektiği anlamına geliyordur."

Maddie hoplaya zıplaya yanımıza koştu. "Baba, *Skittles* alabilir miyim?"

"Ben alırım ama sadece birazını yiyebilirsin. Geri kalanını öğle yemeğinden sonraya sakla."

"Tamamdır, babacığım."

Nora'ya döndüm. "Bir şey ister misin?"

Gözleri bir an için dudaklarıma kaydı. "Hayır, böyle iyiyim."

Yetmiş beş sentlik şeker paketi için otomata iki tane elli sent verdiğim sırada telefonum çaldı, elimi Maddie'ye uzattım. "Annen arıyor."

Nora ve ben bekleme salonunun dışına çıkarken Maddie eski eşimden gelen günlük aramasına cevap verdi. "Büyükannem bu hafta her gün gelip onu neşelendirdiğinden bahsetti.

Ninova

Her ne kadar korkusuz bir tavır takınsa da moralinin bozuk olduğunu görebiliyordum. Bu yüzden sık sık ziyaret edip moralini düzelttiğin için teşekkür ederim."

Nora omuz silkti. "Benim bir şey yapmama gerek kalmadı. Sadece maceralarımız hakkında konuştuk ve her gün bir ya da iki saat boyunca güldük."

"Eh, yine de teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Lafı bile olmaz."

Gözlerimiz buluştu. Yeşilin o güzel tonunda kendimi kaybedebilirdim. Eskiden tartıştığımız zamanlarda onu arzulardım ama şimdi tatlı ve savunmasız olduğu zamanlarda da onu arzuluyordum.

Dürüst olmak gerekirse, bugünlerde onu neredeyse her an arzuluyordum. Neyse ki Maddie bekleme salonundan çıktı ve muhtemelen pişman olacağım bir şey söylememi engelledi. Üçümüz büyükannemin odasına geri döndük. Taburcu evraklarını imzalamayı bitirmişti ve her ne kadar büyükannem gerek olmadığını söylese de Nora'yla birlikte, yeni ilaç listesinin üzerinden geçtik.

Maddie'nin sırt çantasını aldım. "Pekâlâ, buradan çıkıp büyükanneyi evimize götürmeye hazır mısın?"

Nora'nın kaşları çatıldı. "Evinize mi? Louise'in kendi evine gideceğini sanıyordum. Yalnız kalmaması için ona eşlik etmemi istemişti."

Yüzünde sinsi bir gülümseme olan büyükanneme baktım. "Birkaç günlüğüne Beck'in evinde kalmaya karar verdiğimi söylemeyi unutmuş olmalıyım. Bana orada eşlik eder misin, canım?"

Yalan kokusu alıyordum. "Unuttun, ha?"

Ninova

Büyükannem memnuniyet dolu gülümsemesini gizlemeye bile çalışmadı. "İlaçlar yüzünden olmalı." Elini başının etrafında salladı. "Beyin sisi işte."

Beyin sisiymiş, hadi oradan.

Nora kibarca gülümsedi. "Bu hafta bir gün seni ziyarete gelirim. Belki Beck işteyken?"

"Bu çok hoş olur. Ama bugün de gelebilir misin? Bir arkadaşa ihtiyacım var."

İşte buna alındım. "Ben ne güne duruyorum?"

Büyükannem başını iki yana salladı. Neden kızıyordum ki zaten? Nora'nın telefonlarıma cevap vermesini sağlayamıyordum. Büyükannem ise onu daireme getiriyordu.

Fakat Nora tereddüt ediyor gibiydi. "Bilemiyorum..."

"Gelsen iyi olur. Öğle yemeği için ızgara yapacak bir şeyler aldım ama bu sabah markete gittiğimde açtım, bu yüzden üç değil on iki kişiyi doyuracak kadar yiyeceğim var."

Hemşire büyükanneme tekerlekli sandalyeye oturması için yardım etti. "Israr ediyorum," dedi büyükannem. "Ayrıca yolculuğumuz için aklıma gelen bazı yeni fikirler hakkında konuşmak istiyorum. Alman otobanı* hakkında ne düşünüyorsun?"

Yüce Tanrım. Daha hastaneden çıkmamıştık bile ve o şimdiden yapabileceği çılgınca şeyleri düşünüyordu.

Nora'nın gözleri parladı. "Hep Bavyera'daki Oktoberfest'e gitmek istemişimdir."

Büyükannem ellerini çırptı. "İkisini de yaparız."

"Umarım otoban, bira içme maratonundan önce gelir," diye homurdandım.

"Ne diyorsun?" dedi büyükannem. "Öğleden sonrayı benimle geçirir misin?"

* Avrupa'nın en uzun otobanıdır ve hız sınırı yoktur.

Ninova

Nora gözlerini büyükannemle benim aramda gezdirdi. Kesinlikle hevesli değildi ama yine de gülümsedi. "Elbette."

"Burası gerçekten inanılmaz." Nora terasa çıkıp etrafına bakındı. "New York'ta mangal yapmak yasal mı ki?"

Gülümsedim. "Çoğu yerde değil. Binadan ve herhangi bir çatıdan üç metre uzakta olmak gerekiyor. Satın almak için bir yer ararken tek şartım buydu."

"O kadar büyük bir mangalcısın, ha?"

"Izgara yapmayı seviyorum. Çocukken ailem beni her yaz Montauk'a götürürdü. Kaldığımız yerde kömür ızgaraları vardı ve babam saatlerce dışarıda oturup okyanusa bakarak pirzola pişirirdi. Tuzlu havadan mı, yoksa dumandan mı bilmiyorum ama o şeyler tüm yıl boyunca yediğim en iyi yemek olurdu. Ebeveynlerimi kaybettikten sonra büyükanneme mangal yapmayı ne kadar çok sevdiğimi söyledim. Bir yıl Noel'de -sanırım on üç yaşlarındaydım- bana dumansız bir elektrikli ızgara aldı. Aynısı değildi tabii ama beni ızgara yapmaya alıştırdı. Izgarayı mutfak penceresinin yanında fişe takardım, böylece kışın bile içeri esinti girerdi ve bizim için farklı yemekler pişirirdim." Omuz silktim. "Bunu gerçekten huzur verici buluyorum ve yemekler kömür ızgarasında çok güzel pişiyor."

"Bu gerçekten güzel bir anı."

Bugün ızgarada sosis, pirzola ve tavuk vardı. En büyük sosisi işaret ettim. "Bunu senin için ayırdım. Büyük, sıcak bir sosisin ne kadar hoşuna gittiğini biliyorum."

Nora kıkırdayarak gözlerini devirdi. "Biliyor musun, seni çözdüm. Bir anlığına tatlı tarafını gösteriyorsun ama ne kadar tatlı biri olduğunu anlamamam için bunu hemen edepsiz bir şeyle örtüyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hiçbir tarafımın tatlı olmadığını gösterdiğimi sanıyordum."

"Al işte. Yine yaptın." Parmağını bana doğru salladı. "Ama ben seni görüyorum, Beck Cross. Herkesin düşünmesini istediğin gibi biri değilsin."

"Öyle mi? Nasıl biriymişim peki?"

"Harry Styles konserine giden ve gidemeyecek kadar hasta olduğu için büyükannesine canlı yayın yapan birisin. Limuzinle eve döndükten sonra bunu yaptığına inanamıyorum."

Omuzlarım çöktü. "Sana anlattı mı?"

"Bunu yapacağını bana neden söylemedin? Ben de seninle gelirdim."

"Sadece bir biletim vardı. Onları ofisimdeki bir kadına sattım. Biletler on yedi yaşındaki kızı ve bir arkadaşı içindi ama arkadaşı hastalanınca kızı tek başına diğer arkadaşlarıyla buluşmaya gitti ve gizlice onların bölümüne oturdu. Ayrıca o konserde beş dakikadan fazla kalabileceğimden ya da aradığımda büyükannemin uyanık olacağından emin değildim. Tam bir gece kuşu ama hastanede uyku düzeni bozuldu. Ben de hâlâ uyanık olup olmadığını öğrenmek için bir hemşireyi aradım. Uyanık olduğunu söylediklerinde, konsere uğrayıp onun için konserin sonunu canlı çekebileceğimi düşündüm."

"Harry Styles konserine tek başına gittin..."

Başımı salladım. "Sanırım bu benim son Harry konserim olacak. Çığlık atan, tüylü fularlar takan ve çok fazla parfüm sıkan milyonlarca genç kızın arasında sandviç olmuştum resmen."

Nora gülümsedi. "Çok güzel bir manzara olmalı. Gözümde canlandırabiliyorum. Sanki güvenlik görevlisiymişsin gibi kollarını göğsünde kavuşturmuşsun, bir ergen kız denizinin

Ninova

ortasında duruyorsun. Düğün pastasının üzerindeki bir sinek kadar eğreti durmuş olmalısın."

Gözlerimi kıstım. "Düğün pastasının üzerindeki bir sinek gibi mi?"

"Evet. Kim bembeyaz bir pastanın üzerinde oturan koca bir sineğe gözlerini dikip bakmaz ki?"

Kıkırdayıp pirzola ızgarasını ters çevirdim. "Sen öyle diyorsan öyledir."

"Her neyse... Louise ertesi gün onu görmeye gittiğimde özel canlı yayını hakkında konuşmadan duramadı. Görünüşe göre, birkaç hemşire de onunla birlikte izlemiş. Genç ve güzel hanımlardı. Eğer o kadar da kurnaz olamayan büyükannen bizi bir araya getirmeye çalışmakla meşgul olmasaydı, seni onlardan biriyle tanıştırabilirdi. Bu kadar düşünceli bir şey yapan tatlı toruna bayılmışlar."

Gözlerim Nora'nınkilerle buluştu. "Benim bununla bir ilgim yok ama büyükannemin seni buraya getirmesine sevindim."

Nora'nın yüzü yumuşadı ama hemen kendini toparladı ve kaşlarını çattı. "Güzel şeyler söylemeyi kes. Beni sinirlendireceksin."

Maddie koşarak evden çıktı. "Nora, üzerinde çalıştığım rozeti görmek ister misin? Adı dijital liderlik. Kazanmak için bir web sitesi yapıyorum!"

"Öyle mi? Aslında benim de bir web sitem var. Daha çok bir vlog."

"Vlog nedir?"

"Bir video blogu. Ve yıldızın kim olduğunu biliyor musun?"

"Kim?"

Nora eğilip ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Büyük büyükannen."

Ninova

Maddie kıkırdadı. "Babannem web sitesi yapamaz ki. Bana bildiği tek ağın kukusunun üzerinde duran ağ olduğunu söyledi." Kızım bana baktı. "Neredeyse unutuyordum. Babacığım, kuku nedir? Babanneme sordum ama bana sana sormamı çünkü anlatmak için sabırsızlandığın bir şey olduğunu söyledi."

Ben inlerken Nora fazlasıyla eğleniyor gibi görünüyordu. Ama ayağa kalktı ve elini uzattı. "Ben sana web sitemi göstersem, sen de bana kendininkini göstersen nasıl olur?"

Maddie gülümsedi. "Tamam!"

İkisinin el ele eve girmelerini izledim. Yine biraz hazımsızlık çekiyor olmalıydım çünkü kendimi göğüskemiğimin hemen altındaki bir sızıyı ovuştururken buldum.

Oraya hiç girme, Cross.

Kız senden bile daha az ilişki istiyor.

Ayrıca tam bir baş belasıydı. Sürekli didişiyorduk. Yine de ağzına bir şey sokarak onu susturmak en sevdiğim eğlencelerimden biriydi.

Kanepede birlikte oturan Nora ile Maddie'ye son bir kez baktım ve kendimi arkamı dönmeye zorladım. Yarım saat sonra hepimiz yemek masasında oturmuş öğle yemeğimizi yiyorduk. Çok fazla yemek pişirmiştim ama en azından herkes aç görünüyordu.

"Baba, babannem Çılgın Köpek adında bir kadınla arkadaşmış!" Gözleri sevinçle dolmuştu.

"Biliyorum."

"Bunu duvarına yazmış."

Tercüme etmesi için Nora'ya baktım.

"Bloguma," diye açıkladı. "İnsanların her videonun yanına not ve yorum bırakabildiği bir alan var. Louise bir nevi ünlü oldu."

Ninova

"Neyden bahsediyorsun?"

"Siteyi ilk açtığımda -yani seyahatimizden hemen önce- düzenli tek bir ziyaretçim ve yorum bırakanım vardı. *Babam.* Ama geçen gün hastanede çektiğim video neredeyse iki bin yorum aldı."

"Şaka yapıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yaptığımız şeyin sana hiç uymadığını biliyorum ama Louise pek çok insanı etkiledi."

"Yorum yapan onca insan nereden çıktı?"

Nora omuz silkti. "Seyahatlerimiz sırasında pek çok insanla tanıştık. Onlara Louise'in hikâyesini ve ölümcül hastalıkla yaşayan diğer insanlara ilham vermek için bunu kaydettiğimizi anlattığımızda, insanlar vlogu takip edip arkadaşlarına anlatmaya başlıyor. Mesela Montana'daki çiftlikte bir demirciyle tanıştık. Birkaç yaşlı ata nal takmasını izledik. Meğer karısı bir huzurevinde çalışıyormuş. Ona çıkacağımız geziden bahsettiğimizde karısına söylemiş ve ertesi gün onu çiftliğe getirmiş. Kadın çalıştığı yerdeki sakinlere videolarımızdan bazılarını göstermiş ve huzurevinden çıkmayan birkaç kişi dışarı çıkmak ve erteledikleri şeyleri yapmak için planlar yapmak üzere ailelerine ulaşmış. Sanırım sadece o gün yüz yeni insan bizi takip etti. İnsanlar Louise'i duyunca -ya da daha iyisi, onunla tanışınca- ilham almaktan kendilerini alamıyorlar."

"Vay canına."

"Son vlog paylaşımlarıma göz atıp birkaç yorum okumalısın. Dört bir yandan insanlar her etkinliğinde onu destekliyor. Louise ve ben bir vakıf kurmayı bile düşündük çünkü pek çok kişi seyahatimize sponsor olmayı ya da *Venmo* üzerinden para göndermeyi teklif etti."

Nora'nın yüzüne dikkatlice baktım. "Yemekten sonra bana yorumları göstermeye ne dersin?"

İçten gülümsemesi çok güzeldi. Tekrar göğüskemiğimi ovuşturdum. Keşke bir ağrı kesici falan alsaydım.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Nora ve Maddie, tüm yemekleri ben yaptığım için bulaşıkları yıkamakta ısrar ettiler. Nora benim için oturma odasında dizüstü bilgisayarını açtı, tüm videoların olduğu sayfayı açıp beni yalnız bırakmadan önce web sitesini hızlıca tanıttı. Tabii ki videolarını, özellikle de bikinili olanları daha önce izlememiş gibi davrandım. Aslında birkaç haftadır gerçekten kontrol etmemiştim. Büyükannem hastaneye yatırıldıktan sonra bile paylaşımlarına devam ettiğini fark etmemiştim.

Sayfayı aşağıya doğru kaydırdım ve hastanede çekilen ilk videoyu izledim. Büyükannemin yüzü ekrana geldi. Arka planın Gatlinburg'daki yoğun bakım ünitesi olduğunu fark ettim. Bir ya da iki kez *Zoom* görüşmesi yapmak için dışarı çıktığımda kaydetmiş olmalıydı çünkü geri kalan zamanlarda Nora'yla birlikteydik.

Büyükannem çelimsiz ve zayıf görünüyordu, bugünkü halinden tamamen farklıydı. Başına gelenlerden bahsetti, tümörün yeri ve geçirdiği felç hakkında ayrıntılar verdi. Son kısım beni çok duygulandırdı.

"Dinleyin, bu zamana kadar iyi eğlendim. İyi bir hayat yaşadım. Çok sevdim. Daha fazla gurur duyamayacağım iki oğlanın yetişmesine yardımcı oldum. Eğer bu benim son videomsa, merak etmeyin. Kalbim dursa bile asla ölmeyeceğim. Çünkü geride bıraktığınız insanların ruhlarında yaşadığınızda asla gerçekten ölmezsiniz."

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve binlerce yorumu okudum. Hapishanedeki gecesinden tanıdığı insanlar, Montana'da

Ninova

ziyaret ettiği çiftlikten insanlar, paraşütle atlama eğitmeni, kendileri de hasta olan insanlar... Ülke dışındaki insanlardan da epeyce yorum vardı.

Belki de ilk kez ne yaptıklarını, Nora'nın büyükanneme neden bu kadar bağlandığını ve kendisinden kırk dokuz yaş büyük bir kadınla seyahat etmek için hayatını askıya aldığını gerçekten anlamıştım. Büyükannem hayatı tanımlıyordu. Ve günlük yaşamlarını gerçekten yaşamayı unutarak sürdüren pek çok kişi için -bu gruba belki ben de dahildim- bir ilham kaynağıydı.

Nora ellerini bir bulaşık beziyle kurulayarak yanıma geldi. "Louise biraz uzanacak. Taburcu işlemleri yüzünden bugün onun için yorucu bir gün oldu."

Ayağa kalkmaya başladım. "Tamam, ona yardım edeyim."

Nora başını iki yana salladı. "Ben hallederim. Videoların tadını çıkar."

Başımı salladım. Ama son video beni çok etkilemişti, bu yüzden bilgisayarı kapattım. Bir bikini videosu izleyerek ruh halimi düzeltmek bile bana cazip gelmedi. Bunun yerine bir bira daha içmeyi düşündüm. Mutfağa giderken biri kapımı çaldı.

Kapıyı açtığımda apartmanda kızıyla birlikte yaşayan bir kadınla karşılaştım. Kızıyla Maddie aynı yaştaydılar ve iyi arkadaş olmuşlardı. Maddie'nin bende olduğu günlerde sık sık bir araya geliyorlardı.

"Selam," dedi kadın.

"Merhaba."

Etrafıma bakındı. "Maddie hazır mı?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne için hazır mı?"

"Ah, özür dilerim. Bildiğini sanıyordum. Maddie, Arianna'yı aradı ve oyun oynamak için gelip gelemeyeceğini sordu. Senin telefonundan aradığı için haberinin olduğunu düşündüm.

Ninova

Büyük büyükannesinin hastaneden yeni geldiğini ve dairenin sessiz olması gerektiğini söyledi."

Kızım sırt çantasını takmış bir şekilde koridordan çıkageldi.

"Maddie, bana söylemeden Arianna'nın annesini arayıp onlara gidip gidemeyeceğini mi sordun?"

"Babannem izin verdi. Dinlenmesi gerektiğini söyledi."

Kızımın saatlerce kendi başına sessizce oynayabildiğini ve büyükannemin de bunu bildiğini düşününce, burnuma şüpheli kokular gelmeye başlamıştı.

Arianna'nın annesi düşüncelerimi böldü. "Onunla ilgilenmekten mutluluk duyarız. Arianna ve ben masal saati için kütüphaneye, sonra da bir süre parka gideceğiz."

Maddie ellerini dua pozisyonunda birleştirdi. "Lütfen, babacığım. Ben de gidebilir miyim? Dütüphaneye bayılıyorum."

Saçlarını okşadım. "Adı kütüphane ve sen kütüphane için parktan daha çok heyecanlanırken nasıl hayır diyebilirim ki?"

Maddie hoplayıp zıpladı. "Teşekkürler, babacığım!"

"Onu altı gibi geri getiririm..." Arianna'nın annesi saatine baktı. "Uygun mu? Böylece dondurma yemek için de vaktimiz olur."

Gülümsedim. "Bu harika. Çok teşekkür ederim."

Kapıyı kapatır kapatmaz Nora koridora çıktı. Sağına soluna baktı. "Maddie nerede?"

"Az önce büyükannemin ayarladığı bir oyun randevusuna gitti."

Nora başını iki yana salladı. "Sanırım bu yüzden az önce odasından kovuldum ama yine de uyanana kadar kalmamı istedi. Tuvalete gitmek için yardıma ihtiyacı olabilir diye."

Gözlerimi kıstım. "Tuvalete giderken yardıma ihtiyacı var gibi mi görünüyor?"

Ninova

Nora güldü. "Kesinlikle hayır. Yine bir işler çeviriyor."

"Hepimiz Louise'in tiyatrosunda yaşayan kuklalarmışız gibi hissediyorum."

"Ve ben her seferinde buna kanıyorum." İç çekti. "Gitsem iyi olacak."

"Hayır. Kal lütfen."

"Az önce yardımıma ihtiyacı olmadığını söyledin."

Bir dakika boyunca sessiz kaldım ve dürüst olsam mı, yoksa olmasam mı diye düşündüm. Nora bana karşı yeni bir aile tarafından sahiplenilmiş, şiddet mağduru bir köpek gibi ürkek davranıyordu. İstediği zaman yanına yaklaşmama izin veriyordu ama ben önce davrandığımda... *Tanrı yardımcım olsun.* Yine de gerçeği söyledim.

"Yardıma ihtiyacı yok. Ama yine de kalmanı istiyorum."

"Beck..."

"Arkadaş olamaz mıyız?"

"En son birlikte geçirdiğimiz masum birkaç saat, senin beni insanların içinde boşaltmanla ve benim de eve dönerken bu iyiliğin karşılığını vermemle sona ermişti."

Sırıttım. "Siktir, çok iyi arkadaşlık değil mi?"

Nora kıkırdadı. "Arkadaş olamayacağımıza çoktan karar verdiğimizi sanıyordum. Sanırım tam olarak 'birbirimizden yeterince hoşlanmıyoruz' demiştin."

"Fikrimi değiştirdim."

Şüpheci bir yüz ifadesi takındı. "Saçmalıyorsun."

Biraz paniklemeye başladım, sanki ne söylersem söyleyeyim kalmayacaktı. Bu yüzden büyük silahlarımı çekmek zorunda kaldım.

Ninova

"Tek bir içki iç. Videoları izlemek ve yabancıların duvarına yazdığı tüm o yorumları okumak beni etkiledi. Yalnız kalmak istemiyorum. Ayrıca, seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Nora samimiyetimi anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerime baktı. Ardından başını salladı. "Tamam. Ama tek bir parça kıyafet bile çıkmayacak."

Teknik olarak tek bir kıyafet bile çıkarmadan bu kadına zevk vermenin binlerce yolunu bulabilirdim. Fakat bunu kendime sakladım. Hatta tam aksine, ona evime gelen herhangi bir arkadaş gibi davrandım. "Balkonda puro ve viski içmeye ne dersin?"

Nora'nın yüzü aydınlandı. "Hiç puro içmedim."

Dudaklarını sarmasını istediğim şeyler arasında ilk tercihim bu değildi ama şimdilik idare ederdi.

Ninova

BÖLÜM 19

Nora

Arka arkaya altı duman halkası çıkardım. "Bunu gördün mü?" Beck'in gözleri dudaklarıma kilitlenmişti. *İnledi.*

"Beni öldürüyorsun, kadın."

"Belki seksten başka bir şey düşünseydin, gerçek bir puro içme yeteneğim olduğunu görebilirdin."

"Yeteneklerin var tabii..."

Gülerek etrafıma bakındım. "Dairen muhteşem. Bu balkon benim bütün evimden daha büyük."

"Büyükannemden farklı bir planın mı var? Onun evi o kadar da küçük değil."

"Ah. Evet, onun iki odası var. Benimkisi ise bir stüdyo daire."

Başıyla onayladı.

"Eminim gün batımı buradan inanılmaz görünüyordur."

"Aynen öyle. Kalıp izlemelisin."

Viski omuzlarımı gevşetmişti ve esintinin tadını çıkarıyordum. Günlerdir hissetmediğim kadar rahatlamıştım.

Puromu tekrar üfledim ve daha fazla duman halkası çıkardım. "Belki kalırım."

Ninova

"Gün doğumu daha da iyi. İkisi için de kalmalısın."

Kıkırdadım. "Akıllıca, Cross. Çok akıllıca."

"Her tuşa basıyorum."

Beck purosundan bir nefes çekti ve gözlerim dudaklarını puronun ucunu sarışına takıldı. O fark etmeden önce kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

"Bu yüzden mi New York'tan ayrılıyorsun?" diye sordu. "Üç yüz metrekarelik bir yer kiralamak küçük bir servete mal olduğu için mi?"

"Hayır. Aslında küçük alanlar beni rahatsız etmiyor. Sadece babama daha yakın olmak istiyorum."

"Kira kontratın bitince gideceğini söylemiştin, değil mi? Ne zaman bitiyor?"

"Yaz sonunda."

Birkaç dakika sessizliğin tadını çıkardık. Sessizlikte kendimi rahat hissettiğim nadir anlardan biriydi bu. Çok iyi gelmişti.

"Eee, benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordum sonunda.

"Hımm?"

"Kalmamı isterken benimle bir şey konuşmak istediğini söylemiştin."

"Ha." Neredeyse boşalmış viski bardağıma baktı. "Bir tane daha ister misin?"

"İşte. Konuşmaya başlamadan önce beni sarhoş etmeye çalışıyorsun. Bu kulağa hiç iyi gelmiyor."

"Seni sarhoş etmeye çalışmıyorum. Sadece iyi bir ev sahibi olmaya çalışıyorum."

Şüphe duyuyor ama yine de merak ediyordum. "Aklında ne var?" Başımı arkaya yatırdım ve puromdan uzun bir nefes çekip yine duman halkaları çıkardım.

Ninova

"Bu tartışmaya daha iyi bir giriş yapmayı umuyordum. Ama öyle bir şey olmayacak gibi göründüğüne göre, direkt konuya gireceğim."

Şimdi iyice meraklanmıştım. "Tamam..."

"Seni çok fena tekrar becermem lazım."

Dördüncü duman halkamı oluşturmuştum ki, üflemek yerine yanlışlıkla içime çektim. Hemen öksürmeye başladım. Puro dumanı solunacak bir şey değildi.

Beck eğilip elini sırtıma koydu. "İyi misin? Su ister misin?"

Başımı iki yana salladım. Bir dakika sonra boğazım hâlâ yanıyordu ve gözlerim yaşlarla dolmuştu ama birkaç kelime geveleyebildim. "Ne diye böyle bir şey söyledin ki?"

Kafası karışmış görünüyordu. "Doğru olduğu için?"

Başımı iki yana salladım. "Birincisi; bir kıza yatma teklifinde bulunmanın daha kibar yolları var. İkincisi; böyle bir şey söyleyeceğin zaman önceden uyarmaya ne dersin?"

"Sana daha iyi bir giriş yapmayı umduğumu söyledim. Beni söylemeye sen zorladın."

"Ah, yani şimdi bir domuz olman ve uygunsuz şeyler söylemen benim suçum mu?"

Beck'in gözleri ağzıma odaklandı ve daha yakınıma geldi. "Siktir. Evet, hadi tartışalım."

Onu yerine geçmesi için dürttüm ve aramıza biraz mesafe koydum. "Bu konuyu konuştuk. Sana söyledim, bir ilişkiye başlayabilmem için doğru bir zaman değil."

"Benim için de değil."

"Yani benimle çıkmak istemiyorsun. Sadece... ne, beni becermek mi istiyorsun?"

Omuz silkti. "Aynen öyle."

"Beck..."

Ninova

"Beni bir dinle. Bunun için birkaç madde hazırladım. Basit bir tartışma olmayacağını biliyordum."

"Birkaç madde mi hazırladın?"

"Aynen. Sabahın ikisinde, bir kadının restoranda eline boşalırken çıkardığı sesi düşünmekten kendini alamadığın için uyuyamadığında yaptığın şey bu oluyor." Beck masadan telefonunu aldı ve ekranı kaydırdı. "Pekâlâ. Bir numara: İkimiz de bir ilişki istemiyoruz. İki numara: Yaz sonunda ülkenin öbür ucuna taşınıyorsun. Önerdiğim bu anlaşmanın oldukça kesin bir ömrü var. Üç numara: Senden hoşlanıyorum. Hem de bayağı hoşlanıyorum. Bence sen de aynı şekilde hissediyorsun. Dört numara: Test sürüşünü yaptık, yani güzel bir sürüş olduğunu çoktan biliyoruz. Hayal kırıklığı olmayacak. Beş numara..." Beck duraksadı ve gözlerime baktı. "Seni gerçekten istiyorum. Restorandan beri iyi bir gece uykusu çekemedim, boşalırken çıkardığın o küçük miyavlama sesini düşünmekle çok meşguldüm."

Telefonunu tekrar masanın üzerine koydu. Öne doğru eğildim ve ekranını kontrol ettim. Gerçekten de numaralandırılmış bir listesi vardı. Gerçi listede beşten fazla şey varmış gibi görünüyordu. "Listede başka ne var?"

"Hiçbir şey."

Elimi uzattım. "Bakayım o zaman?"

Beck birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Sonra hızlıca elimi uzattım ve telefonu aldım.

"Altı numara: Gelmiş geçmiş en iyi oral seksti." Gözlerimi onunkilere çevirdim. "Birkaç tanesini unutmuş gibisin."

"Az önce bana domuz dedin, ben de kibar olma talebini yerine getirmeye çalışıyordum."

Ninova

Kıkırdadım ve okumaya devam ettim. "Yedi numara: Olağanüstü memeleri var. Aşağı yukarı hareket edişlerini izlemek için üzerime binmesini istiyorum."

Telefonu indirdim. "Cidden on üç yaşında bir çocuk gibisin."

Son ikisinden sonra, muhtemelen okumayı bırakmalıydım. Ama bırakmadım. Ve sonuncusu beni kötü yakaladı.

Sekiz numara: *Unutmamı sağlıyor.*

İçimi çekip düşünürken altdudağımı emdim. Restorandaki geceden beri ben de onu düşünmeden duramıyordum. Kahretsin, belki de tartışmamızın ortasındaki o ilk öpücükten beri... "Sana bağlanamam..."

"Sadece seks yapacağız. Sahilde romantik yürüyüşler olmayacak."

Bunu neden düşünüyordum ki? Sonuçta her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Ve Beck'le birlikteyken ister seks yapıyor olalım isterse sadece takılıyor olalım, hayatımın geri kalanını hatırlamama fırsat olmuyordu. Bana nasıl unutturacağını iyi biliyordu. "Bunu düşünmem gerek."

"Tamam..."

"Ama eğer bunu yapmaya karar verirsek, sanırım Louise'in bilmesini istemiyorum. Onu umutlandırırmışız gibi hissediyorum."

"Ben de zaten büyükannemle seks hakkında pek konuşmam."

Gülümseyerek başımı salladım. "Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum."

Beck öne doğru eğilip elini dizime koydu. Başparmağı bacağımın iç kısmını okşadı ve vücudumda şok dalgaları yarattı. "Restoranın tekrarına ne dersin?" Elini daha yukarı kaydırdı. "Karar vermene yardımcı olur."

Ninova

Bir elimi onunkinin üzerine koyarak çıkışını durdurdum. "Sanırım buna kendim karar vermek istiyorum."

Suratını astı. "Buna üzüldüm."

"Aslında gitsem iyi olacak. Louise'e seyahat planlaması yapacağımı söyledim. Sana bahsetti mi bilmiyorum ama doktoru yeşil ışık yakarsa ayın on beşinde, yani doktor randevusunun ertesi günü yola çıkmayı planlıyor."

Beck kaşlarını çattı. "Durumunun iyi gittiğini biliyorum ama henüz yeterince güçlü olduğunu sanmıyorum. Bu sadece bir haftadan biraz daha uzun bir süre demek."

"Katılıyorum. Bu yüzden yavaştan başlamayı ve belki de yapılacaklar listesindeki çok da maceralı olmayan şeylerden birini yapmayı önerdim."

"Neymiş o? Sears Kulesi'ne tırmanmak mı?"

"Hayır. Charles Tote'u ziyarete gitmek."

"Charles Tote kim?"

"İlk aşkı."

"22 yaşında büyükbabamla evlendi."

"Yani?"

"Ondan önce başka birine âşık olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Ve kırk yılı büyükbabamla evli geçerek olmak üzere altmış yıl sonra, yapılacaklar listesinin bir parçası olarak onu ziyaret etme ihtiyacı duyacak kadar hâlâ o adamı mı düşünüyor?"

Omuz silktim. "Bence o adamla ilgili çok fazla suçluluk duygusu var."

"Neden suçluluk duyuyor?"

"On üç yaşındayken tanışmışlar ve görünüşe göre ilk görüşte birbirlerine vurulmuşlar. Ama ellili yıllarda işler çok farklıymış. Bir kıza kur yapmak ve kızın ailesinin onayını almak

Ninova

gerekliymiş. İkisi on altı yaşında çıkmaya başlamayı planlamışlar ama Charles doğum gününden bir hafta önce çocuk felci geçirmiş. Aşı yeni çıkmış ve henüz yaygın olarak bulunmuyormuş."

"Kahretsin."

"Evet. Anlaşılan hastalık onu tekerlekli sandalyeye mahkûm etmiş, belden aşağısı felç olmuş. Louise'in umurunda değilmiş ama babası ona bakamayacağını düşündüğü bir adamla çıkmasını yasaklamış. Gizlice onu ziyarete gitmiş ama Louise'in babası gibi Charles da artık birlikte olmalarının iyi bir fikir olmadığını düşünmüş. Louise yıkılmış ve ona fikrini değiştirmesini bekleyeceğini söylemiş. İki yakın, iyi arkadaş olarak kalmışlar ama bir yıl sonra Charles ona fizik tedavide başka biriyle tanıştığını ve âşık olduğunu söylemiş. Bu Louise'in kalbini kırmış."

"Buna rağmen o adamı görmeye mi gitmek istiyor?"

"Yıllar sonra, büyükbabanla tanışmasının ardından Charles'ın fizik tedavide kimseyle tanışmadığını öğrenmiş. Böyle bir şey yapmadığı sürece Louise'in onu asla terk etmeyeceğini bildiği için bir ilişki uydurmuş. Geriye dönüp baktığında, Louise durumun böyle olabileceğinden şüphelendiğini ancak bunu kabul ettiğini ve birlikte olmamalarının suçunu ona yüklediğini söyledi. Onunla ilgilenmenin ne kadar zor olacağını anladıktan sonra ilişkileri sona erdiğinde bir yanı rahatlamış."

"Vay canına. Bu çok ağır."

"Evet. Büyükbaban onun hayatının aşkıymış, bu yüzden sonunda her şey yoluna girmiş. Ama o ve Charles birkaç yıl önce *Facebook*'ta yeniden bağlantı kurmuşlar. Charles sonunda evlenmiş ve güzel bir hayatı olmuş ama birbirlerini tekrar görmek istiyorlar. Karısı neredeyse dedenle aynı zamanlarda vefat etmiş. Charles bir huzurevinde kalıyormuş ve artık etrafta dolaşması oldukça zormuş, o yüzden Louise onu ziyaret etmek istiyor."

Ninova

Beck başını salladı. "Bu hikâyeyi hiç duymadığıma inanamıyorum."

"Bunun sürekli düşündüğü bir şey olduğunu sanmıyorum. Ama kendi ölümünü düşünmeye başladığında, geçmişten pek çok şey aklına geliyor."

Beck uzun bir süre bana baktı. "Onun hayatında olduğun için memnunum. Benim hayatımda olduğun için de memnunum ve bunun nedeni sadece oral sekste iyi olman değil." Göz kırptı. "Muhtemelen ne kadar az zamanı kaldığını hatırlatacak bir şeye ihtiyacım vardı. Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama sanırım yakın zamana kadar bunu kabullenemedim."

"Kulağa saçma gelmiyor. Hepimiz bazı şeyleri kendi zamanımız gelince kabulleniyoruz."

"Charles nerede yaşıyor?"

"Utah'ta. Bryce Kanyonu'na da gideriz diye düşündük. Bu benim listemde olan bir şeydi. Ama önce Louise'in nasıl hissedeceğine bakalım."

Beck başıyla onayladı.

Puromu kül tablasına koydum. "Ben gidiyorum. Bunu boşa harcadığım için üzgünüm."

"Ben değilim. Daha sonra seni düşünürken yakarım ve ağzımı senin koyduğun yere koyarım."

Gülümsedim. "Domuz."

"Konuştuklarımız hakkında biraz düşün. Ağzımın gerçeğinin üzerinde olmasını tercih ederim."

Ninova

BÖLÜM 20

Beck

"Lütfen bana şu anda bir fıkra okuduğunu söyle." Kardeşim Jake ofisime girdi ve beni burnumu telefonuma gömmüş halde buldu. "Çünkü âşık olmuş bir kız öğrenci gibi gülümsüyorsun."

"Ne istiyorsun, Jake? Yapacak çok işim var."

Her zamanki gibi beni görmezden geldi ve misafir koltuklarından birine yerleşti. Çenesiyle telefonumu işaret etti. "Kiminle mesajlaşıyorsun?"

"Seni ilgilendirmez."

Sırıttı. "Şu Nora denen kadınla, değil mi? Çok seksi, dostum. Güzel vücudu var."

Dişlerimi sıktım. Kardeşimin ona bakmış olması bile beni rahatsız ediyordu.

Çenemi işaret etti. "Of evet. Fena yakalandın. Mesajlaştığın kişi kesinlikle o. Bana biraz ondan bahsetsene. Bekâr mı?"

"Evet." Sandalyemi masama çektim ve telefonumu bıraktım. "Şimdi, buraya ne için geldin?"

Ninova

"İncelemen için sana yeni broşürü gönderdim. Eskisinin modası geçmişti ve bazı önemli yatırımcılarımızı içermiyordu. Ayrıca sıkıcıydı ve sayfada çok fazla kelime vardı."

"Bu insanları şirket hakkında bilgilendiren bir belge. Elbette çok fazla kelime var. İnsanları bilgilendiriyor."

"Evet ama sayfada daha az kelime ve daha fazla madde işaretiyle verilen bilgi olması gerekiyor. Benim kuşağımın dikkat süresi bir sineğinki kadar. Bilgiyi küçük lokmalar halinde almayı seviyoruz. Beyinlerimiz *TikTok* ve *Snapchat* ile programlanmış. Tüm o sıkıcı bilgiler orada olacak ama daha kısa ve sindirimi daha kolay olacak.

Ayrıca daha fazla güzel resme ihtiyacımız var." Sırıttı. "Düşündüm de, sayfalardan birine kendimi koymalıydım."

Başımı salladım. "Her neyse. Öğleden sonra bakarım."

Jake ayaklarını masama uzattı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "Şu Nora adlı pilice geri dönelim. Eğer bekârsa neden hâlâ bir hamle yapmadın?"

Kaşlarımı çattım.

Jake'in gülümsemesiyle birlikte gözleri de büyüdü. "Vay canına. Seni geri çevirdi, değil mi?"

"İlla bilmen gerekiyorsa, beni geri çevirmedi. Biz... birlikte biraz zaman geçirdik."

"Yani yattınız mı?"

Gözlerimi devirdim. "Evet, Jake."

"Ama ondan hoşlanıyorsun. Bunu anlayabiliyorum. Hastanede ona nasıl baktığını gördüm ve ne zaman ondan bahsetsen yüzünde aptalca bir gülümseme oluyor."

"Yattığın insanlardan hoşlanınca daha iyi oluyor..."

Ninova

Jake başını salladı. "Hayır. Bundan daha fazlası var. Ondan hoşlanıyorsun, ondan *gerçekten* hoşlanıyorsun. Öyleyse neden sadece takılıyorsunuz? Neden ona çıkma teklif etmiyorsun ve ilişkinin nereye gideceğini görmüyorsun?"

Jake'in aynaya bakmaktan daha çok sevdiği tek şey dedikodu yapmaktı. Bunun peşini bırakmayacaktı. Derin bir iç çektim. "Bir ilişki istemiyor, tabii ki bu benim için sorun değil. Bir ilişki yürütemeyecek kadar meşgulüm. Bu yüzden olayı basit tutuyoruz." Nora'nın fiziksel ilişkimizin devam etmesi konusunda henüz bir söz vermediğini eklemedim. Evimdeki konuşmamızın üzerinden üç gün geçmişti. Louise ile ilgili mesajlaşmıştık ama ikimiz de bu konuyu açmamıştık. Karar vermesini beklerken kendimi her ne kadar çaresiz hissetsem de öyle görünmek istemiyordum.

"Siktir. Demek kadınlar sana aynısını yaptığında nefret ettiğin şeyi yapıyorsun."

Gözlerimi kıstım. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Kadınlara bir ilişki istemediğini açıkça söylüyorsun. Sadece takılmayı kabul ediyorlar ama birkaç kez yattıktan sonra daha fazlasını istiyorlar. Seni kandırıyorlar."

Ben böyle yapmıyordum. Yapıyor muydum? Nora teklif etseydi daha fazlasını kabul eder miydim? *Evet.* Ama bu sadece takılmayı beceremediğim anlamına gelmezdi. *Sadece takılma* olayının kralıydım ben.

"Benim yaptığım bu değil."

Jake başını iki yana salladı. "Birinizin duyguları varsa, bağlılık olmadan ilişki olayı yürümez."

"Ondan hoşlanıyorum ama zaman zaman beni delirttiği de oluyor. Ona karşı duygularım yok."

"Eminim öyledir, Bay Mesajlaşırken-Gözlerimden-Kalpler-Fışkırıyor. Ama her neyse. Bu senin sıkıntın."

"Konuşmamız gereken başka bir şey var mı, yoksa Sevgili Abby* saati bitti mi? Yapacak işlerim var."

"Abby de kim?"

"Tanrım," diye homurdanıp kapıyı işaret ettim. "Defol git ofisimden."

Jake söylediğimi yaparak gitti ama sözleri bütün sabah boyunca beni rahatsız etti. Sıradan bir ilişkiye başladığım bir kadın hakkında kardeşime kesinlikle birden fazla kez söylenip durmuştum ve söz konusu kadın birdenbire anlaşmamızdan memnun olmamaya başlamıştı. Bu konuşmayı sadece birkaç ay önce görüştüğüm Piper adında bir kadın hakkında yaptığımı hatırlıyordum. Ona daha fazlasıyla ilgilenmediğimi söylediğimde ve kendisinin de aynı şeyi söylediğini hatırlattığımda üzülmüş, fikrimi değiştireceğimi umduğunu söylemişti. Nora'yla yaptığım şey bu muydu?

Ondan hoşlandığımı kabul ediyordum. Ve hatırlayamadığım kadar uzun bir süredir ilk kez daha fazlasını istiyordum; onu tanımayı, akşam yemeği yemeyi, yanında uyanmayı, belki de işlerin nereye varacağını görmeyi. Onunla birlikte olmak bana doğru geliyordu.

Masamdaki telefonum çaldı ve düşüncelerimi böldüğü için minnettar oldum. Bunu asla kabul etmeyecektim ama Jake haklıydı. Âşık olmuş küçük bir kız gibi davranıyordum. Kendime çekidüzen verip işe geri dönmem gerekiyordu. Belki de Nora'nın teklifimi unutmuş olması en iyisiydi.

Baş ağrısına ihtiyacım yoktu.

---

* 1956 yılında *Pauline Phillips* tarafından "*Abigail Van Buren*" takma adıyla kurulan ve bugün bu takma adın yasal haklarına sahip olan kızı *Jeanne Phillips* tarafından sürdürülen bir Amerikan tavsiye köşesidir.

Ninova

Ama sonra telefonumu çevirdim ve gelen mesajı okudum.

Nora: Teklifini düşündüm...

Kalbim deli gibi atmaya başladı. Bu beni kızdırdı. Yine de cevap yazmaya başlamıştım bile.

Beck: Ve...

Nora: Çok güzel ifade ettiğin gibi, ben de
seni becermek istiyorum. Yani kabul ediyorum.

Önüne cızırdayan bir biftek konmuş aç bir köpek gibi salyalarım aktı.

Beck: Seni ne zaman görebilirim?

Nora: Görmek derken soyunmaktan mı bahsediyorsun?

Beck: Bacaklarını ne kadar
açabileceğinden bahsediyorum?
Amını yalamak için sabırsızlanıyorum.

Noktalar zıplamaya başladıktan sonra durdu. Tekrar hareket etmeye başlamaları tam otuz saniye sürdü.

Nora: Tatlı dil pek tarzın değil, ha?

Eğer isterse onu tatlıyla kaplayıp dilleyebileceğimi yazıyordum ki ikinci bir mesaj geldi.

Nora: Ama evet, ben de bunu
yapman için sabırsızlanıyorum...

Yazdıklarımı sildim, zaman kaybetmek istemeyecek kadar sabırsızdım.

Beck: Şu anda ne yapıyorsun?
Yanına gelebilirim.

Nora: HAHA. Yavaş ol, kovboy. Şu anda Louise ile manikürcüdeyim. Ben daha çok yarın akşam buluşuruz diye düşünüyordum.

Büyükannemden bahsetmesi bile açlığımı dindirmedi.

Beck: Bu akşama ne dersin?

Nora: O kadar mı heveslisin?

Beck: HİÇBİR. FİKRİN. YOK.

Nora: O kadar sesli güldüm ki, yanımda tırnaklarını yaptıran kadını korkuttum.

O anı gözümde canlandırdım. Kocaman gülümsemesini ve gözlerinde küçük bir parıltıyla ekrana doğru gülerken ne kadar muhteşem göründüğünü...

Beck: Bu akşam diyorduk?

Nora: Tamam, Bay Sabırsız. Ama yapmam gereken birkaç şey var. Bu yüzden biraz geç olmak zorunda.

Beck: Nasıl istersen. Bana nerede ve ne zaman olacağını söyle, orada olacağım.

Nora: Aslında ben sana gelmeyi tercih ederim.

Maddie sonraki üç gün boyunca annesiyle birlikteydi. Büyükannemin durumu iyi olduğu için bu sabah Bitsy ile birlikte evine dönmüştü. Bu yüzden Nora'ya tüm dikkatimi vermemi engelleyecek o küçük havlayan pislik bile yoktu.

Beck: Bana uyar. Saat kaçta?

Nora: Muhtemelen on gibi orada olabilirim.

Beck: Sabırsızlanıyorum. Görüşürüz o zaman.

Nora: Ah bir de önce konuşmamız gerek, Beck.
Sanırım bu şey için bazı temel kurallar belirlemeliyiz.

Beck: Tamam. Ama sikim ağzındayken konuşmak zor olacak. O yüzden belki sonrasında konuşuruz.

Nora: Domuz.

Beck: Seni kollarıma aldığımda kimin cıyaklayacağını göreceğiz.

Bir domuz emojisi gönderdi ve konu kapandı.

Sanırım bu akşam eve dönerken bir şişe aspirin almak için eczaneye uğrayacaktım. Çünkü devasa bir baş ağrısı olsa da olmasa da, bundan dönmemin hiçbir yolu yoktu.

Kapıcı bir misafirim olduğunu haber vermek için zili çaldı ve birden avuçlarımın içi terledi. Bir kadın bana bu şekilde hissettirmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bundan hoşlandığımdan emin değildim. Saat geç olduğundan ve Nora muhtemelen şimdiye kadar yemeğini yemiş olduğundan, asistanıma bir şarküteri tabağı sipariş ettirdim. Bunun bir randevu için mi, yoksa arkadaşlarımla ara sıra kâğıt oynadığım için gelen erkekler için mi olduğunu sormuş, ona göre bir şeyler sipariş etmişti. Normalde asistanımın inisiyatif almasına bayılırdım. Son iskambil gecemiz için sipariş verdiğinde sadece yiyecekle değil, aynı zamanda bir sürü puro ve viski, yarım düzine de ahşap puro koyma tepsisiyle karşılaşmıştım. Böylece erkekler içkilerini ve purolarını onların üzerine koyarak iskambil kartlarını tutabilmişti. Fakat şimdi yemek masasına baktığımda bunun çok fazla gelebileceğini düşündüm. Gwen sadece şarküteri tabağı değil, aynı zamanda soğuk şarap, çiçek aranjmanı ve birkaç mum da göndermişti.

Ninova

Koridordaki asansörün açıldığını duyduğumda kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Ancak kapıyı açıp ona baktığımda, neredeyse nefesim kesilecekti.

Bu bir seks buluşması Cross. Randevu değil.

Neyse ki duygularımı belli etmeme konusunda ustaydım. Nora inanılmaz görünüyordu, beklediğimden çok daha şık giyinmişti. Üzerinde fıstık yeşili, ipeksi görünümlü bir elbise ve ayak bileklerini saran yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Normalde düz bıraktığı kalın, sarı saçları gevşek bukleler haline getirilmişti ve onu hiç görmediğim kadar çok makyaj yapmıştı. Kırmızı dudaklarına bakmaktan kendimi alamadım. Belki de bu bir randevuydu...

"Sakin ol, evlat," dedi. "Buraya geleceğim diye böyle giyinmedim. Bundan önce çok güzel bir randevum vardı."

Heyecanım çığlık atarak durdu. *Buraya gelmeden önce lanet olası bir buluşmaya mı gitmişti?*

Nora yüzüme bir kez baktı ve kıkırdadı. Tam önümde durup göğsümü okşadı. "Randevum babamlaydı, Bay Soğukkanlı."

"Babanın Kaliforniya'da yaşadığını sanıyordum?"

"Evet. Ama birkaç günlüğüne ziyarete geldi. Saat yedide Met'te opera izlemeye gittik. Bu yüzden giyinip kuşandım ve bu saate kadar gelemedim."

Omuzlarım gevşedi. "Ha."

Sırıttı. "Yüzünü görmeliydin. Birinin kıçını tekmelemek ister gibiydin."

"Sen de bunu eğlenceli mi buluyorsun?"

Tırnaklarını göğsüme vurdu. "Evet, buluyorum."

Bir elimi boynunun arkasına dolayıp nazikçe sıktım ve onu kendime doğru çektim. "Bunun bedelini ödeyeceksin, Sutton. Şimdi bana o başımın belası ağzını uzat."

Ninova

Dudaklarımı onunkilerin üzerine yerleştirdim ve o da hevesle ağzını açtı. Günün stresi neredeyse anında yok olmuştu. Göğüslerini bana doğru itti ve beni deli eden o küçük inleme sesini çıkardı. Endişe ve stresi ortadan kaldıran şeylerin genellikle Xanax veya alkol gibi bağımlılık yaptığını söylerlerdi. Bunu şimdi çok iyi anlıyordum.

Nora ağzını benimkinden ayırdı. "Beni kapının önünde mi sıkıştıracaksın yoksa içeri davet edecek misin?"

Altdudağını dişlerimin arasına alıp sertçe çekiştirdim. "Kapı önü benim için gayet uygun."

Kıkırdayıp göğsümü itti. "Hadi içeri girelim mağara adamı."

İsteksizce kapıyı açıp içeri girmesine izin verdim. Böylece centilmen davranışım için o elbisenin içindeki kıçının olağanüstü görüntüsüyle ödüllendirildim.

Acaba arkadan girmeme izin verir miydi?

Boğazımı temizledim ve bu düşünceyi şimdilik aklımın bir köşesine ittim. Nora elindeki çantayı bir kova soğuk şarabın, çiçeklerin ve mumların romantizm çığlıkları attığı yemek masasının üzerine bıraktı.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu.

"Yemek yiyip yemediğinden emin olamadım. Bu yüzden senin seçebileceğin bir şey seçtim."

"Çok düşüncelisin." Bir an için masaya geri döndü. "Peki ya çiçekler ve şarap?"

Ellerimi ceplerime soktum. "Asistanım hazırladı."

Nora gülümsedi. "Utandın mı yoksa? Çok şirin bir ifade ama senin ifade cephaneliğinde olduğu hiç aklıma gelmezdi."

"Ukala. Her şey ayarlandıktan sonra ben de bunun biraz fazla olduğunu fark ettim... bizim amacımız için yani."

"Bir seks gecesi için mi demek istiyorsun?"

"Evet."

"En azından iyi bir asistanın var."

"Öyle. Romantik düzenimden bir kadeh şarap ister misin?"

Nora gülümsedi. "Elbette."

Buz kovasından şişeyi aldım ve tıpasını açmak için mutfağa gittim.

Nora adanın karşı tarafındaki bir sandalyeye oturdu. "Bence daha ileri gitmeden önce temel kurallar hakkında konuşmalıyız."

Ona bir kadeh şarap uzattıktan sonra kendiminkini doldurdum. "Hadi bakalım. Kuralları severim."

"Öyle mi?"

"Tabii ki de. Ne olduklarını bilmeden onları çiğnemek hiç de eğlenceli değil."

"Beck..."

"Sakin ol. Şaka yapıyorum." Şarabımı yudumlarken omuz silktim. "Ben hazırım. Aklında ne varsa gönder gelsin."

"Tamam, pekâlâ, bence bu tür anlaşmalar genellikle bozuluyor çünkü insanlar sınırları gittikçe daha fazla zorluyor ve iki kişiden biri geriye dönüp baktığında takılmalarının ilişkiye dönüştüğünü fark ediyor. Bu yüzden bizi takılma bölgesinde tutmak için bazı temel kurallar koymamız gerekiyor."

"Pekâlâ. Nedir bu kurallar?"

"İlk olarak, Louise ile birlikte olmadığımız sürece, birlikte geçirdiğimiz zamanı seksle sınırlı tutmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Yani içeri gireceksin, ben seni çırılçıplak soyacağım ve sen de işimiz bitince buradan tüyeceksin, öyle mi?"

Güldü. "Belki o kadar dramatik olmaya gerek yok ama öncesinde birlikte film izlememeli ya da geceyi birlikte geçirmemeliyiz."

Ninova

Bu hiç hoşuma gitmemişti ama neden böyle bir kural koyduğunu da anlıyordum. Daha önceki sözde beklentisiz ilişkilerimde yanlış yaptığım nokta bu olabilirdi.

"Tamam. Başka ne var?"

"Çıkmak yok. Restoranda yemek yemek, sinema ya da bu tarz şeyler yok."

"Tamam."

"Louise ile ilgili olmadığı ya da buluşmak için bir zaman ayarlamadığımız sürece telefonda sohbet etmek ya da mesajlaşmak yok."

İşte bu çok kötüydü. Onun mesajları günümü aydınlatan olay haline gelmişti.

"İyi."

"Bence ilgiyi de sınırlandırmaya çalışmalıyız. El tutmak ya da çiçek göndermek yok. Hiçbir tatlı jest yok."

"Dur biraz, ben yüzünü sikerken nefes alabilmen için kafanı biraz geri çekmek tatlı sayılır mı? Benim kitabımda, düşünceli olmakla tatlı olmak arasında ince bir çizgi vardır."

"Şimdi kim ukalalık yapıyor acaba?"

"Bitti mi?"

"Son bir şey daha. Bence normalde bu tür durumlar tek eşli değildir. Daha çok *sorma, söyleme* tarzındadır. Ama çoktan prezervatifsiz seks yaptık, bu yüzden prezervatif kullanmaya geri dönmek istemiyorsan, bence başka biriyle seks yapmayı düşünmemeliyiz. Başkalarıyla çıkmak sorun değil elbette."

Onun herhangi biriyle seviştiğini, hatta başka bir erkekle çıktığını düşünmek bile beni çileden çıkarıyordu, bu yüzden kabul etmesi en kolay kural buydu.

Başımı onaylarcasına salladım. "Anlaştık."

Ninova

Şarabını yudumladıktan sonra tezgâha bıraktı ve parmağını bardağın kenarında gezdirdi. Kalın kirpiklerinin altından yukarı baktı. "Bu kadar. Yani... ne zaman hazır olursan başlayabiliriz."

Şarabımın geri kalanını yudumlarken bakışlarına karşılık verdim ve adaya doğru yürüdüm. Onu sandalyesinden kaldırıp bir omzumun üzerine attım ve yatak odama doğru yürüdüm. Kısa bir süre onu tezgâhın üzerinde becermeyi düşünmüştüm ama yatağımda sere serpe yattığı düşüncesi karşı konulamayacak kadar güzeldi. Kıkırdadığında sesi doğrudan kalbime dokundu.

Yatak odamda, onu yatağımın kenarında ayaklarının üzerine bıraktım, sonra on adım ötedeki sandalyeye yürüdüm ve üzerine yerleştim.

"Ne yapıyorsun?" diye güldü.

"Benim için soyun."

Yüzündeki gülümseme çok farklı bir şeye dönüştü. Yatak odasında kontrolü ele almamdan hoşlanıyordu.

Nora arkasına uzanıp elbisesinin fermuarını yavaşça açtı. Her bir dişin birbirinden ayrılma sesi, bende kumaşı parçalara ayırma isteği uyandırdı. İnce askıları omuzlarından sıyırıp ipeksi kumaşın yere süzülmesine izin verirken yerimden kıpırdamamak için sandalyenin kollarına tutunmak zorunda kaldım. Sadece bacaklarını saran topuklu ayakkabıları, askısız siyah dantel sutyeni ve ona uygun külotuyla bundan daha seksi olamazdı. Ama sonra çenesini kaldırdı, muhtemelen gözler önünde olmaktan duyduğu rahatsızlığa meydan okudu ve benim yarı kalkmış sikim tamamen sertleşerek ona selam verdi.

"Muhteşemsin." Sesim gergin ve biraz da titreyerek çıkmıştı. "Arkanı dön. Arkanı görmek istiyorum."

Ninova

Yavaş bir dönüş yaptı. Kahretsin, muhteşem kıçının arasına sıkışmış o ip parçası olmak istiyordum. Kurumuş dudaklarımı yaladım. "Yatağın kenarına otur."

Bu kadının emirlerimi yerine getirmesini izlerken neredeyse boşalacaktım. Bu adeta bana verdiği bir hediyeydi.

Nora yatağın kenarına oturdu ve bacaklarını birleştirdi.

Başparmağımla altdudağımı ovuşturdum. "Listene bir kural eklemek istiyorum."

"Neymiş o?"

"Birlikte olmadığımız zamanlarda kendine dokunmak yok. Kendini tatmin etmeni istemiyorum. Beni aramanı istiyorum. Sık sık."

Yutkundu ve başıyla onayladı.

"Teşekkür ederim. Şimdi bacaklarını aç."

Gözleri parlayıp karardı ama söyleneni yaptı.

"Daha geniş."

Elleriyle dizlerini daha ileri gidemeyecekleri kadar itti.

"Şimdi kendine dokun. Klitorisini okşa. Külotunun üzerinden."

Gözleri benimkilerle buluştu. Geri kaçıracak gibi oldu ama onun yerine bir elini külotunun üzerinde gezdirip klitorisinin etrafında küçük daireler çizerek masaj yapmaya başlarken bakışlarını ayırmadı. Birkaç saniye sonra gözleri kapandı. Dudakları aralandı ve göğsünün daha da hızlı yükselmesini izledim.

Mahvolmuştum.

Nasıl olur da bu kadına âşık olmamam beklenirdi ki? O tam anlamıyla her şeyiyle mükemmeldi, üstüne cinsel açıdan özgür ve rahattı... Onu izlerken pantolonumun üzerinden aletimi ovuşturdum. Nora'nın sırtı geriye doğru büküldü ve başı arkaya düştü. Hareketleri hızlanıp inlemeye başladığında, bunun uzun

Ninova

sürmeyeceğini anladım. Bu yüzden yanına gittim. Bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çökerek külotunu aşağı çektim ve sanki aylardır yiyeceğim ilk yemekmiş gibi büyük bir açlıkla bacaklarının arasına daldım. Dilimi tatlı deliğine sokup emdim ve sularının her zerresini içtim.

Nora parmaklarını saçlarıma geçirdi, tırnakları kafa derimi kazıyordu. "Beck..."

Uzanıp onu yerinde tuttum ve tüm yüzümü ona gömdüm. Burada boğulabilir, mutlu bir adam olarak ölebilirdim. Orgazmı, kıvranıp titremesi boyunca onu yaladım, ta ki o geriye düşüp yatağa yığılana kadar. Tatlılığının bir damlasının bile çarşaflarda ziyan olmasına izin veremezdim.

İşim bittiğinde ağzımı elimin tersiyle sildim ve pantolonumun içinde sıkışan aletimi serbest bıraktım. Ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu biliyor, içine dalıp nirvanamı bulmak için sabırsızlanıyordum.

Üzerine tırmandığımda Nora'nın gözleri yavaşça açıldı. Güzel yüzüne tatmin olmuş, şapşal bir gülümseme yayıldı. "Merhaba."

Dudağım yukarı kıvrıldı. "Merhaba."

"Bunda gerçekten çok iyisin."

"Teşekkür ederim."

"Şu anda ne kadar katılım sağlayabileceğimden emin değilim." Başını çevirerek yatağa yayılmış olan sağ koluna baktı. "Uzuvlarım jöle gibi oldu."

"Sorun değil. Gerisini ben hallederim."

Sırıttı. "Teşekkürler. Sana borcum olsun."

"Yakın gelecekte memnuniyetle tahsil edeceğim." Aşağı uzanıp aletimi avuçladım ve Nora'nın girişine dayayıp içine ittim. Sadece aletimin başı girmiş olmasına rağmen çoktan boşalmış

Ninova

olmasına seviniyordum çünkü bu utanç verici derecede hızlı olacaktı. Ne kadar sıkı olduğunu unutmuştum.

Kendimi daha derine ittiğimde gözlerim kapandı, yumuşak duvarları sikimin etrafında kasılıyordu. Verdiği hisse bakarak, bu gecenin en iyi cinsel deneyimlerim listesinde en üst sırada yer alabileceğini düşündüm, üstelik daha tam olarak içine girmemiş ve henüz boşalmamıştım. Yani o kadar iyiydi.

Aletimi daha derine ittim ve hayalarım kıçına dayanana kadar onu santim santim esnettim. Nora bana baktı, gözleri parlıyordu, dudakları hızlı nefeslerle aralanmıştı ve ben, burada kalmaya karar verdim. Hareket etmeyecektim. Belki de sonsuza kadar...

Ama sonra Nora doğrulup dudaklarını benimkilerle buluşturdu ve öpücüğünde kayboldum. Dev bir korkak gibi görünme riskini göze almamla birlikte diğer her şey kayboldu. Tekrar enerjiyle doldum. Kalçam hareket etmeye başladı, içeri ve dışarı doğru kayıyordu. O kadar ıslaktı ki... Çok kaygandı, olağanüstüydü. Ama önce onun tekrar boşalmasına ihtiyacım vardı. Daha beş dakika önce orgazm olmuş olması ve menimin bir füze gibi içimden çıkmaya hazır olması önemli değildi. Onu tatmin etmem, memnun etmem gerekiyordu.

Bu yüzden dizlerinden birini tuttum ve yeni bir açıyla içine girmek için kaldırdım. Yüzündeki "mutlu ve tatmin olmuş" ifadesi yerini "kahretsin, işte yine başlıyoruz" tarzında bir şeye bırakmıştı. Diğer yandan bir elimi aramıza soktum ve içine girip çıkarken klitorisine masaj yaptım. Nora'nın kasları titremeye başladı; etrafımda o kadar kasıldı ki, titreyişini, aletimi adeta sağdığını hissedebiliyordum.

İnleyerek orgazm oldu ve tekrar tekrar adımı söyledi.

Ve...

Ninova

İşte oradaydım.

Nirvana'da.

Cennette.

Bu sesi telefonuma kaydetmem gerekecekti, böylece gün boyunca bunu tekrar dinleyebilirdim. Özellikle de onunla konuşmama izin vermeyecekse.

Garip bir şekilde, seks sırasında kadınların adımı haykırması bana hiç zevk vermemişti. Ama Nora'nın bunu yapışıyla ilgili bir şey neredeyse boşalmamdan bile daha iyiydi. Bu hem içimi sıcacık ve yumuşacık hissettiriyor, hem de kendimi ormanın kralı gibi hissetmemi sağlıyordu.

Nora tekrar sakinleştiğinde hızımı arttırdım ve kendi rahatlamamı kovalayarak onu sonsuzmuş gibi akan spermlerimle doldurdum. Sonrasında vücudum sarsıldı ve onun derinliklerindeyken adeta bir spazm geçirdim. Gerçeklik geri gelmeye başladı ve Nora'nın iyi olduğundan emin olmak için başımı kaldırdım. Onu yine kocaman, şapşal bir gülümsemeyle buldum.

Ben de gülümsedim. "Merhaba."

Gülümsemesi genişledi. "Tekrar merhaba."

Kıkırdadım ve yerimden hiç ayrılmak istemesem de geri çekildim. "Bir dakika. Sana bir havlu getireyim."

Islak ve kuru bir havluyla geri döndüm. Nora hiç kıpırdamamıştı. Bu pisliği yaratmama izin veren o olduğu için, benim de en azından temizleyebileceğimi düşündüm. Ama bacaklarının arasına baktığımda, spermlerimin damladığını gördüm.

"Of, siktir," diye inledim. "Bu hayatımda gördüğüm en ateşli şey."

Nora dirseklerinin üzerinde doğrulurken onu durdurdum. "Hayır, hareket etme. Doğal bir şekilde dışarı çıkışını izlemek istiyorum."

Ninova

Kızardı. "Aman Tanrım. Bu çok tuhaf ve muhtemelen utanmalıyım. Ama bana bakışın o kadar seksi ki, umurumda bile değil."

Aletim henüz tam olarak yumuşamamıştı ve izledikçe tekrar sertleşmeye başlıyordum. Menimin amından sızıp kıçına doğru süzülüşünden gözlerimi ayıramıyordum. Arka deliğine yaklaştığında, bir parmağımı uzattım ve menimi deliğinin etrafına yaydım. Ben sıkı deliğini yoklayıp masaj yaparak onları içine sokmaya çalıştığımda Nora'nın gözleri kocaman açıldı.

"Buna izin yok mu?" diye sordum.

Altdudağını ısırdı. "Daha önce hiç yapmadım. En azından tam olarak. Eski sevgilim ve ben, biz... O bir kez denedi ama canım çok acıdı."

"Karşı değilsin gibi geliyor..." Islak parmağımın sadece ucunu içine daldırdım. Nora nefes nefese kaldı ama parmağımı yavaşça içeri ve dışarı itmeye başlayınca rahatladı. "Acıyor mu?"

Başını iki yana salladı.

"Bu gece yapmayacağız. Acelemiz yok. Ağırdan alırız. Belki seni buna hazırlamak için arada bir küçük bir masaj yaparız." Parmağımı biraz daha içeri ittim, parmak boğumuma kadar bile girmemişti. Etrafımda kasıldı... ama bir dakika sonra tekrar gevşedi. "Bana güvenmeyi öğrenmelisin. Canını yakmayacağımı ve sana iyi bakacağımı bilmelisin."

Başını salladı. "Tamam."

Bir dakika daha parmağımı nazikçe içine sokup çıkardım. Vücudu yeterince gevşemişti ama işleri çok hızlı ilerletmek istemedim. Bu yüzden parmağımı içinden çıkarıp onu düzgünce temizledim. İşim bittiğinde banyoya girdim. Dışarı çıktığımda Nora ayakta durmuş elbisesini giyiyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Ninova

"Giyiniyorum..."

"Sadece yarım saattir buradasın."

Gönülsüzce gülümsedi. "Biliyorum. Ama bu sadece seks, yani..."

"Ciddi misin? Öylece çekip gidecek misin? Biraz para bırakmam da gerekiyor mu?"

Nora gözlerini kıstı. "Pisliklik yapma, Beck. Anlaşmamız böyleydi."

Evet, sadece seks diye anlaşmıştık ama bu, yanlış hissettiriyordu. Yine de ilk günden onu korkutup kaçırmaktan korktuğum için şikâyet etmekten kendimi alıkoydum.

"İyi," diye homurdandım. "En azından seni eve bırakayım."

Elbisesinin fermuarını çekti. "*Uber* çağırırım."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Hayatımda ilk kez kullanıldığımı hissediyordum. Bundan pek hoşlanmamıştım. Derin bir nefes aldım. "Seni bir daha ne zaman görebileceğim?"

"Yakında."

"Daha net bir cevaba ne dersin?"

"Babam sadece birkaç günlüğüne şehirde, yani onunla birlikte olacağım." Parmaklarıyla saçlarını düzeltti. "Bir sürü plan yaptık. Müzeleri gezeceğiz, bir oyunu izleyeceğiz, yedi çeşit tadım menüsü olan bir Fransız restoranına gideceğiz... Hatta bir gün Louise ile öğle yemeği yiyeceğiz. Tanışacakları için heyecanlıyım."

Harika. Büyükannem Nora ile yemek yiyebiliyordu ama ben yiyemiyordum.

Yanıma geldi ve parmak uçlarında yükselerek dudaklarımı öptü. "Somurtuyorsun."

"Hayır, somurtmuyorum." *Kesinlikle somurtuyordum.*

"Seni ararım, tamam mı?"

Ninova

Bir dakika bile geçmeden kapıdan çıktı. Alnımı kapıya yasladım ve asansörün çıkıp inme sesini dinledim.

Bu takılmalık ilişki sandığım kadar kolay olmayacaktı.

BÖLÜM 21

Beck

"N?"

Nora gözlerini kısarak bana baktı. "Neden sırf bunu yapmaya devam etmem için yanlış tahminde bulunduğunu düşünüyorum?"

Çünkü sen zeki bir kadınsın.

Sırtıma kelimeler çizmesi yeni bir oyun haline gelmişti. Bu bir hafta önce onu yatırıp dilimle amını yalayarak *leziz* kelimesini hecelediğimde başlattığım oyunun onun versiyonuydu. O da bu iyiliğime karşılık verip sikimi yalayarak bir kelime oluşturmaya çalışmıştı ama aletimi boğazına sokmadan önce daha ilk harfin bitmesini bile bekleyememiştim. Ardından tırnağıyla sırtıma kelimeler yazmaya başlamıştı. Harika hissettiriyordu fakat harfleri bilemiyormuşum gibi davranmamın nedeni bu değildi. Çünkü işimiz bittikten sonra o lanet kapıdan çıkıp gideceğini biliyordum. Nora'dan alabileceğim her şeyi almak zorundaydım.

"Kazanmana izin vermeyecek kadar rekabetçiyim. Tekrar yap."

Ninova

Bana inanmış gibi görünmese de sırtıma *M* harfini üçüncü kez çizdi.

"*O* mu?" diye sordum.

Sırtımı tokatlayıp güldü. "Artık saçmaladığını biliyorum. *M* harfini *O* ile karıştırmanın imkânı yok."

Bir kolumu beline doladım ve o üstte olacak şekilde bizi döndürdüm. Nora cıyakladı ama yüzünde bir gülümseme vardı. Yanağındaki bir tutam saçı geriye attım. "Seni yarın görmek istiyorum."

"Utah'ta olacağım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Saat gece yarısını geçmişti, yani teknik olarak o ve büyükannem yarın ayrılacaklardı. Ancak gitmeden önce onu tekrar görmek istiyordum. "Bu akşam o zaman."

"Bavulumu hazırlamam lazım. Uçuşumuz erken ve sabah beşte havaalanında olmamız gerekiyor."

"Bavul hazırlamak en fazla bir saatini alır. Seni dışarı çıkarmak istiyorum."

Nora kıpırdanarak benden uzaklaşmaya çalıştı. "Yapacak çok işim var."

"Bavulunu hazırlaması için Gwen'i gönderirim."

"Gwen mi? Asistanın mı?"

Başımı salladım. "İhtiyacın olan günlük işleri de halledebilir. Babanla gittiğin ve çok sevdiğin o Fransız mekânına gidebiliriz."

"Beck..."

Bu sesi biliyordum. Bu surat ifadesini de biliyordum. Ne zaman kuralları biraz esnetmeye çalışsam aldığım cevap buydu. Daha aletim tamamen gevşemeden aceleyle çekip gitmek yerine geceyi benim evimde geçirmesini istediğimde, benimle sadece hızlı bir sevişme yerine yemek yemeyi de içeren bir

Ninova

öğle arasında buluşmasını istediğimde, öylesine mesajlaşmak istediğimde...

"Tek bir akşam yemeği. Yarın iki haftalığına gidiyorsun. Döndüğünde Kaliforniya'ya taşınmana çok az zaman kalmış olacak."

Siktir... yine o mide yanması başlamıştı. Kontrol için doktora gitmem gerekiyordu. Son zamanlarda çok sık olmaya başlamıştı.

Nora altdudağını dişledi. İlk defa aptal kurallarını çiğnemeyi düşünüyor gibiydi. "O restoranı gerçekten sevdim. Yine de asla rezervasyon yaptıramazsın. Ben neredeyse üç ay önceden ayarlamak zorunda kaldım."

"Eğer bize bir masa ayarlayabilirsem, gelir misin?"

"Sahibi müşterin falan mı, bu yüzden mi bizi içeri sokabileceğini düşünüyorsun?"

"Hayır. Sahibinin kim olduğu hakkında bir fikrim yok."

"Pekâlâ. Ama sırf asla masa bulamayacağın için evet diyorum."

Gerekirse o siktiğimin restoranını *satın alırdım.* Gülümsedim. "Seni sekizde alırım."

"Daha rezervasyon yaptırmayı bile denemedin."

"Sorun olmayacak."

Nora gözlerini devirdi. "Çok kibirlisin."

"Kibirli değil de, kendinden emin diyelim."

"Her neyse. Masa bulamadığında bu sözleri yutmak zorunda kalacaksın. Sana söylüyorum, içeri girmek imkânsız. Ayrıca akşam yemeği anlaşmamız sadece o restoran için. *Chez Coucou* olmazsa, akşam yemeği de olmaz."

Sırıttım. "Yiyip yutacağım tek şey yedi çeşit yemek ve tatlı olarak da sen olacaksın."

Ninova

"Az önce John Morlin'le konuştum." Gwen başını salladı. "Kimseyi tanımıyormuş. *Chez Coucou*'da size bir masa ayarlayabilecek bir bağlantısı da yokmuş."

"Tanrı aşkına. Alan Fortunato'yu dene. Adamın bir sürü kulübü var. Bağlantıları olmalı."

"Çoktan denedim. Trey Peterson'ı da denedim. Size Michelin yıldızlı* *La Mer*'de bir masa ayarlayabilirmiş. Sahiplerinden biri onun kulüplerinden birinin gizli ortağıymış."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve bilgisayarımın köşesindeki saate baktım, neredeyse dört olmak üzereydi. "*La Mer* işe yaramaz. Tüm eski müşterilerimizi gözden geçir. Bak bakalım bağlantısı olabilecek, benim aklıma gelmeyen biri var mı?"

Gwen omuz silkti. "Tamam. Her ihtimale karşı *La Mer*'de rezervasyon yaptırmamı ister misiniz?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. *Chez Coucou* olmalı."

"*Chez Coucou*'ya kim gidiyor?" Asistanım dışarı çıkarken kardeşim Jake ofisime girdi.

Başımı salladım. "Hiç kimse gitmiyor. Şu anda meşgulüm. Ne oldu?"

Her zamanki gibi kardeşim kıçını misafir sandalyelerinden birine yerleştirdi. Ardından arkasına yaslandı ve sandalyenin iki bacağını yerden kaldırdı. "Ofisine her geldiğimde bana meşgul olduğunu söylediğini biliyor musun?"

"Çünkü ben her zaman meşgulüm."

"Nasıl rahatlayacağını öğrenmezsen kalp krizi geçirirsin. Yeni bir meditasyon sınıfına katıldım. Sen de gelsen iyi olur."

Bu bana mide yanmam için bir kardiyolog randevusu almam gerektiğini hatırlattı. "Meditasyona ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey bana buraya neden geldiğini söylemen, böylece

* Olağanüstü yemekler sunan restoranlara verilir.

Ninova

işime geri dönebilirim. Ben bir şeyler yaparak rahatlıyorum, hippinin biri gong çalarken gözlerimi kapatarak değil."

"Büyükannemin eski sevgililerinden birini görmeye gideceğini biliyor muydun?"

Derin bir iç çektim. Ofisimden çıkmayacaktı. "Evet, biliyordum."

"Nora adamın Bryce Kanyonu yakınlarında yaşadığını söyledi. Utah'ta kayak yapmıştım ve bir keresinde uçaktan görmüştüm. Muhteşem görünüyordu."

Gözlerim kısıldı. "Nora'yla ne zaman konuştun?"

"Öğle yemeğinde."

"Nora'yla yemeğe mi gittin? Büyükannem ve Nora'yla yani, değil mi?"

Jake sırıtarak parmağını bana doğrulttu. "Acayip derecede sadece Nora'yla gittiğimi söylemek istiyorum. Ama masanın üzerinden atlayıp beni dövebilirsin gibi geliyor, o yüzden seninle uğraşmayacağım. Evet, bugün büyükannem ve Nora'yla öğle yemeği yedim."

Nora'nın ailede yemek yemediği tek kişi ben miydim yani?

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, ha?" dedi Jake.

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Söylemene gerek yok. Bunu yüzünde açıkça görebiliyorum."

Telefonum masanın üzerinde vızıldadı. Bu sabah beni *Chez Coucou*'ya sokup sokamayacağını öğrenmek için aradığım bir müşterimdi. Asistanı yurtdışında olduğunu söylemişti. Hızlıca aramasını yanıtladım. "Selam, Robert. Beni geri aradığın için teşekkürler."

"Sorun değil. Uçağa binmek üzereyim, fazla vaktim yok."

"O kadar da önemli değil. Fakat madem seni buldum, *Chez Coucou*'da bir bağlantın olma ihtimali var mı? Rezervasyon yaptırmaya çalışıyorum ama orası lanet olası Fort Knox gibi kilitli."

Ninova

"Ne yazık ki tanıdığım yok. Alan Fortunato'yu denedin mi?"

"Evet, şansım yaver gitmedi."

"Üzgünüm, dostum."

"Hiç önemli değil. Yoldayken aradığın için minnettarım."

"Eğer oraya girmeyi başarırsan, bu kadar abartmaya değip değmediğini bana bildir."

"Bildiririm."

Telefonumu masama fırlattım ve iç çektim. Jake hâlâ ofisimden gitmemişti. "Neden bu gece *Chez Coucou*'ya girmek istiyorsun?"

"Seni ilgilendirmez."

Jake omuz silkti. "Pekâlâ. Fakat muhtemelen seni içeri sokabilirim."

Gözlerim kısıldı. "Nasıl?"

"Müdür Brett Sumner'la aynı üniversiteye gittim." Yumruğunu göğsüne vurdu. "*Phi Sigma Kappa* kardeşleriyiz. Benim için her şeyi yapar."

"Neden daha önce söylemedin? İçeri girdiğinde Gwen'le bu konu hakkında konuştuğumu duymadın mı?" Jake'in sürekli elinde bulundurduğu telefonunu işaret ettim. "Ara ve bak bakalım sekiz buçuk için bir masa bulabilecek miyim?"

"Kaç kişilik?"

"İki."

"Birlikte yemek yiyeceğin diğer kişinin adı ne?"

"Rezervasyonu benim adıma yaptır."

Jake sırıttı. "Telefon etmemi istiyorsan diğer kişinin adını bilmem gerekecek."

"Ne için?"

Ninova

"Çünkü bu rezervasyonu yaptırmak için oldukça çaresiz görünüyorsun. Bugünlerde müşterileri geri çeviriyorsun, bu yüzden bir müşteriyi etkilemek için çaresiz olmadığını biliyorum. Bir kadın için olduğunu tahmin ediyorum. Seni bu kadar etkileyen kişinin kim olduğunu merak ediyorum."

Parmağımı telefonuna doğru uzattım. "Sadece şu lanet aramayı yap."

Sırıtışı genişledi. "Kimi etkilemeye çalıştığını söylemeden olmaz."

"Kimseyi etkilemeye çalışmıyorum. Sadece... rezervasyona ihtiyacım var. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Nora, öyle değil mi?"

Kardeşimin saçmalıkları için vaktim yoktu. "Evet, Nora. Şimdi şu lanet aramayı yap."

"Öğle yemeğinde bana bir arkadaşıyla akşam yemeği için oraya gidebileceğini söylemişti."

"*O halde neden bana kim olduğunu söylettin?*"

Gülümsemesi tam bir sırıtışa dönüştü. "Sadece itiraf ettiğini duymak istedim."

"Şu kahrolası aramayı yap."

Jake telefonu aldı ve birkaç saniye kurcaladıktan sonra kulağına götürdü. "Hey, Brett. Naber, dostum?"

Sonunda rezervasyonumu sormadan önce birkaç dakika boyunca aptalca sohbetlerinin tek tarafını dinledim.

"Dinle, abim bir kadını etkilemeye çalışıyor. Bu akşam sekiz buçukta senin mekânda bir rezervasyona ihtiyacı var. Bunu benim için ayarlayabilir misin?"

Duyacaklarım için çok endişeliydim.

Ninova

Jake sırıttı. "Sen harikasın, dostum. Sana bir borcum oldu." Brett'in cevabını dinledikten sonra kıkırdadı. "Tamamdır. Yakında bunu gerçekleştireceğim."

Ardından telefonu kapattı ve yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Hallettim."

"Teşekkür ederim."

"Anladığım kadarıyla aranızda olanları gizli tutuyorsunuz? Nora arkadaşının sen olduğundan bahsetmiyor, sen de akşam yemeğinde buluştuğun kişinin adını gizli tutmaya çalışıyorsun. Anladığım kadarıyla işler geçici olmaktan çıkmış?"

Cevap vermedim. *En azından sözlü olarak.*

Jake yüzümü okudu. "Ah. Üzüldüm. Bu berbat bir durum."

Kardeşim genellikle kadınlar hakkında konuştuğum son kişiydi. Ama bir zayıflık anıyla gardımı indirdim. "Evet, öyle."

"Yaz sonunda taşınıyor, değil mi?"

"Evet."

"Bazı insanlar uzun mesafe ilişkilerini yürütebiliyor."

"Bundan biraz daha fazlası var."

Jake başını salladı. En sonunda sandalyenin dört ayağını da yere koydu. "Bırakayım da işine dön."

Onu kapıda durdurdum. "Hey, Jake?"

Arkasını döndü.

"Rezervasyon için teşekkürler."

"Lafı bile olmaz. İyi eğlenceler."

Başımı salladım. "Bu arada... ofisime neden gelmiştin?"

Çocuksu gülümsemesini takındı. "Nora'yla öğle yemeği yediğim gerçeğini yüzüne vurmak için. Ona çok fena tutulduğunu biliyorum, sen bilmezken bile biliyordum."

BÖLÜM 22

Nora

"Bize bir masa ayarladığına hâlâ inanamıyorum."

Beck göz kırptığında kalbimi koruyan buzların bir parçası daha eridi. İyi ki sabah buradan gidiyordum çünkü bu çok hoştu. Bir beyefendi oluşu, kapıyı açması, sandalyemi çekmesi, bana güzel göründüğümü söylemesi... Aslına bakılırsa, Beck'in centilmen olmayan diğer yanını da seviyordum. Kapıyı açmak yerine fermuarımı açmasını, sandalyemi çekmek yerine saçımı çekmesini, ne kadar güzel göründüğümü söylemek yerine kendime dokunmamı söylemesini... Ama uzun zamandır biriyle çıkmamıştım ve yatak odasının dışında özel muamele görmek hoşuma gitmişti.

"Son birkaç haftadır birlikte çok zaman geçirmişiz gibi hissediyorum." Şarabımı yudumladım ve bardağımın kenarından Beck'i izledim. Her zaman dikkatliydi ama bu gece beni izleyişinde farklı bir şey vardı, hatta bu mümkünse her zamankinden daha yoğun bir şeydi. "Ben yokken kendini oyalamak için ne yapacaksın?"

"Öncelikle, aslında birlikte o kadar çok zaman geçirmedik."

"Son iki haftadır yedi gecenin beşinde birbirimizi gördük."

Ninova

"Evet ama her seferinde sadece bir saat gördük. Bu süreyi toplayınca, ofiste geçirdiğim bir günden bile daha az oluyor."

"Ah. O zaman ben yokken çıkabileceğin normal uzunluktaki randevuları bir düşünsene." Bunu söylerken bile içim yandı.

Beck'in şarabı dudaklarının yarısına kadar gelmişti ki eli dondu. "Biriyle çıkmayı planlamıyordum." Alnı kırıştı. "Peki ya sen?"

Gerçek şuydu ki, biriyle çıkmak gibi bir isteğim yoktu. Son birkaç yıldır, flört etmek bir amaca ulaşmak için bir araçtı. Ara sıra seks yapmaktan hoşlanıyordum. Bu yüzden içki içerken havadan sudan konuşuyor ya da pahalı bir akşam yemeği sırasında bir borsacının bana ne kadar para kazandığını anlatmasını dinliyordum. Ama flört kısmını özlememiştim. Yine de çıktığım erkeklerin hiçbiri Beck gibi değildi.

Umursamaz görünmeye çalışarak omuz silktim. "Hayır ama... bilirsin, olacağı varsa olur. Bu gece -yemeğe çıkmamız- bir şeyleri değiştirecekmiş gibi hissetmeni istemiyorum."

Beck dudaklarını büzdü. "Bana beş yüz kere senin için sikişmekten başka bir şey olmadığımı hatırlatmışken bunu nasıl yapabilirim?"

"Bu konuda anlaşmıştık."

"Evet, biliyorum. Ama ben bacakları olan her şeye sürtünen bir köpek değilim. Sanırım sen yokken iki hafta dayanabilirim."

"Bu kadar sinirlenmene gerek yok. Sadece üzülmeyeceğimi belirtmek istedim. Eğer sen... bilirsin işte."

Beck'in gözleri bir şey arıyormuş gibi yüzümde gezindi. Ardından gözlerini kıstı. "Eğer ben... ne, Nora? Seni rahatsız etmiyorsa söyle o zaman."

Gözlerimi devirdim. "Sanırım ikimiz de neyden bahsettiğimi biliyoruz. Kabalaşarak söylememe gerek yok."

Ninova

Beck öne doğru eğildi. "Ama ben söylemeni istiyorum. Başka bir kadını becermem seni rahatsız etmez mi? Belki sana yaptığım gibi yüzümü onun da bacaklarının arasına gömerim? Bu seni rahatsız etmez, değil mi?"

Çenem kasıldı. "Sorun değil."

"Gerçekten mi? Belki biriyle buraya gelirim. Sonra onu eve götürürüm. Tatlı niyetine sikimi yalatırım."

Şarap kadehimi kavradım. "Ne istersen yap."

"Doğru." Başını salladı. "Tabii. Çünkü ne yaptığım umurunda değil. Sonuçta bu öylesine bir şeydi, değil mi?"

Omuz silktim ve başka tarafa baktım. Aramızdaki hava çatırdadı. Beck'in öfkeli gözlerini üzerimde hissediyor ama başımı çeviremiyordum. *En azından şimdilik.*

Sonunda sessiz gerginliği bozdu. "Nora, bana bak."

Gözlerim onunkilerle buluştu. Bakışlarıma karşılık verirken uzun saniyeler geçti. Birkaç dakika sonra başını iki yana salladı. "Siktir et. Pek çok şey olabilirim ama yalancı değilim. Bu yüzden biraz riske girip dürüst olacağım, belki de o gece barda beni öptüğünden beri ilk kez." Bana biraz daha yaklaştı. "Başka biriyle yatmanı istemiyorum. Ya da birinin sikini emmeni. Başka bir adamın sana dokunduğunu düşünmek..." Gözleri benimkilerle tekrar buluşmadan önce birkaç saniye uzaklara baktı. "Bu beni saldırgan hissettiriyor, Nora. Ve ben şiddet yanlısı bir adam değilim. O yüzden orada oturup sen yokken ne yaptığım umurunda değilmiş gibi davranabilirsin. Ancak ben dürüst olacağım. Çünkü umursamak senin kurallarına aykırı olsa da, sana yalan söylediğim için mutlu olacağına dürüst olduğum için bana kızmanı tercih ederim."

Ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemeyerek geri kapattım.

Ninova

Beck peçetesini masaya fırlatıp ayağa kalktı. "Ben tuvalete gidiyorum. Şarabını bitir, döndüğümde rol yapmaya devam edebiliriz."

Ben bir şey söyleyemeden masadan uzaklaştı. Neredeyse on dakika boyunca ortalıkta görünmedi. Beni burada bırakmış olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Ama sonra geri döndü. Öfkeli yüzü yumuşamıştı ve kendimi aptal gibi hissettim.

Beck sandalyesini çekerken konuşmaya başladı. "Özür dilerim. Haddimi aşmamalıydım."

Bir elimi kaldırdım. "Hayır, özür dilemesi gereken benim. Haklısın. Başka bir kadınla birlikte olman beni rahatsız eder."

"İşin komik yanı, bu tür durumlarda genellikle senin yerinde ben olurum. Kendi yaptığım anlaşmada sağ gösterilip sol vurulmuş gibi hissediyorum."

Başımı iki yana salladım. "Uzaktayken kimseyle birlikte olmayacağım. Senin de kimseyle birlikte olmanı istemiyorum."

"Teşekkür ederim." Gülümsemesi aydınlandı. "Bu yeni anlaşmayı bir şekilde resmileştirmeliyiz. Seni masanın altından parmaklamama ne dersin?"

Tekrar göz kırptığında bunu karnımın derinliklerinde hissettim. Sonrasında bir şekilde normale döndük. Sohbetimiz hiç kesilmeden yedi çeşit yemek yedik. Beck'e Louise'le Utah'a yapacağım seyahatten, neşeli kardeşiyle yediğim öğle yemeğinden ve o öğleden sonra son sehpa kitabımın düzeltmelerinin nasıl onaylandığından bahsettim. O da bana üzerinde çalıştığı bazı anlaşmalar hakkında hikâyeler anlattı. Hesabı ödedikten sonra ayağa kalktı ve bana yardım etmek için elini uzattı. Ayağa kalktığımda beni kendine doğru çekti.

"Bu gece o kadar kötü müydü? Benimle yemek yemek seni öldürdü mü?"

Ninova

"Hayır." Gülümsedim. "Aslında gerçekten iyi vakit geçirdim."

"Güzel." Baş başayken yaptığı gibi dudaklarını sahiplenici bir tavırla benimkilere bastırdığında dizlerimin bağı çözüldü.

Dışarı çıktığımızda Beck taksi çağırmak için elini kaldırdı. "Senin evine gitmeye ne dersin, böylece uçağın çok erken olduğu için eve geç dönmemiş olursun."

"Hımm... Evim çok dağınık."

Yanağımı avuçladı. "Sen benim altımdayken, bulunduğumuz yer yanıp kül olsa bile muhtemelen fark etmem."

"Belki başka bir zaman gelirsin?"

Beck bana bir bakış attı. "Seni evden almaya çalıştığımda, buna da izin vermiyorsun. Bir şeyler sakladığını düşünmeye başlıyorum. Evli olmadığına emin misin?"

Hay aksi. Kendimi gülümsemeye zorladım ve kollarımı boynuna doladım. "Kesinlikle evli değilim. Sadece... bu gece bende olmayalım, olur mu?"

Bana şüpheyle baksa da başıyla onayladı. "Peki ya döndüğünde?"

Şimdiden hayır diyerek geceyi mahvetmek istemiyordum, bu yüzden engelle zamanı geldiğinde başa çıkmaya karar verdim. "Elbette. İyi bir plan."

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

BÖLÜM 23

Beck

Beş gün sonra, Nora'nın blogundaki aynı Bryce Kanyonu videosunu dördüncü kez izledim ve bugün onuncu kez telefonumu kontrol ettim.

Ondan hâlâ yanıt alamamıştım. Gittiğinden beri her gün mesajlaşmıştık ama dün sabah sessizliğe gömülmüştü. İlk başta mesajlarım okunmamış olsa da teslim edildi olarak görünüyordu ama artık teslim edildi olarak bile görünmüyorlardı. Belki de telefonu bozulmuştu. Direkt büyükannemi aramam gerektiğini düşündüm ve Maddie'yi yatağına yatırdıktan sonra kendime bir bardak viski doldurup kanepeye yerleştim.

Büyükannem üçüncü çalışta telefonu açtı.

"Selam. En sevdiğim kız nasılmış bakayım?"

"Ah, sadece çok ama çok meşgul." Ne olduğunu anlayamadım fakat sesinde bir gariplik vardı.

"Meşgul, ha? Son iki gündür neler yapıyorsun?"

"Orada burada takılıyorum işte."

Ninova

Büyükannem utangaç biri değildi. Ayrıca telefonda iğneleyici ya da alaycı bir şeyler söylemeden beş saniye konuşamazdı. "İyi hissediyor musun?"

"Ah, evet. Oldukça harikayım. Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Yine sessizlik.

"Peki ya Nora? Her şey yolunda mı? Ona birkaç mesaj gönderdim ama cevap vermedi."

"O sadece... biraz halsiz hissediyor."

Doğruldum. "Hasta mı?"

"Muhtemelen dün gece şarabı fazla kaçırmıştır."

Omuzlarım çöktü. *Harika.* Şimdi onu barda *Tinder*'dan bir pisliği beklerken hayal ediyordum.

Büyükannem yine sessizleşti. Gerçi bu sefer arka plandaki gürültüyü duymamı sağladı. Havaalanlarındaki gibi bir tür anonsa benziyordu.

"Neredesin?"

"Otel odamdayım."

"Odanda mı? O anons neydi peki?"

"Ah, televizyondan gelmiş olmalı."

Neden yalan söylüyormuş gibi hissediyordum?

"Gitmem gerek, tatlım," dedi büyükannem.

"Odanda öylece oturacaksan ne acelen var?"

"Güzellik uykusuna ihtiyacım var."

Bir şeyler döndüğü hissinden kurtulamıyordum. Ama büyükannemi tanıyordum. Eğer zorlarsam telefonu yüzüme kapatırdı.

"Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Neymiş o?"

Ninova

"Yarın sabah bana mesaj at ve Nora'yla ikinizin iyi olduğunu söyle."

"Bizim için endişelenme. Biz iyiyiz, canım."

"Bunu benim için yapar mısın, lütfen?"

İç çekti. "Elbette. İyi geceler, Beck."

Telefonu kapattıktan sonra bardağımdaki viskiyi bitirip bir tane daha doldurdum. Kendimi huzursuz hissediyordum ve bunun rahatlamama yardımcı olacağını umuyordum. Ama olmadı.

Bütün gece yatakta dönüp durdum ve ertesi gün telefonumu onlarca kez kontrol ettim. Büyükannem söz verdiği mesajı göndermemişti. Akşam yemeği vakti geldiğinde sabrım tükendi ve önce Nora'ya mesaj attım.

Beck: Selam. Büyükannem dün kendini iyi hissetmediğini söyledi. Bugün her şey daha iyi mi diye kontrol edeyim dedim.

Ekranıma baktım, mesajın *gönderildi* kısmından *teslim edildi* kısmına geçmesini bekledim. Ama bu hiç olmadı. *Ne oluyordu böyle?* Bir insan çok fazla şarap içtiği için iki gün boyunca telefonunu şarj edemeyecek kadar hasta olabilir miydi? Daha fazla oyalanmak yerine telefonumda büyükannemin numarasını bulup aradım. İki kez çaldı ve sesli mesaja düştü. Bu da büyükannemin beni sesli mesaja yönlendirdiği anlamına geliyordu çünkü telefonu yanında olmasaydı birkaç kez daha çalardı. Eğer telefonu kapalıysa doğrudan sesli mesaja giderdi.

Homurdanarak telefonu tezgâha fırlattım. Ne yazık ki kızımın koridordan geldiğini fark etmemiştim.

"Sorun ne, babacığım?"

"Bir şey yok, tatlım."

Ninova

Annesinin bir şeye inanmadığında yaptığı surat ifadesinin aynısını yaptı. Bu beni gülümsetti. Maddie'yi yerden kaldırdım ve baş aşağı çevirdim.

Kıkırdadı. "Baba, ne yapıyorsun?"

"Somurtmanı gülümsemeye çevirmeye çalışıyorum." Sanki yerçekimi dudaklarının köşelerini ters yöne çevirebilecekmiş gibi onu birkaç kez salladım. Yaptığım işe yaradı çünkü onu ayaklarının üzerine bıraktığımda kızım gülümsüyordu.

"Akşam yemeğinde ne yemek istersin?" diye sordum. Cumartesi akşamları hep dışarıdan sipariş verirdik.

Hoplayıp zıpladı. "Suşi ve açai kâsesi."

Kıkırdadım. Ben küçükken *McDonald's* benim için bir ziyafet olurdu. Yeni nesil çok fenaydı.

"Geçen seferki siparişinin aynısını mı istiyorsun?"

"Evet, lütfen."

İşaretparmağımla burnunun ucuna dokundum. "Tamamdır."

"Baba, bugün çektiğim fotoğrafları bilgisayarına yükleyebilir misin? Nora'ya göndermek için birkaç tane seçmek istiyorum."

Kızım şimdi fotoğrafçılık rozeti üzerinde çalışıyordu. Bugün Nora'nın projesindeki gibi grafitilerin fotoğraflarını çekebilmek için tüm şehri dolaşmıştık.

"Elbette. Ama sana nasıl yapılacağını göstereceğim. Ben izci kız fotoğrafçılığı rozetimi çoktan kazandım."

Maddie kıkırdadı. "Baba, sen hiç izci kız olmadın ki."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen bir erkeksin!"

Gülümsedim. "Git kameranı getir, ufaklık. Sana onları nasıl yükleyeceğini öğreteceğim ve annen seni almadan önce fotoğraflara bakabilirsin."

Ninova

"Tamamdır, babacığım!" Koşarak odasına gitti.

Yemek siparişimizi vermemin ardından büyükannemi bir kez daha aradım. Aynı şey yine oldu, iki kez çaldıktan sonra telesekreter çıktı. Ben de bir mesaj gönderdim.

Beck: Nora ve sen bugün nasılsınız?

Telefonum gelen bir mesajla çınlayana kadar neredeyse iki saat geçti. Maddie'yle yemeğimizi çoktan bitirmiştik ve annesine gitmek için odasında eşyalarını topluyordu.

Büyükannem: Biz iyiyiz.

Telefonuma bakarken bir kez daha kaşlarımı çattım.

Beck: O zaman neden beni sesli mesaja yönlendirip duruyorsun? Ve Nora'nın telefonu neden kapalı?

Noktaların zıplamaya başlamasını izledikten sonra birkaç dakikalığına durdu. Ardından tekrar yazmaya başladı.

Büyükannem: Buraya gelmemelisin.
Ama beni hiç dinlemeyeceğini biliyorum.

Ne haltlar dönüyordu?

Beck: Bana oraya uçmamı mı söylüyorsun? Neler oluyor?

Büyükannem: Sana hiçbir şey söylemiyorum.
Ama nasıl biri olduğunu biliyorum.

Bir şeyler yolunda değildi.

Beck: Nora şu anda nerede?

Yanıt gelmeden önce uzun bir sessizlik daha oldu.

Büyükannem: Dinleniyor.

Akşamdan kalmışlığını hâlâ mı atlatamamıştı? *İki gün boyunca? Sikerler böyle işi.* Tekrar mesaj atmak yerine ara tuşuna bastım. Bir kez çaldıktan sonra telesekretere düştü. Telefonunun iki saniye önce elinde olduğu ortadaydı. Ne haltlar dönüyor diye yazmaya başlamıştım ki, büyükannemden bir mesaj daha geldi.

Büyükannem: Şu anda konuşamam.

Beck: NEDEN? NELER OLUYOR?

Büyükannem: Eğer gelirsen yarın görüşürüz.

Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hemen ardından yaptığım ilk iş bulabildiğim ilk Utah uçağına rezervasyon yaptırmak olduğu için öğrenmek üzereydim.

Utah'taki Cedar City Bölgesel Havaalanı'ndaki kiralama kontuarında durdum. "Müsait arabanız var mı?"

"Rezervasyonunuz yok mu?" diye sordu diğer taraftaki adam.

"Hayır."

"Bir kontrol edeyim." Tekrar bana dönmeden önce bir dakika boyunca klavyesinde birkaç tuşa bastı. "Sadece SUV araçlarımız müsait."

"Mükemmel."

"Tamam. Peki ne zaman iade edeceksiniz?"

En ufak bir fikrim yoktu. "Yarına kadar ayırtmak istiyorum ama gerekirse arayıp uzatabilir miyim?"

"Tabii."

Büyükannemin seyahat programı elimde vardı, bu yüzden nerede kaldığını biliyordum. Ayrıca uçaktayken *Find My* uygulamasıyla bana konumunu verdiğini de hatırlamıştım. Kiralık

Ninova

arabaya bindiğimde otelin adresine bakmak yerine GPS'i onun tam konumuna ayarladım. Bulunduğu yer 132 kilometre uzaklıktaydı ama yollar açıktı, o yüzden navigasyonun beni otoyoldan çıkarması bir saatten biraz fazla sürdü. Birkaç kilometre sonra GPS işlek bir yoldan sola dönmemi istedi. Cannon Memorial Hastanesi'nin otoparkına...

Bu da neydi?

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Büyükannem hastanede miydi? Neden bana söylememişti ki? GPS gideceğim yere vardığımı gösteriyordu ama buradan nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden ana girişin yakınına park ettim ve danışma masasına doğru yürüdüm.

"Merhaba. Bir hastayı ziyarete geldim ama oda numarasından emin değilim."

Önünde *Gönüllü* yazan pembe bir blazer ceket giymiş yaşlı kadın bana gülümsedi. "İsmi nedir?"

"Louise Aster."

Kadın bilgisayara adını yazdı. "Aster adında birini göremiyorum. Fakat saat on biri geçti. Bugün taburcu edilmiş olabilir mi?"

Telefonumdaki *Find My* uygulamasını açtım ve yeniledim. Büyükannem kesinlikle buralarda bir yerdeydi. Belki de şu anda bulunduğu kattan tekerlekli sandalyeyle indiriliyordu. Omuz silkerek az önce girdiğim kapıyı işaret ettim. "Olabilir. Şu anda taburcu ediliyor olsaydı buradan mı çıkardı?"

Kadın başını salladı. "Genellikle, evet."

Lobinin etrafına bakındım. Büyükannemden hiçbir iz yoktu. "Pekâlâ. Teşekkürler." Yürümeye başladım ama sonra aklıma bir şey daha geldi... "Nora Sutton'a da bakar mısınız, Eleanor Sutton?"

Ninova

Kadın tekrar bilgisayarına yazı yazmaya başladı. "Bayan Sutton yoğun bakım ünitesinde, dördüncü yatakta."

Karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. "Oraya nereden gideceğimi söyleyebilir misiniz?"

Kadın bir dizi asansörü işaret etti. "Doğu asansörleriyle üçüncü kata çıkın ve sağa dönün. Karşınıza çıkacak."

"Teşekkürler."

Asansörle yukarı çıkarken kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyordum. Otuz saniyeden az sürmüştü ama indiğimde içim düğüm düğüm olmuştu. Sağa döndüm ve üzerinde "Yoğun Bakım" yazan çift kanatlı kapıya doğru hızlı adımlarla ilerledim.

Ünite, ortasında bir hemşire masası ve çevresinde cam bölmelerle ayrılmış odalar bulunan büyük, açık bir alandı. Önlüklü gördüğüm ilk kişiye doğru yürüdüm. Telefonla konuşuyordu ama bu beni durdurmadı.

"Nora Sutton. Dördüncü yatak?"

Adam eliyle işaret etti ve konuşmasına geri döndü. İşaret ettiği yöne geldiğimde bir kez daha dikkatlice baktım. *Lanet olsun.* Bu... Nora mıydı? Emin olmak için birkaç adım daha attım. Yatakta yatan kişi Nora'ya hiç benzemiyordu. Solgundu, çok küçük görünüyordu, ona bağlı bir sürü kablo ve monitör vardı. İçeri girdiğimde bir hemşire monitörlerden birini ayarlıyordu.

Kibarca gülümsedi. "Merhaba."

Konuşurken hemşireye bakma nezaketini göstermek istiyordum ama gözlerimi Nora'dan ayıramıyordum. "O iyi mi?"

"Bayan Sutton, durumu göz önüne alındığında bekleneceği kadar iyi."

"Durumu mu? Durumu nedir?"

Hemşire beni baştan aşağı süzdü ve dostça gülümsemesi temkinli bir hal aldı. "Özür dilerim. Siz kimsiniz? Bayan Sutton ile akrabalığınız nedir?"

Ninova

Nora'nın başının üzerindeki duvarda kırmızı bir işaret dikkatimi çekti. *DNR*. Hayata döndürmeyin mi? O işaret ne diye oradaydı?*

Sesimi yükselttim. "Nora'ya ne oldu?"

"Efendim, sizden dışarı çıkmanızı istemek zorundayım."

Arkamdan tanıdık bir ses geldi. "Bea, bu benim torunum. Benimle birlikte."

Döndüğümde büyükannemi elinde bir fincan kahve tutarken buldum. Yüzü ciddiydi ve gözlerinin altındaki deride koyu halkalar oluşmuştu. Bir süredir uyumamış gibi görünüyordu.

"Büyükanne, neler oluyor? Nora'ya ne oldu?"

Büyükannem ve hemşire bakıştılar, ardından büyükannem omzunun üzerinden arkasını işaret etti. "Neden gidip bekleme odasında birkaç dakika konuşmuyoruz?"

Uzun bir süre boyunca Nora'nın hareketsiz bedenine baktım. En sonunda yoğun bakımdan çıkıp büyükannemi koridorun sonundaki boş bir odaya kadar takip ettim. Büyükannem turuncu plastik bir sandalyeye oturdu ve yanındaki sandalyeye hafifçe vurdu. Ama ben oturamayacak kadar gergindim. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Ne haltlar dönüyor, büyükanne? Nora iyi mi? Sen iyi misin?"

Hüzünle gülümsedi. "Ben iyiyim, tatlım."

"Kaza falan mı geçirdiniz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, kaza değil. Nora iyi değil, Beck. Bunu sana söylemek bana düşmezdi. Durumunu kimsenin bilmesini istemiyordu. Ama madem buradasın... Sanırım her halükârda öğreneceksin."

"Durumu mu? Ne durumu?"

* Do Not Resuscitate (DNR): Kişinin solunumunun veya kalp atışının durması halinde, yeniden canlandırma amaçlı bir uygulamanın yapılmaması yönünde verilen bir direktiftir.

Ninova

"Nora'nın kardiyak rabdomiyosarkomu var. Kalbini saran ve tekrarlayan, kötü huylu bir tümör."

"Var mı? Bana bir tümörü olduğunu ama alındığını ve iyileştiğini söylemişti. Göğsündeki yara izini gördüm."

"Çok sayıda ameliyat geçirdi. Tıpkı annesininki gibi onunki de tekrarlıyor. Ama şu anki tümörler ameliyat edilemez durumda." Büyükannem kaşlarını çattı. "Durumu gerçekten iyiydi ama iki gün önce kalp krizi geçirdi."

Gözlerim büyüdü. "Kalp krizi mi?"

Büyükannem başını salladı. "Kendini toparlıyor. Fakat şu anda tıbbi olarak komada. Muhtemelen birkaç gün daha öyle tutacaklar." Büyükannem elini uzattı. Başım döndüğü için elini tuttum ve oturdum.

"Neden bana söylemedi?"

"Muhtemelen mahremiyet istediği için. Sakladığını düşündüğünü biliyorum ama ikinizin arasında bir şeylerin büyüdüğünü görebiliyorum. Son zamanlarda mesajlaşırken ışıldıyordu ve gözlerinde daha önce olmayan bir parlaklık vardı. Ancak bunun planladığı bir şey olmadığını biliyorum. Nora yeni biriyle yakınlaşmak, onu incitmek istemiyordu..."

Yutkundum. "Ne zaman? Öleceğini mi söylüyorsun?"

Büyükannem elimi sıktı. "Nora benim apartmanımda oturmuyor, oğlum. *Hayatının Sonunda Yaşayanlar* grubunun bir toplantısında tanıştık."

Nefes alamıyordum. İç karartıcı kahverengi duvarlar üzerime üzerime geliyordu. Boynumu sıkmasa da gömleğimin yakasını çektim. "Hava almam lazım."

Büyükannemin yüzündeki renk soldu. "Gidip bir hemşire çağırayım."

Ninova

"Hayır. Sadece havaya ihtiyacım var." Ayağa kalktım. "Hemen döneceğim."

Büyükannem ayağa kalktı. "Ben de seninle geleyim."

"Hayır." Başımı salladım. "Birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Tereddüt etti ama başını salladı. "Seni burada bekleyeceğim."

Asansöre bindiğimi ya da koridorda ilerlediğimi hatırlamıyordum fakat birden kendimi dışarıda buldum. Ellerimi dizlerime koymuştum, sanki saatlerdir hava alamıyormuşum gibi koca nefesler alıyordum. Başım öyle bir dönüyordu ki, uçakta yediğim yoğurdu çıkartabilirmişim gibi hissediyordum. Düşündüğüm kadar kötü görünüyor olmalıydım çünkü önlüklü bir kadın yanıma geldi.

"Beyefendi, iyi misiniz? Tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?"

Başımı iki yana sallamayı başardım. "İyiyim. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

"Emin misiniz?"

Emin değildim ama kolay kolay çekip gidecek gibi görünmüyordu, bu yüzden kendimi doğrulmaya zorladım. Tekrar başımı salladım. "Ben iyiyim. Sadece bazı kötü haberler aldım."

"Üzüldüm. Eğer yardımı dokunacaksa, birinci kattaki koridorun sonunda bir şapel var."

"Teşekkür ederim."

O içeri girdikten sonra biraz yürümeye karar verdim. Kimsenin durup iyi olup olmadığımı sormasını istemiyordum.

Neyse ki binanın etrafını dolaşan bir yol vardı çünkü nereye gittiğimi tek başıma anlayacak durumda değildim.

Yürüdükçe birçok şey yerine oturmaya başladı.

Nora dairesine gelmeme asla izin vermemişti. Artık bunun nedenini anlayabiliyordum çünkü büyükannemle aynı binada oturmuyordu ve orada tanışmamışlardı.

Ninova

Nora bir ilişki istemiyordu. O bir vericiydi, alıcı değil. Yeni biriyle asla ilişkiye girmezdi çünkü onları incitmek istemezdi...

Yutkundum.

Göğsündeki yara izi.

Hayatında ilk kez biyolojik babasıyla tanışmak istemesi.

Büyükannemle olan arkadaşlığı hiç akla yatkın değildi. Nora yaptıkları bazı şeylerin onun da isteği olduğunu söylemişti. Bu sadece büyükannemin ölmeden önce yapılacaklar listesi değildi. Nora'nın da listesiydi.

O kadar çok işaret vardı ki, tüm bunları bir araya getiremediğime inanamıyordum. Aralarındaki bağın arkadaşlıktan daha fazlası olduğunu nasıl görememiştim?

Tüm cevaplar yerli yerine oturduğunda, kafamı yepyeni sorular doldurmaya başladı.

Ne kadar zamanı var?

Tedavisi yok mu?

Mümkün olan her uzmana göründü mü?

Mass General'a gitti mi? Peki ya Londra ve Berlin?

Geçenlerde bir makale okumuştum, oradaki kalp tedavisinin geleceğe öncülük ettiğini söylüyorlardı.

Bizi New York'a kadar götürecek bir tıbbi helikopter bulabilir miyim? Yoksa uçağa mı ihtiyacım var?

Kendime geldikçe hastanenin etrafındaki yürüyüşüm hızlandı. Ayrıntıları bilmediğimden, şu anda harcadığım zamanın Nora'nın ihtiyacı olan zaman olabileceğini fark ettim. Bu yüzden girişe doğru koşmaya başladım. Birkaç saniye sonra koşu tam bir depara dönüştü. Yavaşlamamı söyleyen güvenlik görevlisine aldırmadan ön kapıdan geçtim ve koridordan aşağıya, asansörlere doğru koştum. Düğmeye üç kez basmak işe

Ninova

yaramadı, bu yüzden en yakın merdiveni buldum ve ikişer ikişer çıkarak hızla yukarı çıktım.

Büyükannem konuştuğumuz küçük odanın dışında bekliyordu. Durdum ve yoğun bakım ünitesinin kapısını işaret ettim.

"Kaç uzmana göründü? İlk doktoru kim? Onu bir an önce New York'a nakletmeliyiz. Bu küçük hastane ona ihtiyacı olanı veremez ve-"

Büyükannem parmağını dudaklarıma götürerek beni susturdu.

"Onun *ihtiyacı* olan şey huzur. Nerede olduğu önemli değil. Buradaki doktorlar çok yardımcı oldular ve onu rahat ettiriyorlar."

"Rahat mı? Hayır. Uzmanlara ihtiyacı var."

"Beck..."

"Bana Beck deme. Otuz yaşında bile değil. Genç ve sağlıklı. Onun için yapabilecekleri bir şeyler olmalı."

Büyükannem kaşlarını çattı. "On yıl içinde üç açık kalp ameliyatı geçirdi ve bir o kadar da kemoterapi gördü. Tümörler büyük bir hınçla geri döndü ve öyle bir yerdeler ki çıkarılmaları mümkün değil."

"Kim diyor bunu? Bunu düzeltebilecek biri olmalı."

"Hayatta her şey düzeltilemez, tatlım. Nora isteklerini çok açık bir şekilde ifade etti. Daha fazla tedavi görmek istemiyor. Kendi şartlarıyla ölmek istiyor."

Sanki biri kaburgalarımı kırmış ve kalbimi dışarı çıkarmış gibi hissettim. Başımı iki yana sallayıp cebimden telefonumu çıkardım. "Birkaç arama yapmam lazım. Daha önce görünmediği, ona yardım edebilecek birini bulmalıyım."

Ninova

"Yapman gereken tek şey onun yanında olmak ve kararlarını desteklemek."

"Hayır." Mass General'daki kalp cerrahisinin başındaki kişiyi *Google*'da aramaya başlamıştım bile. "Vazgeçme zamanının geldiğini düşündükleri için sevdiğim iki insanın ölmesine seyirci kalamam!"

Büyükannemin yüzü yumuşadı. Bir an için nedeninden emin olamadım.

Elini kaldırıp kalbinin üzerine yerleştirdi. "Ona âşık olman gerekiyordu, Beck."

Donup kaldım. Ona âşık mıydım?

Siktir.

Ninova

BÖLÜM 24

Beck

Saatler sonra bile saçlarımı yolmak istiyordum. Nora'nın dosyasına bakmayı kabul eden iki doktor bulmuştum ama Utah'ta kimse bana yardım etmiyordu.

Ne bir hemşire.

Ne bir doktor.

Ne de personeli taciz etmeyi bırakmazsam güvenliğin beni binadan çıkaracağı tehdidinde bulunan puşt yönetici.

En kötüsü, büyükannem bile bana yardım etmiyordu.

Kendimi çaresiz hissediyordum. İşe yaramaz. Güçsüz.

Bir şekilde yarım saat önce kiliseye gelmiştim. Arka sırada oturmuş, mihrabın üzerinde asılı duran çarmıhtaki İsa heykeline bakıyordum. Tam bu sırada bir adam düşüncelerimi böldü.

"Yanın boş mu?" diye sordu.

Lanet olası şapelde bir tek ben vardım. Koridorun her iki tarafında, altı ya da sekiz boş sıra vardı. Sinirlenerek sesin sahibine doğru döndüm. "Git başka bir yere..." Yakasını gördüğümde sözümü yarıda kestim. "Siktir. Özür dilerim, peder." Başımı salladım. "Siktir dediğim için de özür dilerim."

Ninova

Gülümsedi. "Önemli değil. Yani yanına oturabilir miyim?"

Sohbet edecek havada değildim, özellikle de konuşmadan önce düşünmem gereken biriyle. Yine de ısrar etmek zorunda kalmaması için yana kaydım.

İç çekerek oturdu ve elini uzattı. "Peder Kelly. Kelly benim ilk adım, soyadım değil."

Elini sıktım. "Ne var ne yok, peder?"

"Dizlerim ağrıyor, kalça protezine ihtiyacım var ve sekreterim masasının üzerinde mükemmel bir bilgisayar olmasına rağmen hâlâ daktilo kullanıyor." Gülümsedi. "Ama görünüşe bakılırsa, sanırım şu anda senden daha iyiyim."

İsteksizce gülümsedim ama hiçbir şey söylemedim, hâlâ mesajı anlamasını umuyordum.

Anlamadı.

"Birini mi kaybettin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Hasta biri mi var?"

Başımla onayladım.

İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık. Katolik olarak yetiştirilmiştim ama artık kiliseye gitmiyordum. Bir düğün dışında kiliseye en son annemin cenazesi için gitmiştim. Büyükannemin de en son o zaman gittiğinden emindim. Hastanedeki küçük şapel huzur vericiydi ancak pederin yanında oturdukça kendimi giderek daha fazla sinirlenirken buluyordum. Yüzümü ona dönmek için yerimden kıpırdandım.

"Tanrı'nın iyiliği ile genç insanların ölmesini nasıl bağdaştırıyorsun?"

"Bağdaştırmıyorum. İnanç her şeyi açıklayamaz ya da haklı gösteremez. Ama izin verirsen, seni rahatlatabilir."

"Nasıl?"

Ninova

"İnancın sevdiklerinin iyi olacağına dair güvence sağlar. Öldükten sonra bile mutlu olacaklarını söyler."

"Değer verdikleri insanlarla birlikte olamayacaklarsa nasıl mutlu olabilirler ki?"

Gülümsedi. "Hepimiz bir gün yeniden bir araya geleceğiz. Bunu kabul edebilirsen, inancına gerçekten güvenirsen, sevdiğin birinin kaybından sonra iyileşmek daha kolay olabilir."

"Her zaman öbür dünyaya fazla güvenen insanların, gerçek hayatlarıyla başa çıkmak konusunda çok iyi olmadıkları için bunu yaptıklarını hissetmişimdir."

Hakaret olarak algılamak yerine peder daha fazla gülümsedi. "Ben de her zaman öbür dünyaya inanmayanların çoğunun, başka tarafa gitmekten korktukları için inanmadıklarından şüphelenmişimdir." İki başparmağıyla aşağıyı işaret etti.

Kıkırdadım. "İyi bir noktaya değindin."

"Bana hastanede yatan sevdiğinden bahset."

Gözlerimi sunağa çevirdim. "Güzel ve dik kafalı bir kadın. Zeki. Yaratıcı. Biraz gözü pek. İnsanları yargılamaz ve oldukça sıra dışı tiplerle arkadaşlık kurar. İyi bir insan, ayrıca değer verdiği insanlara karşı da çok korumacıdır."

"Kulağa harika biri gibi geliyor."

Derin bir iç çektim ve elimi saçlarımda gezdirdim. "Öyledir. Ben de aptal gibi onun ne kadar harika olduğunu çok geç olana kadar fark etmedim."

"Hâlâ bizimle mi?"

Başımla onayladım.

"O zaman çok geç değil. Belki de şu anda, onun ihtiyaç duyduğu anda rahatlamasını sağlamak için buradasındır. İnsanların son günlerinde yalnız olmaları korkutucu olabilir. Belki de

Ninova

bu süre zarfında ona yardım edebilirsin, böylece bir gün geriye dönüp baktığında hatırası seni rahatlatacaktır."

"Bunu nasıl yapabileceğimden emin değilim."

"Onun ihtiyaçlarına odaklan. Bu, korktuğunda elini tutmak ya da hiç sevmediğin halde en sevdiği filmi izlemeye gitmek olabilir. Korkularını ona yüklememeye çalış. En önemlisi de onun hakkında ne hissettiğini bildiğinden emin ol."

Yutkundum. Tüm bunlar Nora'nın büyükannem için yaptığı şeylerdi; onun ihtiyaçlarına odaklanmak, ona korkmadığını göstermek. Tanrım, benim tek yaptığım ise bunu yaptığı için ona zorluk çıkarmaktı. Her şeyi berbat etmiştim. Kendi bencilliğimin büyükannemin kararlarını desteklememe engel olmasına izin vermiştim. Nora'nın yaptığı gibi onu ilk sıraya koymamıştım.

Gözlerim doldu. Peder Kelly elini omzuma koydu. "Olman gereken adam olmak için hiçbir zaman geç değildir."

"Neredeyse gece yarısı oldu," dedim büyükanneme. Öğleden sonra şapelden döndüğümden beri Nora'nın yatağının iki yanındaki sandalyelerde oturuyorduk. "Neden biraz uyumuyorsun?"

Tartışmaya hazırlanır gibi doğrulduğu sırada sözünü kestim.

"Şimdi onun sana ihtiyacı var. Yanı başında durarak ona hiçbir faydan olmaz çünkü bitkinsin ve kendine bakmıyorsun."

Büyükannem kaşlarını çattı ama başıyla onayladı.

"Seni otele bırakıp geri geleceğim. Sabah vizitine kadar onu ekstübe edip uyandırmaya çalışmayacaklarını söylediler. Yani o zamana kadar pek bir şey değişmeyecek."

"Peki ya sen?"

"Ben her yerde uyuyabilirim. Ayrıca hasta olan ben değilim."

Ninova

"Tamam." Büyükannem, Nora'nın elini tuttu ve bir an için gözlerini kapattı. Yirmi yıldır kiliseye gitmemiş olan bu kadının küçük bir dua ettiğinden emindim. Sanırım bugün ikimiz de uzun zamandır olmadığımız kadar dindardık. Büyükannem çantasını omzuna attı ama sonra aniden durdu. "Bir saniye bekle."

Çantasını yatağın ayakucuna koyup içini karıştırdı, gazete kağıdına sarılı bir şey buldu ve bana uzattı. "Bu onun şükran kavanozu. Ben dönmeden önce uyanır ve bir hatırlatıcıya ihtiyaç duyarsa diye."

Bu iki harika kadın, ellerinde tutunacak bir şey kalmadığında tutunacakları anılarla dolu cam kavanozlar taşıyorlardı. Gözyaşlarıma karşı koymak çok zordu.

Büyükannemi otele bıraktıktan sonra geri döndüğümde saat neredeyse sabahın biriydi. Ben içeri girdiğim sırada gece hemşiresi monitörlere bakıyordu.

"Değişiklik var mı?" diye sordum.

Kibarca gülümsedi. "Hayır. Fakat bu tür durumlarda hiçbir değişiklik olmaması daha iyidir. Yarın ilaçları kesip uyanmasına izin verdiklerinde onun için büyük bir gün olacak."

Başımı salladım.

Hemşire bazı hayati bulguları kaydettikten sonra dizüstü bilgisayar masasını ve sandalyesini bir sonraki hastanın izleme odasına taşıdı. Büyükannemle konuşmadığım ya da Nora'ya bakmadığım zamanlarda günün çoğunda yaptığım şeyi yapmaya, kardiyak rabdomiyosarkomu araştırmaya geri döndüm. Nadir görülen bu kanser hakkında, bazen kalıtsal olduğu da dahil olmak üzere pek çok şey öğrenmiştim. Nora'nın annesi otuzlu yaşlarının başında bu hastalıktan ölmüştü. Beş yıl hayatta kalma olasılığının sadece yüzde on bir olduğunu da okumuştum.

Ninova

Nora'ya on yıldan daha uzun bir süre önce teşhis konulmuştu, yani çoktan şanslı çıkmıştı. Ancak geçirdiği üç açık kalp ameliyatı kalbini zayıf bırakmıştı ve bu kez geri gelen tümörler ameliyat edilemez durumdaydı.

Birkaç saat daha geçtikten sonra telefonumdan bir şeyler okumaktan gözlerim bulanıklaştı, böylece onu yemek tepsisinin üzerine bıraktım. Yakınımda duran şükran kavanozu gözüme çarptı ve beni gülümsetti. Onu alıp elimde tuttum.

Az önceki hemşire tekrar gelip Nora'nın serum torbasını değiştirdi. Ardından elimdeki kavanozu işaret etti. "O nedir?"

Hüzünle gülümsedim. "Nora'nın hatırlamak istediği bazı şeyler."

Hemşire anlamış gibi başını salladı. Belki de burada çalıştığı ve her gün kritik durumdaki insanlarla çevrili olduğu için gerçekten de anlıyordu. Serumları direğe asmayı bitirince bana baktı. "Yanıt veremez ama sanırım sizi duyabilir."

Kaşlarım çatıldı.

Gözleriyle bir kez daha kavanozu işaret etti. "Bu onu rahatlatabilir."

O gittikten sonra Peder Kelly'nin söylediklerini düşündüm. *"Belki de ihtiyaç duyduğu anda onu rahatlatmak için buradasındır."*

Kavonozu açmak, Nora'nın özel düşüncelerini işgal ediyormuşum gibi rahatsız edici geldi. Ama ilk katlanmış kâğıt parçasını çıkardığımda, bu duyguyu çok çabuk atlattım.

1 Haziran- Bugün iki Harry Styles bileti alabildiğim için minnettarım.

Kıkırdadım ve Nora'nın elini tuttum. Bir tane daha çekmeden önce ona yüksek sesle okudum.

20 Haziran- Dumanlı Dağlar üzerinde gün doğumu.

Ninova

9 Haziran- Taze gardenyaların kokusu.

17 Haziran- Her şeyin cevabını Google'da bulabilme imkânı. Bu arada, Google haklıymış ve Tequila Tuesdays Virginia'daki en iyi tacolara sahipmiş.

Gülümsedim.

9 Haziran- Bir kızın isteyebileceği en iyi baba olan William Sutton için minnettarım.

Bunu Bahamalar'da biyolojik babasıyla buluşmaya gittiğimiz gün yazdığını fark ettiğimde boğazımda bir yumru oluştu.

Neredeyse yarım saat boyunca şükran notlarını okudum. Su birikintileri ve yağmur çizmelerinden bahsettiği notlar gibi birkaç basit not içimi burktu. Bazıları da beni güldürdü. Geçen yıl Şükran Günü'nde yazdığı ve hindi olmadığı için mutlu olduğunu söyleyen not gibi... Ama bir tanesi donup kalmama neden oldu.

22 Mayıs- Bana aşkın ne olduğunu hatırlatan bir adamla tanışma şansına sahip olduğum için minnettarım.

22 Mayıs tanıştığımız gündü.

BÖLÜM 25

Beck

"Kaç saat oldu?"

Büyükannem elimi okşadı. "Bunu takip etmeyelim. Doktor bazı insanların ilaç kesildikten sonra uyanmasının bütün bir günü bulabileceğini söyledi."

Nora'ya baktım. Solunum tüpünü çıkarıp sakinleştirici ilaçları kestiklerinden beri hiç kıpırdamamıştı. Bu, sabah sekiz civarında olmuştu ve şimdi dışarısı çoktan kararmıştı. Büyükannem pozitif olmaya çalışıyordu ama saatler ilerledikçe onun da gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Ayrıca saat on civarında döndüğünden beri hiçbir şey yememişti.

"Bir şeyler yemelisin," dedim.

"İştahım yok."

Benim de yoktu fakat büyükannemi kendine bakması için zorlayacaksam, benim de aynısını yapmam gerekiyordu. "Biraz çorbaya ne dersin? Birkaç blok ötede bir Panera gördüm."

Büyükannem başını salladı. "Olur."

"Tavuklu noodle ister misin?"

"İsterim."

Ninova

"Elimden geldiğince çabuk dönerim."

On beş dakika sürmesi gereken iş neredeyse bir saat sürdü çünkü hastanenin garaj sayacı çalışmıyordu ve sadece bilet ödendiğinde kalkan tahta barikatın arkasında bir araba kuyruğu oluşmuştu. Panera'nın içi de tadilat nedeniyle kapalıydı ve uzun bir arabaya servis kuyruğunda beklemek zorunda kaldım. Üstüne üstlük, hastaneye geri döndüğümde bozuk sayaç nedeniyle garajı kapattıkları için hiçbir kısımda park yeri yoktu.

Nora'nın odasına girdiğimde hâlâ homurdanıyordum ama bir çift güzel yeşil gözle karşılaştığımda şikâyetlerim kesildi. "Uyanmışsın."

Büyükannem gülümsedi. "Sen gittikten birkaç dakika sonra uyandı."

Nora'nın sesi halsizdi. "Neden buradasın?"

Eğilip alnından öptüm. "Çünkü sen buradasın."

İç çekti. "Beck..."

Büyükannemin gözleri aramızda gezindikten sonra ayağa kalktı. "Tuvalete gitmem gerekiyor."

Çorba torbasını yere bıraktım ve Nora'nın yanındaki koltuğa oturdum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun."

Sırıttım. "Eh, yorgun olmamalısın. Kahrolası üç gün boyunca uyudun."

"Sanırım hasta olduğum için bana farklı davranacaksın diye endişelenmeme gerek yok..."

Göz kırptım. "Asla."

Nora bir anlığına beni inceledi. "Ne kadarını biliyorsun?"

"*Google*'a defalarca kez yazdığım için artık rabdomiyosarkomu heceleyebilecek kadar." Yüzüne düşen bir tutam saçı geriye ittim. "Neden bana söylemedin?"

Ninova

"İlk başta kendimi normal hissetmek, bana hasta bir kadın gibi değil de normal bir kadın gibi bakan tek gecelik birini istediğim içindi."

"Peki ya sonra? Tek gecelik ilişkiden daha fazlası olduğumuzda?"

Yutkundu. "Seni incitmek istemedim. Sen farkına varmadan biter sanmıştım. Boşandığından beri diğer kadınlarda olduğu gibi benden de bıkman gerekiyordu."

Kaşlarımı çattım. "Ama sen diğerleri gibi değilsin, bu yüzden planın başından beri hatalıydı."

Nora'nın gözlerinde yaşlar birikti. "Üzgünüm."

"Ne için üzgünsün?"

"Bu ilişkiyi hiç başlatmamalıydım. O zaman her şey daha kolay olurdu... ben..." Başka tarafa baktı.

Yutkundum. "Nora?"

Gözleri tekrar benimkilere döndü. Beni net bir şekilde duyduğundan emin olmak için ellerimle yanaklarını kavradım. "Bu ilişkiye hiç bulaşmamış olmaktansa, sana âşık olup incinmeyi tercih ederim."

Karşı koymaya çalıştığı gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. Onları başparmaklarımla sildim ve iyice yanına yaklaştım, neredeyse burun buruna gelmiştik.

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum," dedim. "Sana âşık oldum."

Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü ama onları silmekle vakit kaybetmek yerine ruh halini değiştirmeye çalıştım. Vücudundaki gerginliğin gittiğini hissedene kadar dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Ninova

Geri çekildiğimde gülümsedi. "Üç gündür uyuduğumu söyledin, bu da o kadar zamandır dişlerimi fırçalamadığım anlamına geliyor."

"Hiç umurumda değil, tatlım. İstersen dişlerini fırçalama. Tıraş olma. Duş alma. Yine de seni isteyeceğim." Elini tutup yatağın üzerinden kaydırdım ve giderek sertleşen aletimi kavraması için yönlendirdim. Nora'nın gözleri kocaman açılsa da her zaman sahip olduğu o ışıltı geri gelmişti.

"Hiç sikimde değil, bebeğim."

"Büyükannen her an içeri girebilir."

"Büyükannem bir süre daha gelmeyecek. Tuvalete gitmesi gerekmiyordu. Onu tanıyorum. Bizi yalnız bırakmak istedi." Kaşlarımı oynattım. "Şipşak bir sevişme için seninle şu çarşafın altına girebilirim."

"Sakın buna cüret etme," dedi gülümseyerek.

Peder Kelly amacımın Nora'yı rahatlatmak olduğunu söylemişti ama o anda durumun öyle olmadığını anladım. Benim işim -zamanı ne zaman olursa olsun- sonuna kadar yüzünün şu anda olduğu gibi görünmesini sağlamaktı.

Ne yazık ki, hayati değerlerini ölçmek isteyen bir hemşire aramıza girdi. Ardından büyükannem geri geldi ve birkaç dakika sonra da kardiyolog bize katıldı.

"Aramıza hoş geldin." Gülümsedi ve Nora'ya elini uzattı. "Ben Doktor Wallace. Seni günde birkaç kez ziyaret ediyordum ama pek iyi bir ev sahibi değildin. Pek konuşmadın."

Nora gülümsedi. "Memnun oldum, Doktor Wallace."

Doktor hızlı bir muayene yaptıktan sonra *iPad*ine bir şeyler yazdı. "Hayati değerlerin güçlü. Rakamlara bakınca, birkaç gün önce ağır bir kalp krizi geçirmiş biri olduğunu düşünmezdim.

Ninova

Öte yandan, bu tür bir kalp krizi geçiren çoğu insan senden otuz yaş büyük olur."

Nora yatakta doğruldu. "Ne zaman çıkabilirim?"

"Seninle daha yeni tanıştım ama şimdiden kaçmak için sabırsızlanıyorsun." Gülümsedi. "En azından bir iki gün daha gözlem altında kalmanı istiyorum. Eğer hazırsan önümüzdeki on iki saat içinde seni ayağa kaldırıp yürüteceğiz, sonra da gücünün ne kadar hızlı geri geldiğine bakacağız. Değerlendirme yaparken tedavi seçeneklerin hakkında da konuşabiliriz."

"Ah..." Nora başını iki yana salladı. "Tedavi olmak istemiyorum."

Doktor Wallace başını salladı. "Geldiğinde Bayan Aster bize bu kararını iletti ve ben de geçmişini daha iyi anlayabilmek için New York'taki doktorlarınla konuştum. Ama bilmelisin ki, kalp krizi geçirmen ve hastaneye yatırılman nakil listesindeki şansını yükseltiyor."

"Nakil için aday olabiliyor mu?" diye sordum.

Doktorun bakışları Nora ile benim aramda gezindi. "Özür dilerim. Bu özel olarak konuşmamız gereken bir konu. Sadece kendini iyi hissettiğinde tartışmamız gerektiğini belirtmek istemiştim."

Nora kendini gülümsemeye zorladı. "Şu anda kendimi biraz yorgun hissediyorum."

İçimden bir ses yalan söylediğini ve sadece bu konuyu kapatmak istediğini söylüyordu ama işe yaramıştı.

Doktor Wallace tekrar başını salladı. "Elbette. Ekokardiyogram, EKG ve bazı yeni kan tetkikleri için tahlil yazacağım. Bunlar bize ne durumda olduğumuz hakkında daha iyi bir fikir verecektir. Konuşmaya hazır olup olmadığını görmek için sabah tekrar uğrarım."

Ninova

Odadaki teşekkür ve vedalaşma mırıltılarından sonra yine sadece üçümüz kalmıştık. Sessizlik giderek artıyordu. Dayanamadım.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Lütfen biri bana hâlâ şansın varken neden savaşmayı bıraktığını açıklayabilir mi? Çünkü görünüşe göre bu odada durumu anlamayan tek kişi benim."

Büyükannem gözlerini kısarak bana baktı. "Sesini yükseltme. Otuzunu aşmış olman ve benim ölüyor olmam umurumda değil. Kıçına şaplağı yersin."

Yanaklarımı şişirerek ofladım ve başımı iki yana salladım. "Bir dakikaya ihtiyacım var. Biraz yürüyeceğim."

"Hey."

Gözlerimi açtığımda Nora'nın bana baktığını gördüm. O uyurken ben de uyuyakalmış olmalıydım. Doğrulup yanağımı sildim.

Nora gülümsedi. "Diğer tarafta."

Kahretsin. Diğer yanağımı ovaladım ama Nora'nın yüzündeki sırıtış bana zamanımı boşa harcadığımı söylüyordu. "Hiç salya yok, değil mi?"

"Hayır."

Kıkırdadım. "Saat kaç?"

Nora'nın gözleri yatağının karşısındaki duvarda asılı olan saate kaydı. Daha önce orada olduğunu fark ettiğimden bile emin değilim. "Neredeyse sabahın üçü."

Etrafıma bakındım. Yoğun bakım odalarının hepsi cam bölmelerden oluşuyordu ama Nora'nın perdesi şimdi kısmen çekilmişti. İlk defa bir fanusun içinde oturuyormuşuz gibi hissetmiyordum.

"Çok daha rahat," dedim.

Ninova

"Hemşire bana erkek arkadaşımın yakışıklı olduğunu söyledikten sonra mahremiyet panellerini çekti."

"Öyle mi?" Gerindim ve ayağa kalktım. "Ona çiçek götürmem gerekecek. Kenara kay. Yatağı işgal ediyorsun."

Nora gülümseyerek kenara kaydı. Boktan hastane yatağı muhtemelen tek ya da bir buçuk kişilikti, bu yüzden sağ omzum kenardan sarkıyordu. Ama günlerdir oturduğum en iyi yerdi. Nora'yı doğrulması için biraz dürttüm ve kolumu etrafına dolayarak onu kendime doğru çektim. "Buraya gel."

Başını göğsüme yaslayıp bana baktı. "Geldiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Elbette."

Hüzünle gülümsedi. "Sanırım Kaliforniya'ya taşınma tarihimi erteleyeceğim."

"Ne zamana kadar?"

"Kendimi iyi hissedeceğim ana kadar."

İçimi bir panik duygusu kapladı. "Neden gidiyorsun ki? Tüm doktorların New York'ta."

"Sadece bunun en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"Kimin için en iyisi? Benim için mi, yoksa senin için mi?"

Başka tarafa baktı. "Benim için."

Ona inandığımdan emin değildim ama tartışmanın zamanı değildi. İç çektim. "Sana sağlığınla ilgili bazı sorular sorabilir miyim? Son birkaç gündür yaptığım okumalardan sonra neredeyse kendi başıma ameliyat yapabilecek nitelikte olduğumu hissediyorum. Ama bunu senin bakış açından anlamak istiyorum."

Nora başıyla onayladı. "Annemin ben küçükken öldüğünü söylemiştim. Kardiyak rabdomiyosarkomu vardı. Bazı insanlarda sadece bir kez tümör olur ama bizim gibi bazılarında çok

Ninova

sayıda olur ve tekrarlar. Çoğu vaka aslında kalıtsal değildir. Ancak bazı insanlarda bizim gibi genetik faktörler vardır."

"Sana ne zaman teşhis kondu?"

"Mezuniyet balomun ertesi günü. Nefes almakta çok zorlanıyordum. Sanki biri göğsümde oturuyormuş gibi hissediyordum ama balo gecesi içtiğim için birkaç gün hiçbir şey söylemedim. Dünyanın en kötü akşamdan kalması olduğunu düşündüm. Birkaç gün sonra o kadar bitkin düşmüştüm ki, yürüyemiyordum bile. Babam William beni acile götürdü ve doktorlar hastaneye yatmam gerektiğini söyledi. Ertesi sabah teşhis konuldu. Kemoterapi ve radyasyon tedavisi gördüm, birkaç ay sonra da iyileşme sürecine girdim. Lokal rabdomiyosarkomu olan hastaların çoğu tedavi edilebiliyor. Ama benimki iki yıl sonra geri geldi. Ve tümör yanında arkadaşlarını da getirdi. İlk kez o zaman, yirmi yaşında açık kalp ameliyatı oldum. Tümörlerin çıkarılması ve kesilmesi gerekiyordu. Ondan sonraki üç yıl boyunca iyiydim. Ardından bir ameliyat daha geçirdim. Bir yıl sonra tekrar nüksetti. Son on yılda üç kez açık kalp ameliyatı oldum, üç kez de kemoterapi ve radyasyon tedavisi gördüm."

"Tanrım."

"En son girdiğim ameliyattan sadece altı ay sonra hastalık tekrar nüksetti. Tümörler çıkarılamaz durumdaydı. Doktorlarım onları bir kafesin etrafını saran sarmaşıklar olarak tanımladı, tek fark kafesin kalbim olmasıydı. Ameliyatla çıkarılamaz duruma gelecek şekilde büyümüşlerdi."

"Doktor Wallace organ naklinden bahsetti. Listede yukarılara çıkabileceğini söyledi?"

Nora içini çekti. "Ben 0 kan grubundanım, yani donör için en uzun bekleme süresi olan kan grubu. AB grubuna ortalama bir aydan kısa sürede sıra geliyor. 0 grubu olanlar ise bir yıldan fazla bekliyorlar. Listede daha acil bir statüde olsam bile, bunun

Ninova

gerçekleşmesi pek olası değil. Ayrıca benim gibi hasar almış kişilerde ortalama hayatta kalma oranı nakilden sonra sadece on altı aydır."

"Ortalamadan bahsedip duruyorsun ama hayatlarını dolu dolu yaşayan insanlar yok mu? Yetmişli ve seksenli yaşlarına kadar sağlıklı olan?"

Nora yanağımı okşadı. "Artık kaderimle yüzleştim. Kalan zamanımın tadını çıkarmak istiyorum. Bu senin için zor olacağı için üzgünüm. Ama seninle tanıştığım için pişman değilim, Beck."

Gözlerinin içine bakarken sesim kesildi. "Nora, ben sana âşığım. Seni kaybedemem."

"Ah, Beck. Bunu yapmaman gerekiyordu."

Başımı iki yana salladım. "Engel olamadım. Başka seçeneğim yoktu. Sana âşık olmak bir ihtiyaçtı."

Ninova

BÖLÜM 26

Nora

"Ben iyiyim. Halledebilirim." Dört gün sonra lobinin önünde tekerlekli sandalyeden kalkarken Beck'in elini ittim. Kendimi güçsüz hissediyordum ama hastaneden çıkmaya hiç bu kadar hazır olmamıştım. Son on yılda hastanelerde çok fazla zaman geçirmiştim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. *Temiz hava.* Hayatımın büyük bir bölümünde değerini hafife aldığım bir şeydi.

Bekleyen arabaya doğru yürürken Beck görev bilinciyle yanımda durdu. Kapıyı açıp yolcu koltuğuna yerleşmemi bir şahin gibi izledi. Oturduğumda emniyet kemerimi çekip bağlamaya başladı.

"Kalp krizi geçirmemişim gibi davranabilir misin? Bana beş yaşında bir çocukmuşum muamelesi yapıyorsun. Bunu kendim de yapabilirim."

Beck sırıttı. "Bir erkeğin yardım etmesine izin verdiğinde kadın hakları kartını elinden almadıklarını biliyorsun, özellikle de o adam sana âşık olduğu için seninle ilgilenmek istiyorsa."

İşte yine bana *âşık* olduğunu söylemişti. Sanki ok yaydan çıkmıştı ve artık geri dönüşü yoktu. Benim de ona âşık

Ninova

olduğumu Beck'e söylememiştim ama o bana son birkaç gün içinde en az yarım düzine kez söylemişti.

Ona dil çıkardım. Beck dilime bakıp inledi. "O ağzını özledim. Uzun bir dört ila altı hafta olacak."

Beck emniyet kemerimi taktı ve doğrulurken onu gömleğinden yakaladım. "Doktor dört ila altı hafta boyunca seks yok dedi ama seks dışında başka şeyler de var..."

"İyi denemeydi. Doktorun odasına çıktım ve ondan seksi tanımlamasını istedim. Kalp atışını hızlandıracak her türlü aktiviteyi kapsıyormuş. Bizim için muhtemelen tartışmak da yasak anlamına geliyor çünkü genelde bu bizim ön sevişmemiz oluyor."

Surat astım.

Beck gülerek kapımı kapattı ve hızla sürücü tarafına geçti. Otel arabayla sadece yirmi dakika uzaklıktaydı. Birkaç gün önce Louise'den otelden çıkışımı yapmasını ve valizimi onun odasına koymasını istemiştim. Ben hastanedeyken otele para ödemenin bir anlamı yoktu. Beni almadan önce Beck'e otelde boş bir oda olup olmadığını sorduğumda olduğunu söylemişti. Ama otele vardığımızda resepsiyona gitmem gerekirken Beck asansörlere doğru yürüdü.

"Otele giriş yapmalı ve Louise'den valizimi almalıyım."

"Hayır, buna gerek yok. Valizini çoktan odama getirdim ve bizi bir süite taşıdım. Ayrıca büyükannemle öğle yemeği yiyeceğiz."

Yürümeyi bıraktım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Beck."

"Eh, bu fikre alışsan iyi olur çünkü hayır cevabını kabul etmiyorum."

"Beck..."

Ninova

Ellerini omuzlarıma koydu. "Senin kurallarınla işim bitti. Beni korumaya çalışmanı anlıyorum. Zarar görmemem için fazla yaklaşmamı istemedin. Ama bu artık geride kaldı. Ayrı odalarda kalmamız ya da yatağımda olman fark etmiyor. Seninleyim ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Ama..."

Beck dudaklarını benimkilere bastırarak sözümü kesti. İki saniye içinde kollarında eriyip gittim. Uzun bir süre lobinin ortasında öylece durduk. Öpüşmemiz nihayet sona erdiğinde hastanedeki tekerlekli sandalyeyi özledim çünkü başımın döndüğünü hissediyordum. Beck sanki bunu hissetmiş gibi beni sıkıca tutmaya devam etti.

"Tek bir oda," dedi kararlı bir şekilde. "Seni yanımda istiyorum. Eğer bunun seni izlemek ve iyi olduğundan emin olmak istediğim için olduğunu düşünüyorsan, beni gözünde fazla büyütüyorsun demektir. Seninle sevişemeyecek olsam bile yanımda çıplak olmanı, vücudunun benimkine sarılmış olmasını istiyorum."

Böyle bir itiraf karşısında nasıl hayır diyebilirdim ki? Derin bir nefes alıp başımı aşağı yukarı salladım.

"Güzel. O zaman yukarı çıkalım çünkü büyükannem öğle yemeğinde ona katılmamızı bekliyor. Fakat ondan önce bir süre seninle yalnız kalmak istiyorum."

Beck bir süite taşındığımızı söylemişti ama bunun bir kral süiti olduğundan bahsetmemişti. Odamız otelin en üst katının tamamını kaplıyordu. Yerden tavana kadar uzanan dağ manzarası, bir kuyruklu piyano, en az bir düzine kişinin oturabileceği bir yemek masası ve ikinci kattaki ana yatak odasına çıkmak için dahili bir asansörü vardı.

Ninova

"Vay canına." Pencerelere doğru yürüdüm. "Bu odanın fiyatını bilmek istediğimi sanmıyorum."

Beck arkamdan geldi. Saçımı bir yana itip omzumu öptü. "Hiç önemli değil. Sen buna değersin."

Dönüp kollarımı boynuna doladım. "Teşekkür ederim. Bunu her şeyi bırakıp hastaneye geldiğin ya da bu muhteşem odaya para harcadığın için söylemiyorum. Sen olduğun ve bir şekilde ne zaman zorlayıp ne zaman geri duracağını her zaman bildiğin için."

Beck ellerini omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Gel hadi. Yukarı çıkalım ve öğle yemeğinden önce bir iki saat yatalım. Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi."

Tek kaşımı kaldırdım. "Dinlenme, yatakta birlikteyken yaptığımız bir şey değil genelde."

"Güven bana," derken inledi. "Hiç kolay olmayacak."

Zaten giyinip bu lüks odaya gelmek için hastaneden ayrılmak bile beni tüketmişti. Beck kollarını bana doladı ve bana öyle sıkı sarıldı ki, dünyada hiçbir derdim yokmuş gibi hissettim. Belki vardı ama ben her şeyden bir süreliğine uzaklaşırken Beck onları benim yerime taşırdı. Neredeyse anında rüyalar âlemine daldım. Uyandığımda Beck artık yanımda değildi. Uzaklarda bir yerde konuştuğunu duyup dinlemek için dirseklerimin üzerine kalktım.

"Pekâlâ, harika. Phillip Matthews'a da ulaş. Kendisi Sloan Kettering'in CEO'su. Kızının bir tıbbi malzeme şirketi var. Babası yatırımcılardan biriydi. Birkaç yıl önce en büyük iki rakibini satın almasına yardım etmiştim. Babası iyi bir adam. Yaptığımız tüm işler için minnettardı ve bir şeye ihtiyacım olursa aramaktan çekinmememi söylemişti. Bu fırsatı şimdi

Ninova

değerlendirmem lazım. Bana bir görüşme ayarlayabilir misin bir bak, gerisini ben hallederim."

Bir anlığına sessizlik oldu ama sonra...

"Onu ne zaman geri getirebileceğim konusunu hâlâ halletmeye çalışıyorum. Haber vereceğim. İngiltere'deki doktordan randevu almada iyi iş çıkardın. Yarın onunla konuşmayı dört gözle bekliyorum."

Gözlerimi kapattım. Beck'in kolayca pes etmeyeceğini bilmeliydim. Beni iyileştirmenin bir yolunu bulamayacağını kabul etmeyecek kadar azimli bir insandı. Daha fazla tedavi istemediğimi kabul ettiğine kendimi inandırmıştım çünkü o zaman onu kendimden uzaklaştırmaya devam etmek zorunda kalmayacaktım. Ama o bunu asla kabul etmeyecekti. Kendimi yatağa bırakıp tavana baktım.

Geleceğe dair umutlarımdan ve hayallerimden vazgeçmenin şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şey olduğunu düşünmüştüm. Ama Beck'i bırakmak daha zor olabilirdi. Gözlerim yaşardı ve göğsüm sıkıştı.

Beck on dakika sonra yatak odasına geri geldi. Üzerinde tişörtü yoktu ve artık parmaklarımı onun sekizli karın kaslarının üzerinde gezdiremeyeceğimi düşünmek acı vericiydi.

Gülümsedi. "Uyanmışsın. Nasıl hissediyorsun, uykucu?"

Konuştuklarını duymamış gibi yaparak kollarımı başımın üzerinde uzattım. "İyi. Neredeydin?"

"Yapmam gereken bazı iş görüşmeleri vardı."

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Ah, pekâlâ. Louise'le öğle yemeği kaçta?"

"Hazır olduğunda ona mesaj atacağımı söyledim."

"Tamam." Yorganı üstümden attım. "Duş alacağım."

"Eşlik etmemi ister misin?"

Ninova

Başımı iki yana salladım. "Bugün kalsın."

Beck'in yüzündeki gülümseme kayboldu ama bunu anlayışla karşıladı. "Kapıyı biraz açık bırak ki, bir şeye ihtiyacın olursa duyabileyim."

"Teşekkürler."

Beck'i kaybetmenin yasını duşta tutmaya başladım, oysa daha onu kaybetmek için bir plan bile yapmamıştım. Sıcak su vücudumdan süzülürken dört bir yanımı derin bir boşluk hissi sardı. Gözyaşlarım boğazımı tıkadı ama akmalarına izin vermedim ve ağlamayı reddettim. Okyanusları dolduracak kadar ağlamıştım. Ama daha da önemlisi, Beck beni nasıl okuyacağını iyi çözmüştü. Şişmiş gözlerimi ve kızarmış yüzümü açıklamak istemiyordum. Bu yüzden bir şekilde kendimi tuttum.

Üstelik Beck her zamankinden daha dikkatliydi. Kreşten eve yanlış bebeği getiren ve iki gün boyunca evinde yanlış köpeği besleyen bir adam için artık hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Neredeyse bir saat sonra nihayet banyodan çıktığımda, "İyi misin?" diye sordu. Saçlarımı kurutmuştum ama makyaj yapacak enerjim yoktu.

"İyiyim. Sadece yorgunum. İyi bir dinlenmeden sonra bile pilim normalden çok daha hızlı tükeniyor."

"Eh, bu beklenen bir şey. Vücudunun iyileşmek için zamana ihtiyacı var. Louise'e saat birde otelin alt katındaki restoranda buluşacağımızı söyledim. Ama gitmek istemezsen üçümüz için odaya bir şeyler sipariş edebiliriz ya da tamamen iptal ederiz."

"Aslında... Louise'le öğle yemeğinde yalnız olsam, olur mu?"

Beck'in yüzü düştü.

"Özür dilerim. Seni üzmek istemedim. Ama onu kontrol etmek istiyorum ve sen yanında olmadan bana karşı daha açık olacaktır. Seni korumak istiyor."

Ninova

Beck dudaklarını büzdü. "Elbette. Nasıl istersen."

"Sana öğle yemeği için bir şeyler getiririm."

Başını iki yana salladı.

"Sorun değil. Oda servisinden bir şeyler sipariş ederim. Zaten yapacak işlerim vardı."

Onu dudaklarından öptüm. "Anlayışın için teşekkür ederim. Çok uzun sürmez."

Otelin alt katındaki restoranda Louise beni bekliyordu. Ben masaya doğru yürürken kocaman gülümsedi ve ayağa kalktı.

"Sonunda gerçek bir kucaklaşma yapabileceğiz. Tüm o lanet kablolar ve monitörler buna engel olmuştu."

Arkadaşımı kucakladım. Şu noktada ikimiz de ne zaman son kez sarılacağımızı bilmiyorduk, bu yüzden bunun iyi bir sarılma olmasını istiyordum.

En sonunda ayrıldığımızda Louise'in gözleri yaşarmıştı.

"Eh, yine başardık güzelim," dedim. "Olasılıklara meydan okuduk."

Başını salladı. "İyi bir sürtük öyle kolay kolay devrilmez."

Kıkırdayarak oturdum.

Louise masadaki bez peçeteyi alıp kucağına serdi. "Beck'in de bize katılacağını sanıyordum?"

"Katılmak istedi. Ama ona yalnız yemek yiyip yiyemeyeceğimizi sordum."

"Şimdiden sinirlerini bozmaya başladı mı? Her zaman otoriter bir çocuk olmuştur."

Gülümsedim. Otoriter yanı onda sevdiğim şeylerden biriydi. "Seni kontrol etmek istedim. Sen hastanedeyken, bu beni oldukça sarstı. Dışarıda çılgınlıklar yaparken, günlerimiz sayılı değilmiş gibi davranmak kolay. Ama arkadaşını hastanede bir

Ninova

sürü makineye bağlı olarak gördüğünde, geleceğimizle gerçekten korkutucu bir şekilde yüzleşmek zorunda kalıyoruz."

"Ne demek istediğini biliyorum. Önünde koca bir ömür olan, böylesine hayat dolu genç bir kadını orada yatarken görmek ve onun ne kadar hasta olduğunu bilmek kolay değildi..." Louise başını salladı. "Tahmin ettiğimden çok daha zor oldu. Bu deneyim torunumun nasıl hissettiğini daha iyi anlamamı sağladı. Çünkü seninle aynı anda aynı şeyleri yaşamıyor olsaydım, daha fazla zaman için mücadele etmen gerektiğini düşünmeyeceğimden emin değilim. Zamanının bu kadar olması hiç adil değil. Ben bile neredeyse seksen yıl yaşadım."

Masanın öbür ucuna uzanıp elini sıktım. "İşte bu yüzden kalan zamanımızı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. Yarına kadar Charles'ı görmeye gidebilecek kadar toparlanırım diye düşünüyorum."

"Şu anda Charles'ı görmeme gerek yok. Ona birkaç gün sonra New York'a döndüğümde *Zoom* yapabileceğimizi söyledim. Ben bile senin bir günden daha fazla dinlenmeye ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

"Hayır, gidebilirim..."

"Çoktan iptal edildi. Artık bunu yapmak istemiyorum."

"Özür dilerim." Gözlerinin içine baktım. "Zamanım doluyor, Louise. Kalp krizi bir uyarıydı. Sonum geldiğinde William'ın yanında olabilmek için planladığımdan daha erken bir zamanda Kaliforniya'daki evime döneceğim. Benden istediği tek şey bu: zamanı geldiğinde benimle ilgilenmesine izin vermem." Yutkundum. "Ve zamanı neredeyse geldi."

"Ah, tatlım..." Louise sandalyesinden kalktı ve bana yine sarıldı. Tekrar yerine oturduğunda ikimiz de ağlıyorduk. "Bu berbat bir şey."

Ninova

Bunu söyleme şekli beni güldürdü. Gözyaşlarımı yanaklarımdan sildim. "Fazla ömrüm kalmadığını söylediğimde dünyada beni güldürebilecek tek kişi sensin."

"Senin için o kişi olmayı bir onur olarak görüyorum, Eleanor."

Garson siparişimizi almak için yanımıza geldi ve bu kesinti çok ihtiyaç duyduğumuz neşeyi getirdi. Menüye neredeyse hiç bakmamıştık, bu yüzden çoğunlukla alışkanlıktan salata sipariş ettim.

Louise beni durdurdu. "O kuş kadar yemeği gerçekten de kaburga ya da fırında peynirli makarnadan daha mı çok seviyorsun?"

Omuz silktim. "Hayır. Ama dengeli olmaya çalışıyorum ve öğle yemeğinde sağlıklı bir yemek yiyip, akşam yemeğinde ne istersem onu yiyorum."

"Bence şu anda sağlıklı beslenme konusunda endişelenmeyi bırakmalı ve her öğünün tadını çıkarmalısın."

Garsona baktım. "Siparişimi fırında peynirli makarna olarak değiştirebilir misiniz?"

Gülümsedi. "Tabii ki."

Menüyü alması için ona uzattım. "Aslında... yanına kaburga da alabilir miyim?"

"Aferin kızıma," dedi Louise.

Gözlerim kesinlikle midemden daha açtı, bu yüzden iki yemeği de bitiremedim. Ama ikisi de çok lezzetliydi ve bir marul tabağından çok daha iyiydi. Garson hesabı getirdiğinde, Louise'e Beck'le aramızdaki ilişkiyi anlatmaya karar verdim.

"Louise, torununu gerçekten önemsiyorum."

Ninova

"Onun da aynı şeyi hissettiğine eminim. O adam kalbini birine açmayalı uzun zaman oldu."

İç çektim. "Sorun da bu zaten. Böyle bir şeyin olmasını, onun incinmesini hiç istemedim."

"Aşk laftan anlamaz."

"Evet, kesinlikle anlamıyor. Başka bir hayatta olsaydım, mutluluktan havalara uçardım. Tanıştığımız andan itibaren Beck'e karşı bir çekim hissettim ama tüm o şatafat ve kibrin altında yatan adama âşık oldum. Beck onunla ilk tanıştığımda beklediğim gibi biri çıkmadı. Onun güvenli biri olduğunu düşündüğüm için gardımı indirdim, asla âşık olmayacağım biri sandım."

Louise gülümsedi. "Bazı erkekler kuzu rolü yapan kurtlar gibidir. Benim torunum ise kurt rolü yapan bir kuzu."

"Bu çok iyi bir benzetme."

"Torunumu iyi tanırım. Pek fazla insanı hayatına almaz ama aldığında da çok sever. Kalbini, ruhunu ve sahip olduğu her şeyi verir."

Kaşlarımı çattım. "İşte tam da bu yüzden ondan uzak durmam gerekiyor. Ne kadar zamanım var bilmiyorum ama her geçen gün daha da zorlaşacak. İkimizin de ölümünü izlemek zorunda kalmamalı."

"Onun için endişelenmeni takdir ediyorum. Ama tahminimce kırılacak kalbini kurtarmak için artık çok geç."

"Olabilir. Ama biraz zaman ve aramızdaki mesafe yardımcı olacaktır."

Louise başıyla onayladı. "Ne yaparsan yap ya da ne söylersen söyle seni destekleyeceğim."

Ninova

"Teşekkür ederim. Kaliforniya'ya vardığımda her şey daha kolay olacak. Ama sanırım New York'a döndüğümüzde onunla ilişkimi bitirmem gerekecek."

"Merak etme. Bu olduğunda ona göz kulak olacağıma söz veriyorum," dedi Louise.

Hüzünle gülümsedim. "Ben de aynı şekilde ona göz kulak olacağıma söz veriyorum." Göğe baktım. "Sonsuza kadar."

BÖLÜM 27

Beck

Büyükannemi bu işe karıştırmaktan nefret ediyordum. Ama New York'ta geçirdiğimiz dört gün boyunca Nora ile aramızda bir şeyler değişmişti. Bu yüzden onu arayıp sorgulamaktan başka çarem yoktu. "Selam. Nasıl hissediyorsun?"

"O kadar iyiyim ki, eğer bir kuyruğum olsaydı deli gibi sallıyor olurdum."

Gülümsedim. "Bugün için bir planın var mı?"

"Yudumla ve boya. Sabırsızlanıyorum."

"O da ne?"

"Şarap içilen bir resim dersi. Arkadaşım Lucille ile gidiyorum. Modelin çıplak bir erkek olduğu bir yer buldu. Şarap, buruşuk olmayan çıplak erkekler ve arkadaşım... Bundan daha iyisi olamaz."

İşte fırsat bu fırsattı. "Lucille mi? Neden Nora seninle gelmiyor? Bu onun da hoşuna gidecek bir şey gibi."

"Başka planları vardı."

"Neymiş planları?" Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez hata yaptığımı anladım. Büyükannem sadece sohbet etmek için

Ninova

değil, bilgi edinmek için de ağzını yokladığımı anladığında dudaklarını bir istiridyeden daha sıkı kapatırdı.

"Bu Nora'ya sorulacak bir soru, bana değil."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Telefonlarına cevap vermeyen birine soru sormak çok zor."

"Muhtemelen meşguldür."

"Neyle meşgul?"

"Beck..."

"İyi," diye homurdandım. "Sana çıplak erkeğinle iyi eğlenceler."

"Ah, eğlenceli olacak. Kesinlikle keyif alacağım."

Telefonu kapattıktan sonra kardeşim ofisime girdi. Utah'ta olup bitenler ve Nora'nın sağlığı hakkında henüz ona bilgi vermemiştim.

"Şunu dinle..." Her zamanki gibi misafir koltuğuma oturdu ve sanki evindeymiş gibi iyice yayıldı. "Kadının teki birkaç gece önce sabahın birinde beni aradı ve bağırıp çağırdı."

"Sen ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Yanlış bir numaraydı. Ama dört saat boyunca sohbet ettik."

Başımı iki yana salladım. "Sende bir sorun var."

"Ne? Bana İtalyanca küfretti. Çok seksiydi." Kardeşim gözlerini kıstı. Bakışları yüzümde gezindi. "Kilo mu verdin sen? Gözlerin kafanın içine gömülmüş gibi görünüyor."

"Teşekkürler."

"Hayır, gerçekten. O kadar da seksi görünmüyorsun." Omzunun üzerinden kapıya doğru baktı. "Hasta mısın? Çünkü bulaşmasını ve yarın akşamki randevumu kaçırmayı istemiyorum."

İçimi çektim. "Hayır, hasta olan ben değilim."

Ninova

Jake kaşlarını çattı. "Büyükannem iyi hissetmiyor mu? Dün gece onunla konuştum ve sesi harikaydı."

"Hayır, o iyi."

"Anlamadım. O zaman kim hasta?"

Büyükannem dışında konuşacak birine gerçekten ihtiyacım vardı. Jake daha gençti, dünyadaki en olgun insan sayılmazdı ama Nora'yla işleri nasıl yürüteceğimi bilmiyordum ve dışarıdan birinin fikrini alabilirdim. Ofisimin kapısını işaret ettim. "Şunu kapatır mısın?"

"Kapının diğer tarafına geçerek mi?"

Bu beni gülümsetti. "Hayır, ister inan ister inanma ama aslında bu tarafında kalmanı istiyorum."

"Siktir." Ayağa kalktı. "Abimin benimle paylaşacağı bir sırrı var. Sanırım komşunun köpeği tarafından ısırıldığım günden beri böyle bir şey yaşanmadı. Bana artık yarı insan yarı köpek olduğumu söylemiş ve kimseye söylememem için yemin ettirmiştin."

Başımı iki yana salladım. "Bir ay boyunca tek bacağını tutarak işemiş ve bokları koklamaya başlamıştın. Tam bir enayisin."

Jake kapıyı kapatıp koltuğuna geri döndü. Bu kez daha dik oturdu, hatta tüm dikkatini bana verdi. "Olay ne? Neler oluyor?"

Başlayacak iyi bir yer yoktu, o yüzden direkt konuya girdim. "Nora ile büyükannem aynı binada oturmuyorlarmış. Hayatının Sonunda Yaşayanlar toplantısında tanışmışlar. Bu bir destek grubu. İkisi de üye."

Kaşları çatıldı ve birkaç saniye sonra gözleri irileşti. "Nora ölüyor mu?"

Ninova

Sonraki yirmi dakika boyunca Jake'e tüm hikâyeyi anlattım; Nora'nın ameliyatlarını, teşhisini ve Utah'ta geçirdiği kalp krizini.

"Lanet olsun. Yapabilecekleri hiçbir şey yok mu? O daha çok genç."

"Alanlarında dünya çapında uzman altı doktorla görüştüm. Hepsi de tek şansının kalp nakli olduğunu söylüyor. Ancak bekleme süresi uzun ve onun hastalığına sahip biri için nakil sonrası hayatta kalma oranı çok düşük. Randevuyu aldığımda doktorlarla konuşanın Nora olmasını umuyordum ama o da büyükannem gibi. Kalan zamanının tadını çıkarmaya ve daha fazla ameliyat ya da tedavi olmamaya karar verdi."

"Dostum..." Jake başını salladı. "Gerçekten üzgünüm. Ondan çok hoşlandığını biliyordum. Büyükannem ve o çok yakın görünüyorlardı."

Kardeşimin gözlerinin içine baktım. "Biz görüşüyorduk. Ona âşığım."

"Off, siktir."

Birkaç dakika sessizce oturduk. Jake'in her şeyi sindirmesi için zamana ihtiyacı vardı, benim de duygularımı kontrol altına almam gerekiyordu.

"Her neyse," dedim. "Şimdi de beni başından savıyor. Utah'tan döndüğümüzde benden uzaklaşmaya başladı. Fazla zamanı olmadığını düşünüyor ve beni incitmek istemiyor. Onu rahat bırakıyorum çünkü bırakmazsam iletişimi tamamen kesmesinden korkuyorum. Ama bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Yani, eğer haklıysa ve o..." Duraksadım ve yutkundum. "Eğer fazla zamanı yoksa, kalan zamanı onunla geçirmek istiyorum."

"O zaman neden burada oturuyorsun?"

Ninova

"Az önce söyledim ya. Eğer zorlarsam kapıyı yüzüme tamamen kapatmasından korkuyorum."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Dört gün önce, araba onu eve bıraktığında. Benim evime gelmesi için onu ikna etmeye çalıştım. Hâlâ çok zayıf. Ama o kendi evine gitmek istedi. Ertesi sabah onu aradım ve bana işini yetiştirmekle meşgul olduğunu söyledi. Ertesi gün başka bir bahane sundu. Son iki gündür telefonlarıma bile cevap vermiyor." Saçımı kavradım. "Aklımı kaçırmak üzereyim."

"Kapıyı çoktan kapatmış gibi görünüyor. Zorlamakla ne kaybedersin ki?"

Haklıydı. Başımı salladım.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?"

"Sen benden çok daha zekisin. Buradaki tek çözümün zorlamak olduğunu biliyorsun. Ama bunu yaparsan ve o hâlâ vazgeçmezse, ilişkinizin biteceğinden korkuyorsun. Burada mutsuz bir şekilde otururak bu ihtimalle yüzleşmek zorunda değilsin. Bitmemiş gibi davranabilirsin."

Siktir. Haklıydı. Elbette ne yapmam gerektiğini biliyordum. Sadece çok korkaktım çünkü en büyük korkumu, yani her şeyin bittiğini söylemesinden korkuyordum.

Kardeşim yüzümü izledi ve sonra kocaman gülümsedi. "Haklı olduğumu anladın, değil mi?"

"Kapa çeneni."

Kıkırdadı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Kardeşim öne doğru eğildi. Yüzü ciddileşti. "Üzgünüm, dostum. Biriyle gerçekten ilgilendiğini görmek beni mutlu etmişti. Yapabileceğim bir şey varsa söylemen yeter. Nora'yla vakit geçirebilmen için büyükannemle daha fazla ilgileneceğim. Sen altın torun falan olabilirsin ama yine de ben daha eğlenceliyim."

Ninova

"Teşekkürler, Jake."

Jake çıkarken kapının önünde durdu. "Büyükannem ve Nora ile işimiz hiç de kolay olmayacak."

Başımı salladım. "Biliyorum. Ama o ikisi yaşanacak her zor güne, hatta daha fazlasına değer."

Nora'nın evinin önünde durup zillerin altındaki isimlere baktım. Neyse ki *Google* onun nerede yaşadığını biliyordu çünkü ben kesinlikle bilmiyordum. West Village'daki kahverengi tuğla bina, ona büyükannemin yüksek rezidansından daha uygun görünüyordu.

Ellerimi sallayarak sakinleştirici birkaç nefes aldım. Misafirlikten her zaman nefret etmiştim ve yetişkinlik yıllarımda bunu yaptığımı hiç hatırlamıyordum. Ama kardeşimle konuştuktan sonra Nora'yı iki kez daha aramıştım ve bana başka seçenek bırakmamıştı. Evde olup olmadığından bile emin değildim. Daha da kötüsü, evde olsa bile beni içeri alacağından emin değildim.

Yine de 2D ziline bastım. Beklerken damarlarımda bir adrenalin seli pompalanıyordu.

"Kim o?"

Rahatlayarak içimi çektim. "Ben Beck."

"Ah... tamam." Bir zil sesi duyuldu ve dış kapının kilidi açıldı. Nora ikinci kattaki dairesinin kapısı yarı açık bir şekilde bekliyordu.

Gülümsedim.

O gülümsemedi.

"Özür dilerim," dedim. "İnsanların habersiz gelmesinden ben de nefret ediyorum. Ama telefonlarıma cevap vermiyorsun."

Nora iç çekti. "Meşguldüm."

Ninova

Merdivenlerin başına geldiğimde kapının önünden kıpırdamadı.

"İçeri girebilir miyim?"

Tereddüt etti ama sonunda başıyla onayladı.

Dairesine iki adım atmıştım ki donup kaldım. Mutfağı karton kutularla doluydu. "Bütün bunlar da ne?"

Yere baktı. "Toplanıyorum. Taşınma tarihimi öne çektim."

"Ne zamana?"

Nora bana bakmıyordu, bu yüzden cevabın beni kalbimden bıçaklayacağını biliyordum.

"Pazartesi."

"Pazartesi mi? Yani üç gün sonraya mı?"

Başını aşağı yukarı salladı.

Nefes alamıyormuşum gibi hissettim. "Bana söyleyecek miydin?"

"Tabii ki söyleyecektim."

"Ne zaman?"

Nora yere bakmaya devam etti.

O kadar kızgın ve kırgındım ki, kendimi dizginlemek çok zordu. Yanaklarını avuçladım ve gözlerimiz buluşana kadar başını yukarı kaldırmaya zorladım. "Ne zaman, Nora? Bana ne zaman söyleyecektin? Gittikten sonra mı? Bana lanet bir kartpostal mı gönderecektin?"

Gözleri yaşlarla doldu. "Bilmiyorum. Henüz karar vermemiştim."

"Neden? Neden bu kadar çabuk gidiyorsun?"

"Plan hep buydu. Bunu en başından beri biliyordun."

"Ama neden erken ayrılıyorsun?"

Ninova

"Çünkü zamanı geldi." Gözyaşları yüzünde izler bırakarak aşağı yuvarlandı. "Babama son anda yanında olacağıma söz verdim."

"Ama son olmak zorunda değil, Nora. Doktorlarla konuştum: bir şansın var. En azından listeye gir."

Nora geri adım attı. Ellerim yanaklarından düştü.

"Gitmelisin, Beck."

"Hayır."

"Lütfen, Beck. Bunu yapmak yeterince zor."

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Gözlerimden yaşlar akıyordu. "Lütfen, Nora." Sesim çatallaştı. "Sadece listeye gir. Bunu kendin için yapmak istemiyorsan, benim için yap. Louise için yap. William için yap."

Başını iki yana salladı. "Lütfen git."

"Nora, lütfen. En iyi doktorları, en iyi cerrahı bulacağım. Herhangi bir yerden kalp satın almak yasal mı? Umurumda bile değil. Gerekirse sana karaborsadan bir kalp alırım. Sadece beni bırakma. Ne istersen yaparım," diye yalvardım. "*Lütfen, tatlım.*"

Hıçkırdı. Ona acı çektirmek beni öldürüyordu ama başka bir yol da bilmiyordum. Yine de iki adım ötede durup çöküşünü izleyemezdim. Bu yüzden onu kollarımla sardım. Birkaç saniye karşı koydu ama sonra pes etti ve neredeyse kucağıma yığıldı. Omuzları titriyordu ve oda ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Tam olarak ne olacağını biliyordum. Ama bu, hazırlanmama hiç yardımcı olmadı. Sessizlik, hayatımda duyduğum en dayanılmaz sesle bozuldu. Feryadın ötesinde bir sesti; saf bir acının yürek burkan dışa vurumuydu. Doğru ses perdesinin camı kırması gibi, kalbim de milyonlarca parçaya bölündü.

"Ağlama, Nora. Seni seviyorum. Lütfen ağlama."

Ninova

Ama Nora durmadı. Ben de durmadım. O mutfakta, sonsuzmuş gibi gelen bir süre boyunca, hüngür hüngür ağladık. Sonunda ağlamalarımız dindi, burnumuzu çekmeye başladık ve bedenlerimizin titremesi duruldu. Kendimi bencil bir piç gibi hissediyordum.

"Seni üzdüğüm için özür dilerim. Sadece ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Kendimi onun acı dolu gözlerine bakmaya zorladım. "Özür dilerim, Nora."

Yutkundu ve boğazını temizledi. "Ne istersem yapacağını söylerken ciddi miydin?"

"Elbette."

Nora gözlerimin içine baktı. "O zaman beni bırakmanı istiyorum."

Ninova

BÖLÜM 28

Nora

"Kalp atışların yavaş, ancak hastalığının bu aşamasında ve geçen ay yaşadıklarından sonra bu beklenen bir durum. Kendini biraz halsiz hissetmenin nedeni muhtemelen bu," dedi Doktor Hammond. "Eh, bir de Los Angeles'ın kirli havası."

Gülümsedim. "Tamam."

"Kalp krizi geçireli ne kadar oldu?"

"Yarın altı hafta olacak."

Doktor Hammond yeni dosyama notlar aldı. İşi bittiğinde dosyayı kapattı ve gülümseyerek bana baktı. "Gerçekten de annene çok benziyorsun."

"Babam da aynı şeyi söylüyor."

"Baban nasıl?"

"İyi. Hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyor ama anneme benzeyen birinin aynı şeyleri yaşadığını izlemenin onun için zor olduğunu biliyorum."

Doktor Hammond başını salladı. "Eminim öyledir."

Ben çocukken annemin kardiyoloğu da oydu..

Ninova

Herhangi bir tedavi görmesem de nefes almaya devam edebilmek için kullandığım bir düzine ilacın yeniden yazılması gerekiyordu. Hastalığımı bilen birine gitmenin daha kolay olabileceğini düşündüm. Çok nadir görüldüğü için her kardiyoloğun bu konuda deneyimi yoktu.

"Diğer her şey iyi görünüyor." Doktor Hammond dosyamı kapattı. "Akciğerlerin temiz, kan basıncın aldığın ilaçlar sayesinde sabit ve EKG'n New York'taki doktorunun gönderdiği son EKG'ye göre değişmemiş."

"Harika."

"Normal aktivitelerine dönebilirsin. Egzersizlerini hafif tut ve nefes nefese kalmamaya dikkat et. Ayrıca cinsel aktivitelere devam edebilir ve çalışmaya dönebilirsin."

Seksten bahsetmek içimde bir boşluk hissetmeme neden oldu. Beck'i en son düşündüğümden beri tam on beş dakika geçmişti.

"Tamam, teşekkür ederim."

"Üç ay sonra ilaç ayarlamalarına ihtiyacımız olup olmadığını görmek için tekrar burada görüşürüz."

Üç ay.

Son zamanlarda gelecekteki bir tarihe yapılan her gönderme havada ağır bir şekilde asılı kalıyordu. O zaman hâlâ buralarda olacak mıydım?

Eve döndüğümde babam henüz işten gelmemişti. Kurutucuda bıraktığı çamaşırları katladım ve kaldırmak için yatak odasına gittim. Etrafa bakındım. Bu oda benim çocukluğumdan beri pek değişmemişti; aynı koyu ceviz mobilyalar, aynı beyaz ahşap panjurlar, hatta küçük banyoya açılan kapının arkasına asılmış koyu kahverengi bornoz bile hiç değişmemişti. Şifoniyerin üstü yirmi yıldır aynı çerçeveli fotoğraflarla kaplıydı.

Ninova

Gözüme ilk çarpanı elime aldım. Annemle William'ın düğün gününde çekilmiş bir fotoğraftı, ikisi de gülüyordu. Annemin başının üzerinde küçük bir inci taç vardı, duvağı ise düğün törenlerinin bitiminden sonra çoktan uçup gitmişti. Yüzüne pasta bulaşmıştı. Annem öldükten sonra düğün albümlerine onlarca kez bakmıştım. Üç katlı pastayı kestikleri ve annemin kocaman bir parçayı babamın suratına fırlattığı fotoğraflar vardı.

Fotoğrafa bakarken gözyaşlarım boğazımı tıkadı. Onu şifoniyerin üzerine geri koyup başka bir fotoğrafı aldım. Bu fotoğrafta annem ve William sahilde yürüyorlardı, iki yaşındaki ben de William'ın omuzlarındaydım. Çok mutlu görünüyorlardı. Annesiz büyümek kolay değildi ama annemin kısa bir süreliğine de olsa bir aileye sahip olmasına seviniyordum. Muhtemelen tek çocuk olarak büyüdüğüm için her zaman bir sürü çocuğum olmasını hayal etmiştim. Ama böyle bir şey artık söz konusu değildi.

"O gün boynuma işemiştin." Babamın sesi beni korkuttu. İçeri girdiğini duymamıştım. Gülümseyerek yatak odasının kapısına rahatça yaslanmıştı.

"İşemedim..."

"Evet, işedin. Birlikte yürüyorduk ve birden bir sıcaklık hissettim. İlk başta ter olduğunu düşündüm. Oldukça sıcak bir gündü."

"Neden bundan daha önce hiç bahsetmedin?"

Babam omuz silkti. "Bilmem. Sanırım o fotoğrafa birlikte hiç bakmadık. Ama sadece iki buçuk yaşındaydın ve tuvalet eğitimi için erkendi. Önemli bir şey değildi. Denize girdim ve yürüyüşümüzü bitirdik."

Fotoğrafı yerine koymadan önce birkaç saniye daha baktım. "Sana bir şey sorabilir miyim, baba?"

Ninova

"Ne istersen."

"Annem öldüğünden beri biriyle çıktın mı hiç?"

Başını salladı. "Bazen. Arada bir birlikte sinemaya ya da restorana gidecek birine sahip olmak güzel oluyor."

Gülümsedim. "Buna sevindim."

Eve döndüğümden beri annemin ölümü hakkında çok fazla düşünüyordum. Ama sonrasında William'ın neler yaşadığını da merak ediyordum. O zaman çok küçüktüm. Onun için nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyordum.

"Annem öldükten sonra senin için zor olmuş olmalı..."

Babam odaya girdi. Yatağın kenarına oturdu ve yanındaki yeri okşadı. "Aklında gerçekten ne var, tatlım?"

"Ne demek istiyorsun?"

Parmağıyla şakağıma dokundu. "Geldiğinden beri düşünceli düşünceli etrafta dolanıp duruyorsun. Yaşadıklarının ağır ve taşınması zor bir yük olduğunu biliyorum ama bundan daha fazlası var. Bunu anlayabiliyorum."

Başımı babamın omzuna yasladım. "Beni okumakta her zaman çok iyisin."

"Bu bana bahsettiğin Beck denen adamla mı ilgili?"

İçimi çektim. "Onu çok özlüyorum."

"Öyleyse git onu gör. Ya da onu buraya davet et. Bir sürü odamız var. Sanırım artık bir oğlan geldiğinde yatak odası kapısının açık olma kuralını kaldırmayı kabul edebilirim."

Gülümsedim. "Yapamam. Bunu onun için zorlaştırmak istemiyorum."

Babam dönüp bana baktı. "Onun için zorlaştırmak mı? Lütfen bana seni önemseyen adamdan onun bu şekilde daha kolay iyileşeceğini düşündüğün için uzak durduğunu söyleme."

Ninova

Ben yanıt vermeyince babam başını iki yana salladı. "Nora, annenle bir dakika daha geçirebilmek için bir ömür boyu üzülmeyi göze alırım. Hayat, çözülmesi kolay bir matematik denklemi değildir. Bazen iyi geçen kırk iki gün, yüzlerce kötü günden daha ağır basar."

"Biliyorum... ama annemle birbirinize hiç âşık olmasaydınız, muhtemelen şimdi evli olurdun ve sana eşlik edecek biri olurdu. Hayatını daha dolu dolu yaşardın."

"Ve eğer her şeyi baştan yapma şansım olsaydı, bugün bir seçim yapıp annenle dört yıl geçirmek ve sonrasında yalnız kalmak ya da annenle hiç birlikte olmayıp ama asla yalnız kalmamak arasında bir tercih yapmak zorunda olsaydım, anneni seçerdim. Bu tartışmaya bile açık değil. Her seferinde onu seçerdim. Annen benim hayatımın aşkıydı. Herkes diğer yarısını bulacak kadar şanslı değildir. Ben şanslıydım ve bunun için kendimi hâlâ şanslı hissediyorum, pişman değil."

"Ah, baba..." Gözlerim yaşlarla doldu ve kollarımı omuzlarına sarıp onu sıkıca kucakladım. "Anneme olan sevgin benim için bir ilham kaynağı oldu. Çok güzel bir aşk."

"O zaman bu ilhamın davranışlarına rehberlik etmesine izin ver, tatlım."

"Yapamam. Beck'le aramızdaki durum farklı. Annem son kez hastalandığında sen onunla çoktan evliydin ve ona sırılsıklam âşıktın. Senin için çok geçti. Beck için çok geç değil."

Babam başını iki yana salladı. "Annenle tanıştığım gün ona sırılsıklam âşık olmuştum." Saçlarımı okşadı. "Oldukça zor seçimler yaptın ve herkesin bunlara saygı göstermesini bekledin. Ama bu şekilde Beck'in kendi seçimini yapmasına izin vermiyorsun. Onun yerine sen karar veriyorsun."

Ninova

Ertesi akşam saat sekizde telefonum çaldı. Ekranda yanıp sönen isme bakıp gülümsedim.

"Selam, Louise. Nasılsın?"

"Kalbim hâlâ atıyor. Sanırım iyi bir gün." Sesi her zamanki canlılığındaydı ama başka bir şey daha vardı. Louise'in sesi neredeyse nefes nefese gibiydi.

"Nefesin mi kesiliyor?"

"Alerjim yüzünden," dedi. "Maddie ve ben bugün bahçe rozetini kazanmaya çalıştık. Fazla polen vardı sanırım."

"Ah." İçimi çektim. "Maddie nasıl?"

"Bugün okuldan eve elinde bir resimle geldi. Bir sürü insan çizmiş ama sadece kendisini Prenses Maddie olarak adlandırmış. Öğretmeni ev ödevi olarak diğer insanları da adlandırması gerektiğini söylemiş. Ben de ona yardım ediyordum. Fotoğrafta yanında duran kişiyi işaret ettim. Figür kendi figürünün iki katı büyüklüğündeydi, bu yüzden onun babası olduğunu varsaydım. 'Eğer sen bir prensessen, bu kim acaba?' diye sordum. Babası olduğunu söyledi. Ben de ona eğer o bir prenses ise babasının unvanının ne olduğunu sordum. 'Bu onu kral yapar mı?' dedim. Bunu uzun süre düşündü. Ve sonra çok ciddi bir yüz ifadesiyle cevap verdi. 'Bu onu bir hizmetkâr yapar.'"

"Aman Tanrım."

"O kadar güldüm ki, neredeyse altıma işeyecektim. Sonra onu düzgün bir şekilde adlandırabilmesi için *hizmetkâr* kelimesini hecelemesine yardım ettim."

Kıkırdadım. "Eminim yapmışsındır." Birkaç saniyeliğine sessiz kaldım. "Peki Beck nasıl?"

"Dayanmaya çalışıyor," dedi Louise. "Çok fazla çalışmaya başladı. Ofiste ya da dizüstü bilgisayarının başında olmadığı

Ninova

zamanlar genellikle üzgün oluyor. Bence seni söylediğinden daha çok özlüyor."

Hislerimiz karşılıklıydı. "Acı çektiği için özür dilerim, Louise."

"Özür dilemene gerek yok, tatlım. Anlıyorum."

Öksürmeye başladı, bir süre devam eden kuru bir öksürüktü bu.

"Bu kulağa hiç iyi gelmiyor, Louise."

"Alerji yüzünden."

"Olabilir. Ama sabaha kadar düzelmezse, bence gidip kontrol ettirmelisin."

Bana söz vermeden konuyu değiştirdi. "Bahamalı arkadaşımız Frieda'dan bir e-posta aldım. Nasıl olduğumu sormuş ama bana oradayken bayıldığımız tatlı bisküvilerin tarifini de vermiş. Onlara Johnny kekleri deniyor. Denemelisin. Sana tarifi e-posta ile gönderirim."

Gülümsedim. "Olur, denerim."

Yarım saat daha konuştuk ama görüşme sona erdiğinde Louise maraton koşmuş gibiydi.

"Şu nefes nefese kalışını gerçekten kontrol ettirmen gerektiğini düşünüyorum," dedim ona.

"Ne çıkacak? Akciğer kanseriyim, biliyorsun."

"Tekrar steroid gibi basit bir şeye ihtiyacın olabilir."

Kendiniz tedavi görmüyorken birini doktora gitmeye zorlamak zordu. Ama elimden geleni yaptım. Vedalaştıktan sonra aramayı sonlandırmak için erkana basmak üzereydim ki, Louise'in adımı söylediğini duydum.

"Eleanor!"

Telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "Evet?"

"İkimiz de son kez ne zaman konuşacağımızı bilmiyoruz, bu yüzden sadece seni sevdiğimi söylemek istedim."

Ninova

Yutkundum. "Ben de seni seviyorum, Louise."

Ertesi sabah sahilde yürüyüşe çıkmaya karar verdim. New York'tan ayrıldığımdan beri yaşadığım melankoli hissinden kurtulamıyordum, o yüzden biraz güneş ışığı ve okyanusun yardımcı olabileceğini umdum. Birkaç kilometre yürüdükten sonra kayalardan oluşan bir iskeleye çıktım. Geri dönme vaktim gelmişti ama önce biraz daha oturmak istedim.

Pasifik Okyanusu'na baktım ve gözlerimi kapatıp dalgaların kıyıya çarpışını dinlerken hayatımdaki tüm iyi şeyleri düşünmeye çalıştım. Bunu yapmak genellikle iyi gelirdi ama bugün, yaklaşan bir felaket varmış hissini üzerimden atamıyordum.

Birkaç dakika sonra ayağa kalktım ve tekrar yürümeye başladım. Neredeyse başladığım yere dönmüştüm ki, telefonum Manhattan alan koduyla çaldı. Numarayı tanımıyordum ama yine de cevaplamak için ekranı kaydırdım.

"Alo?"

"Selam. Nora?"

Ses tanıdıktı ama tam olarak çıkaramadım. "Evet?"

"Ben Jake Cross."

Durdum. "Selam, Jake. Nasılsın? Her şey yolunda mı?"

Kalbimi hızlandıracak kadar uzun süre sessiz kaldı.

"Jake?"

"Büyükannem yine felç geçirdi, Nora. Kötü bir felç."

"Olamaz." Göğsümü tuttum.

"Durumu iyi değil. Doktorlar beyin fonksiyonlarının çalışmadığını söylediler. Veda edebilmemiz için onu hayatta tutuyorlar. Eğer... bir değişiklik olmazsa, bu gece veda edeceğiz. Peder birkaç kelime söyleyecek ve sonra..."

Yanaklarım gözyaşlarıyla ıslandı. "Aman Tanrım. Çok ama çok üzgünüm."

Ninova

"Teşekkür ederim. Beck'le aranızın nasıl olduğunu biliyorum ama büyükannemle vedalaşmak ve Beck'in yanında olmak için gelmek isteyebileceğini düşündüm. Büyükannemin yanında olmak için de."

"Beck'in bunu sorun etmeyeceğine emin misin?"

"Beck'in neye ihtiyacı olduğunu bilecek durumda olduğunu sanmıyorum. Büyükannemi bulan oydu. Seni aradığımdan bile haberi yok, Nora. Berbat durumda ve ben düşündüm ki..." Telefona doğru ofladı. "Ne düşündüğümü bilmiyorum. Ama seni aramam gerektiğini hissettim."

"Aradığına sevindim. Hangi hastanede yatıyor?"

"Lenox Hill."

Başımı salladım. "Orada olmak için elimden geleni yapacağım."

Ninova

BÖLÜM 29

Nora

Beck başını kaldırdı ve beni kapının girişinde gördüğünde gözlerini kırpıştırdı. "Nora? Burada ne işin var?"

Hüzünle gülümseyip gözlerimi yatağın karşı tarafında oturan kardeşine çevirdim. "Küçük bir kuş bana haber yolladı."

Beck bir elini saçlarında gezdirdi. "Bilmiyordum."

Yanma gidip önce Jake'e sarıldım, ardından yatağın diğer tarafına geçtim. Bir anlık bir utangaçlıktan sonra Beck ona sarılmama izin verdi. "Çok üzgünüm, Beck."

"Ben aşağı inip kahve alacağım," dedi Jake. "Siz bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. Beck de başını iki yana salladı.

Sadece ikimiz kaldığımızda monitörlere baktım. "Jake bu sabah beni aradı, o zamandan bu yana bir değişiklik var mı?"

"Hayır."

Gözlerimi arkadaşıma diktim. "Huzurlu görünüyor."

Beck başını salladı. "Öyle." Bakışlarını çevirdiğinde göz göze geldik. "Kaliforniya nasıl?"

Ninova

Gülümsemeye çalıştım. "Güneşli."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Oldukça iyi."

Tekrar başını salladı. Birkaç uzun dakika boyunca sadece Louise'e baktık.

"Annem vefat ettiğinde," dedi Beck usulca. "İçimde bastırılmış çok fazla öfke vardı. Bu konuda konuşmak istemiyordum, bu yüzden içimi dökme yöntemim kavga etmek olmuştu. İki ay içinde okuldan sonra dört kez yumruk yumruğa kavgaya karışmıştım. Büyükannem bir çıkış yoluna ihtiyacım olduğuna karar verdi. Çoğu insan öfkesini boşaltmak için çocuğunu karate ya da boks derslerine yazdırır." Başını salladı ve gülümsedi. "Ama büyükannem öyle yapmadı. Eve bir ağaç kütüğü, bir çekiç ve çiviler getirdi. Geriye dönüp baktığımda, o kocaman kütüğü nereden bulduğunu ya da Manhattan'daki dairemize nasıl getirdiğini bile aklım almıyor. O şey neredeyse bir metre kadardı. Ama bana eğer tekrar sinirli uyanırsam, kutudan bir çivi alıp kendimi daha iyi hissedene kadar kütüğe çakmamı söyledi. Sanırım üç ya da dört büyük kutu çivi tükettik. En sonunda çivi çakmayı bıraktım. Bir gün okuldan eve geldiğimde kütükteki tüm çiviler sökülmüştü. Büyükannem beni yanına oturttu ve parmağımı deliklerin üzerinde gezdirdi. Öfkeni başkalarından çıkarmanın böyle olduğunu, karşı tarafta bir iz bıraktığını söyledi. Ve insanlarda bıraktığı izlerin kolay kolay geçmediğini... Bu sabah telefonuna cevap vermedi, ben de onu kontrol etmeye gittim. Bunun olacağını biliyor olmalıydı çünkü onu bulduğumda komodininin üzerinde paslı çivilerle dolu bir kavanoz ve altında bir not vardı. *'Bunlara tekrar ihtiyacın olursa diye.'*" Beck'in gözleri doldu. "Dünyada onu unutmama yardımcı olacak kadar çivi yok."

Ninova

"Beck..." Gözyaşlarıma engel olamadım. Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve elini sıktım. "Onu kısa bir süredir tanıyorum ama hayatımda çok büyük bir etki yarattı. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal dahi edemiyorum."

"Geldiğine sevindim," diye fısıldadı. "O da burada olmanı isterdi."

Başımı omzuna yasladım. "Ben de geldiğime memnunum."

Yüzüne kazınmış acıya rağmen gülümseyerek Louise'e baktı. "Doktorlar ve hemşireler bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırmış görünüyorlar. Ama ben neden dayandığını şimdi anladım."

"Neden?"

"Seni bekliyordu."

Hastaneye gelmemin üzerinden bir saat geçmeden, Louise May Aster saat 22.04'te hayatını kaybetti. Doktorların müdahale etmesine gerek kalmadı. Louise'in nefes alış verişi yavaşladı ve sonunda tamamen durdu.

Hemşire sırayla vedalaşmamızı önerdi. Beck ve Jake dışarı çıkarken ben öne çıktım.

Küçük bir dua okuduktan sonra Louise'in elini tutarak konuşmaya başladım. "Ölüm hayatı sona erdirir, dostluğu değil. Bu yüzden umarım seni öbür tarafta, bir uçuş tulumunun içinde ya da bir paraşütle ortalığı karıştırmaya hazır bir şekilde beni beklerken bulurum. Seni seviyorum, Louise."

Sırada Jake vardı. Beck ve ben camın arkasından Jake'in konuşmasını izledik. Ardından eğilip büyükannesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve dışarı çıktı.

Beck'i izlemenin kolay olmayacağını biliyordum. O kadar büyük ve güçlü bir adamdı ki, kontrolünü kaybettiği hayal bile

Ninova

edilemezdi. Ama kaybetti. Camdan onu izlerken çektiği acıyı kalbimin en derinlerinde hissettim. Beck'in omuzları titriyordu ama kendini dizginlemeye, toparlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Bu kaybettiği bir savaştı ve her şey dağılmaya başlamıştı. Beck eğilip büyükannesinin bedenine sarıldı ve uzun süre hıçkıra hıçkıra ağladı. Nihayet ayağa kalkıp dışarı çıktığında, ben de onun gibi yıkılmış hissettim.

"Siktir." Jake abisini kucaklamak için kendine çekti ve Beck güçlükle karşılık verebildi. Ayrıldıklarında sıra bana geldi. Kollarımı Beck'e dolayıp ona sıkıca sarıldım. Birkaç saniye sonra kurtulmaya çalıştı ama ben bırakmayı reddettim. En sonunda pes etti ve tüm ağırlığını bana vererek yeniden ağlamaya başladı.

İkimizin de hayatı buna bağlıymış gibi onu sımsıkı tuttum, ta ki ikimiz de ağladığımız için yerdeki gözyaşlarının kime ait olduğunu anlamak imkânsız hale gelene kadar...

"Ne yapabilirim?" Geri çekilerek gömleğimin koluyla yanaklarındaki yaşları sildim. "Yürüyüşe çıkmak ister misin? Belki biraz temiz hava iyi gelir?"

Beck yere baktı ve başını iki yana salladı.

"Bir içkiye ne dersin?"

"Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin, Beck. Bırak yardım edeyim. Neye ihtiyacın var?"

Uzun süre başını eğik tuttu. Bakışlarını yukarı kaldırdığında gözleri kan çanağına dönmüş ve şişmişti. "Unutmama yardım et."

Dönüp dolaşıp aynı yere gelmiştik. İlk kez birlikte olduğumuzda ona bunu söylemiştim. Şimdi bu *sonuncusu* olacaktı. Başımı aşağı yukarı salladım ve elini tuttum. "Hadi birlikte unutalım."

Ninova

Beck'in dairesine girdiğimizde içerisi karanlıktı. Işıkları açmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Bunun yerine, biz daha antredeyken dudaklarını benimkilerle buluşturdu. Buraya gelirken çok sessizdi ve tek istediğim onu daha iyi hissettirmekti. Öpüşmemiz bittiğinde dizlerimin üzerine çöktüm. Beck beni tekrar ayağa kaldırarak şaşırttı.

"Bu şekilde değil. Hızlı bir şey istemiyorum. Seninle sevişmek istiyorum."

Bir adım geri attım. "Beck..."

Bana doğru uzandı. "Bana verebileceklerinin farkındayım. Daha fazlasını aramıyorum. Sadece sana her şeyimi vermek istiyorum."

"Beck..."

Bana doğru uzandığında tereddüt ettim ama bu adamı ihtiyacı olan şeyden mahrum bırakmamın imkânı yoktu. En sonunda çekip gitmek kalbimi kıracak olsa bile... Bu yüzden elini tuttum ve onu yatak odasına kadar takip ettim.

Beck kıyafetlerimi çıkarırken gözlerini benden hiç ayırmadı. Bakışları o kadar yoğundu ki, daha başlamadan bu gecenin beni mahvedeceğini anlamıştım.

Beni kaldırıp yatağa taşıdı ve yavaşça ortasına yatırdı. Normalde buyurgan ve son derece utanmaz davranırdı ama bu gece farklıydı. Neredeyse *nazikti*. Üzerime tırmandı, kalbimin üzerindeki yara izini öptü ve içime girmeden önce upuzun bir süre gözlerimin içine baktı. İçime tamamen yerleştiğinde gözlerim titreşerek kapandı.

"Hayır. Lütfen bana bak."

Anında söylediğini yaptım.

Ninova

Beck'in bakışları duygularla dolup taşıyordu. "Seni çok seviyorum, Nora. Kaç gününün kaldığı ya da sonunda ne kadar acı çekeceğim umurumda değil, seni sevdiğim için asla pişman olmayacağım."

Daha önce hiç kimse bana bu kadar güzel bir şey söylememiş ya da bana bu şekilde bakmamıştı. Beck bakışlarımızı hiç ayırmadan içime girip çıkarken gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından süzüldü. Sevişmek kelimesini hayatım boyunca binlerce kez duymuştum ama bu ana kadar hiç anlamamıştım. Beck sadece bedenimin içine değil, ruhuma da ulaşmıştı.

Oda o kadar sessizdi ki, nefeslerimizden ve bedenlerimizin birbirine çarpma sesinden başka bir şey duymuyordum. Çok geçmeden Beck'in çenesi kasıldı ve çok yakın olduğunu anladım.

"Seni seviyorum," dedi dişlerinin arasından. "Sana âşığım."

Buraya kadardı. Daha fazla dayanamadım. Bacaklarımı beline doladım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Ardından her şey çılgınca bir hal aldı. Beck hızlandı, hamlelerinin şiddeti arttıkça bana doğru sertçe savruluyordu. Orgazm olurken nefesim kesildi. Kaslarım zonkluyor, her dalgada ve sarsıntıda inliyordum. Beck orgazmımın bitmek üzere olduğunu hissetmiş olmalıydı çünkü kendi yükselişi başladı. Kalçalarını sert ve hızlı bir şekilde hareket ettirdi, ardından yüksek sesle inledi.

Sonrasında duygusal, fiziksel ve zihinsel olarak tamamen tükenmiştim. Günün Beck'e ne kadar ağır geldiğini tahmin bile edemiyordum. Yine de içime girip çıkmaya devam etti, hâlâ yarı sertti.

"Vay canına. Bu..."

Beck üzerime eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı. "Âşık olduğum kadınla sevişmekti."

Ninova

Ne diyeceğimi bilemiyordum, o yüzden başımla onayladım. "Teşekkür ederim. Bu gece buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

"Sadece bu gece mi?"

"Beck..."

Hüzünle gülümsedi. "Biliyorum. Ama bu gecelik, gün doğunca beni bırakıp gitmeyecekmişsin gibi davranabilir miyiz?"

Ninova

BÖLÜM 30

Beck

"Ürkütücü..." Nora'nın yüzüne tembel bir gülümseme yayıldıktan sonra gözleri açıldı. "Yatak Odası Katili'nin de kurbanlarını uyurken izlediğini biliyor muydun?"

"Kim?"

"Seri katil belgesellerine sardım."

"Güneşli Kaliforniya'da zamanını iyi değerlendiriyorsun gibi görünüyor." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Günaydın."

Nora kollarını başının üzerinde yukarı doğru uzattı. "Saat kaç?"

"On biri biraz geçiyor."

Gözleri irileşti ve dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Gerçekten mi? O kadar uzun süre uyuduğuma inanamıyorum."

"Eh, batı yakasında saat daha sabahın sekizi. Muhtemelen henüz alışamamışsındır."

"Ah, evet." Başını salladı. "Bu doğru. Ne zamandır uyanıksın?"

Ninova

Aslında hiç uyuduğumdan bile emin değildim. Omuz silktim. "Bir süredir."

"Bütün bu süre boyunca beni mi izliyordun?"

Dudağım yukarı doğru kıvrıldı. "Kalkıp kahve yaptım, ardından kardeşimle düzenlemeler hakkında konuştum."

"Ah." Nora kendini tekrar yatağa bıraktı ve yan dönerek ellerini yanağının altına yerleştirdi. "Louise... sizinle ne istediği hakkında konuştu mu?"

"Hayır, bunu tartışmadık. Ama Jake ve bana bir mektup bıraktı. Cenaze töreni istemediğini yazmış. Kasvetli olduklarını düşünüyormuş. Bunun yerine, ölümünün birinci yıldönümünde bir yaşamı kutlama partisi düzenlememizi istiyor." Başımı iki yana salladım. "Sanırım bunları bana anlatırsa ona zor anlar yaşatacağımı biliyordu, o yüzden onunla tartışamayacağım bir zamana sakladı."

Nora'nın dudağı sinsi bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "İşte tam da bu yüzden sana söylemedi."

"Yani sen biliyor muydun?"

Başını aşağı yukarı salladı. "İsteklerini yerine getirecek misin?"

"Elbette. Artık başka ne seçeneğim var ki? Yine de bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Sadece henüz ne yapacağımdan emin değilim."

"Aklına gelecektir." Eliyle ağzını kapattı ve küçük sevimli burnu buruştu. "Gerçekten bir diş fırçasına ihtiyacım var, sonra da biraz kahveye. Başka kahve var mı?"

Gözlerini açtığı anda kapıdan fırlayacağından endişelenmiştim. Ama acelesi varmış gibi görünmüyordu. En azından şimdilik...

"Yeni demledim. Tam senin sevdiğin gibi, ekstra sert."

"Teşekkürler."

Ninova

"Dönüş uçağını şimdiden ayırttın mı?"

Başını salladı. "Akşam dokuzda."

Harika. Onu kalmaya ikna etmek için sadece on saatim vardı.

Nora dişlerini fırçaladı ve sanki iyileşmesi için gereken bir ilaçmış gibi iki fincan kahve içti.

Ardından duşu kullanıp kullanamayacağını sordu. O banyodayken ben de dün büyükannemin evinden aldığım kâğıtla birlikte kanepeye oturdum. Ölmeden önce yapılacaklar listesi... Paslı çivilerle dolu kavanozun yanında, sehpanın üzerinde duruyordu. Neden cebime attığımdan bile emin değildim ama o zamandan beri beş kez okumuştum. Aslında yapmak istediği şeylerin madde madde sıralandığı bir listeden başka bir şey değildi, biri hariç hepsinin üzeri kalemle çizilmişti.

Watkins Glen'deki Gökkuşağı Şelalesi

Listesini bitirememiş olması beni üzdü. Nora, Kaliforniya'ya geri döndükten sonra onunla birlikte listesini tamamlamaya zaman ayıramadığım için üzüldüm. Bundan pişmanlık duyuyordum. Ama onun gidişinin bana yaşattıklarını bastırmak için kendimi işime vermiştim. Bencilce davranmış, yeterince erken sürede o halden çıkamamıştım. *Her zaman daha fazla zaman olduğunu düşünüyorduk.*

Nora duşunu almış ve kurulanmış olarak evin arka tarafından çıktı. Liste hâlâ elimdeydi. Önce ona, sonra tekrar kâğıda baktım. Aniden aklıma, birden fazla sorunu çözecek bir fikir geldi.

"Sanırım büyükannemin ölümünü onurlandırmak için ne yapacağımı buldum."

"Ne?"

Elimdeki listeyi havaya kaldırdım. "Bunu bitireceğim."

Nora kâğıdı aldı ve yazanları inceledi. "Ölmeden önce yapılacaklar listesini mi?"

Ninova

Başımı sallayıp ayağa kalktım.

"Vay canına. Bence bu harika bir fikir, Beck."

Gülümsedim. "Öyle düşünmene sevindim. Çünkü benimle gelmeni istiyorum."

Başını salladı. "Ah. Bu iyi bir fikir değil."

"Neden olmasın? Sağlığın buna elverişli değil mi?"

"Hayır, sorun o değil. Ama..."

"Bu listedeki her maddede onun suç ortağıydın. Keşke birlikte bitirebilseydik demiyor musun?"

"Elbette ama..." Aramızı işaret etti ve iç çekti. "Seni incitmek istemiyorum, Beck."

"Beni neden incitesin ki? Seni çoktan aştım."

Gözleri kısıldı. "Gerçekten mi?"

Omuz silktim. "Unutması o kadar da zor biri değilsin."

"Öyle mi? O zaman dün gece neydi?"

"Bir süre düşünmemem gerekiyordu. Unutmam lazımdı. Bu ihtiyacı anlıyorsun, değil mi?"

"Benimle seviştin, Beck. O sikişme değildi."

"Duygusal bir gündü."

Bana yan gözle baktı. "Sana inanmıyorum."

"Çünkü sen bir egomanyaksın."

Gözlerinde alevler çaktı. "Ben mi egomanyağım?"

"Aşılması imkânsız biri olduğunu düşünüyorsun."

Başını iki yana salladı. "Beck..."

Ellerimi omuzlarına koydum. "Benimle gel. Sadece dört buçuk saatlik bir yol. Bir gün gidip ertesi gün dönebiliriz. Uzun sürmez. Kendim ve büyükannem için bunu yapmam gerektiğini hissediyorum. Ama bence bu listeyi sen de bitirmelisin, Nora."

Altdudağını dişledi. "Taşraya hiç gitmedim..."

Ninova

"O zaman gidelim işte. Yarın ya da ertesi gün yola çıkabiliriz."

Ciddi ciddi düşünüyor gibi görünüyordu. "Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez, Beck. Döndüğümüzde Kaliforniya'ya geri dönerim."

Omuz silktim ve dişlerimi sıkarak yalan söyledim. "Benim için hiç sorun olmayacak."

Dudakları yukarı kıvrıldı.

"Bence büyükannem bunu yapmaya zaman ayırdığımız için mutlu olurdu."

Nora gözlerini kıstı. "Buna hile yapmak denir. Sen böyle söyleyince hayır diyemeyeceğimi biliyorsun."

Kocaman bir şekilde gülümsedim. Elimde değildi. "Ben ayarlamaları yaparım."

Ninova

BÖLÜM 31

Nora

"Louise'in listesine girdiğine göre burası çok özel bir şelale olmalı."

Beck bana gözucuyla bakıp tekrar yola döndü. Yolculuğumuzun yaklaşık dört saatini geride bırakmıştık. "Bence bu şelaleden çok oradaki anılarıyla ilgili."

"Oraya daha önce gittiğini bilmiyordum. Listemizdeki diğer maddeler hakkında çok konuştuk çünkü çoğu çok fazla düzenleme gerektiriyordu. Burası araba ile gidilebildiği ve kısa bir yolculuk olduğu için bu konu hakkında hiç konuşmadık."

"Watkins Glen, büyükannem ve büyükbabam için özel bir yerdi. Orada küçük bir kulübeleri var. Biz de oraya gidiyoruz."

"Gerçekten mi? Aman Tanrım. O zaman Louise neden orayı listesinin başına koymadı?"

"Çünkü büyükbabam öldüğünden beri oraya hiç gitmedi. Külleri şelalenin içinde. Birçok güzel anıyı barındırsa da bazılarının zor olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, sanırım daha fazla zamanı olduğunu düşünüyordu. Ben de öyle düşünmüştüm."

Derin bir iç çektim. "Evet. Bunu anlıyorum."

Ninova

Beck bir süreliğine sessiz kaldı. "Büyükbabam, büyükanneme şelalede evlenme teklif etmiş. Hem de iki kez."

"Louise ilk seferinde hayır mı demiş?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Evlenme teklifini iki seferde de kabul etmiş. İlki yirmi iki yaşındayken, ikincisi de altmış iki yaşındayken."

"Yani yeminlerini mi yenilediler?"

"Sanırım teknik olarak öyle yaptılar. Gerçi büyükbabam ilk kez evlenme teklif ettiğini sanıyordu çünkü erken başlangıçlı Alzheimer'ı vardı."

"Alzheimer'dan öldüğünü biliyordum ama bu kadar genç yaşta yakalandığını bilmiyordum."

Beck başını salladı. "Teşhis konulduğunda sadece elli sekiz yaşındaydı. Altmış bir yaşına geldiğinde bir tesiste yaşıyordu çünkü büyükannem ona yirmi dört saat boyunca bakamıyordu. Gecenin bir yarısı büyükannem uyurken evlerinden çıkıp gidiyor ya da ocağı açık bırakıyordu. Büyükbabamı tesiste her gün ziyaret ediyor ve sık sık dışarı çıkarıyordu. Evlenme teklif ettiği günün kırkıncı yıldönümü geldiğinde, büyükannem onu yine şelaleye götürdü. Artık onun karısı olduğunu hatırlamıyordu ama büyükannemin ziyaretlerinden hâlâ keyif alıyordu. Huzurevindeki insanlara onun kız arkadaşı olduğunu söylerdi." Beck yüzünde bir gülümsemeyle uzaklara baktı. "Her neyse. Büyükannem onu şelaleye götürdüğünde, büyükbabam ona âşık olduğunu söylemiş. Sonra da dizlerinin üzerine çöküp evlenme teklif etmiş."

"Aman Tanrım, Beck." Kollarımı uzattım. "Tüylerim diken diken oldu. Bu hayatımda duyduğum en tatlı şey."

Gülümsedi. "O zamanlar sadece on bir ya da on iki yaşındaydım. Ama büyükannemin ertesi gün tüm arkadaşlarını ve

Ninova

ailesini kulübeye davet ettiğini hatırlıyorum. Bir rahip getirtti ve ikisi bahçedeki çardakta evlendiler. Büyükbabamın kırk yıllık karısıyla evlendiğinden haberi yoktu ama bütün gün gülümsemeyi hiç bırakmadı." Beck kıkırdadı. "O zamanlar her şeyin biraz tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Yıllar sonra, o günün ne kadar özel olduğunu ve evliliklerinin gerçekten ne kadar muazzam olduğunu anladım. Karısını hatırlamayan bir adam ona ikinci kez âşık olmuştu."

"Vay canına. Bu inanılmaz bir hikâye. Gerçi aynı adamı kendisine iki kez âşık edebilecek biri varsa o da Louise olurdu. O çok özel biriydi."

Beck başını salladı. "Evet. Öyleydi."

Bir süre sonra kulübeye vardık. Rustik ve küçüktü, hatta kütüklerden yapılmıştı. Bunu beklemiyordum ama şırıl şırıl akan derelerin, uzun ağaçların ve yemyeşil bir çevrenin arasında daha fazlası yersiz olurdu. Beck bir süredir kimsenin ziyaret etmediğini söylemişti. Bu da evden sarkan panjuru, verandadaki devrilmiş iki sallanan sandalyeyi ve ön kapının üzerinde büyümeye başlayan sarmaşıkları açıklıyordu. Giriş yolu küçük çakıltaşlarından yapılmıştı ve arabayı park ederken taşlar altımızda gıcırdıyordu.

Derin bir nefes alarak ciğerlerimi temiz havayla doldurdum. "Burası harika kokuyor."

Beck etrafına bakınıp başını salladı. "Buranın ne kadar sessiz sakin bir yer olduğunu unutmuşum."

İçerisi bir filmden fırlamış gibiydi. Mobilyaların üzerine çarşaf örtülmüştü ve bazı uzun kirişlerde örümcek ağları vardı. Dev bir taş şömine oturma odasının neredeyse tüm duvarını kaplıyordu ve bir merdiven ikinci kattaki çatı katına çıkıyordu.

"Sanırım gerçekten de uzun zaman olmuş," dedi Beck. "Şelaleyi görmeye bugün mü gitmek istersin, yoksa dinlenip yarın sabah gitmeyi mi tercih edersin?"

"Bugün gidelim. Belki mobilyaların örtülerini kaldırır, tozları ve örümcek ağlarını temizler, pencereleri açık bırakırsak biz yokken içerisi hava alır."

"İyi plan."

Beck ve ben işe koyulduk. İşimiz bittiğinde Watkins Glen Eyalet Parkı'na doğru kısa bir yolculuk yapmak üzere arabaya bindik. Park yerinden şelalelere kadar epey bir yürüyüş yaptık ama her adımımıza değdi. Tek bir şelale bekliyordum, bu yüzden birden fazlasını gördüğümde şaşırdım. On dokuz ayrı şelale, nefes kesici görünen doğal vadiye dökülüyordu. Taş basamaklar aşağıya doğru iniyor, doğal köprüler farklı alanları birbirine bağlıyordu. Bir peri masalından fırlamış gibiydi.

"Nasıl hissediyorsun? Biraz daha dinlenmek için durmak ister misin?" diye sordu Beck. Buraya gelene kadar yürüyüş yolu boyunca iki kez ısrar etmişti zaten.

Yorgun değildim ama yine de *Apple* saatimden kalp atış hızımı kontrol ettim. "Böyle iyiyim. Devam edebiliriz."

Vadinin dibinde Beck doğal bir oyuğu işaret etti. "Büyükbabamın ilk kez evlenme teklif ettiği yer orası. İkincisi tepedeymiş. Daha fazla aşağı inememiş."

"Buranın neden bu kadar özel olduğunu anlıyorum. Büyülü bir yer, Beck."

Bana baktı ve elimi tutarak parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Öyle. İyi ki gelmişiz."

Parmaklarını sıktım. "İyi ki..."

"Gel hadi." Başıyla diğer tarafı işaret etti. "Bir süre şurada oturalım."

Ninova

Taş bir duvarın tepesinde yan yana oturup şelaleyi seyrettik ve birbirimize farklı yerleri gösterdik. Ta ki Beck saatine bakana kadar...

"Muhtemelen geri dönüş yürüyüşüne başlamalıyız," dedi. "Yakında hava kararacak ve kasabadaki küçük dükkânın ne kadar geç saate kadar açık kalacağını bilmiyorum. Yiyecek bir şeyler almamız lazım."

"Tamam." Etrafıma bir kez daha bakındıktan sonra altımızdaki suda yansımamı gördüm. "Bekle. Bir dilek tutmalıyız."

Beck'in alnı kırıştı. "Dilek mi?"

Başımı salladım. "Louise su berraklaştığında ve yansımamızı gördüğümüzde bir dilek tutmamız gerektiğini söylerdi." Elimle suyu işaret ettim. "Bak."

Ana şelale biraz yavaşlamış, suyun yüzeyinin durgunlaşmasına neden olmuştu. Parlak güneş yansımamızı gün gibi berrak bir şekilde bize geri yansıtıyordu.

Beck gülümsedi. "Kulağa tam da büyükannemin söyleyeceği bir şey gibi geliyor."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak uzun zaman önce dilemeyi bıraktığım bir şeyi diledim. Gözlerimi açtığımda Beck bana bakıyordu.

"Bir dilek tutman gerekiyordu."

"Diledim." Gözlerimin içine baktı. "Ne istediğimi çok iyi biliyorum, bu yüzden uzun sürmedi."

Kalbim sıkıştı. İçimde ikimizin de aynı imkânsız şeyi dilediğine dair bir his vardı.

"Senin listende neler olurdu?" diye sordum.

Ninova

Kulübeye döndüğümüzde Beck ateş yakmıştı. Ateş çatırdarken ikimiz de yere yayılmış, başlarımızı yastıklara dayamıştık. Şelaleden ayrıldığımızdan beri oldukça sessizdik.

"Pardon. Ne dedin?"

"Eğer bir tane yapsaydın, ölmeden önce yapılacaklar listende neler olurdu diye sordum."

Beck doğrulup oturdu. Sehpadan şarap şişesini aldı ve kadehlerimizi doldurdu. "Bu soruyu düşünmek için bir kadehe daha ihtiyacım var."

Gülümsedim. "Oldukça zor bir soru."

Şarabını yudumladı. "Benim listemin senin ve büyükanneminki kadar maceralı olacağını sanmıyorum ama muhtemelen çok fazla seyahat olurdu. İş için pek çok yere gittim ama zevk için çok fazla gezmedim."

Şarabımı yudumladım. "Mesela nerelere giderdin?"

"İspanya'da boğa koşusu izlemeye. Yunan adalarına. Toskana'da şarap tadımına."

"İlginç. Devam et."

"*Knicks*'in kazanacağı bir *Knicks-Celtics* maçını saha kenarından izlemek isterdim. Tercihen şampiyonluk maçını. *Giants*'ın kazanacağı bir *Giants-Patriots Superbowl* maçını orta sahadan izlemek isterdim."

Gülümsedim. "Tam bir New Yorklusun. Yani sadece New York takımlarının Boston takımlarını yenmesini mi istiyorsun?"

Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Hemen hemen."

"Peki ya başka?"

"Bir karavanla Amerika'yı baştan sona gezmek isterdim. İzlanda'da Kuzey Işıkları'nı görmek isterdim." Sırıttı. "Snoop Dogg ile ot çekmek isterdim."

Kıkırdadım. "Sen ot içiyor musun ki?"

Ninova

"Hayır ama Snoop Dogg'la içerdim."

"Başka bir şey var mı?"

Omuz silkti. "Afrika'da safari. Uçuş dersleri almak. Peru'daki, Machu Picchu'ya giden İnka Yolu'nu tırmanmak."

"Bunların hepsi iyi fikirler."

Beck ateşe baktı. "Ama ne var biliyor musun?"

"Ne?"

"Günlerimin geri kalanını seninle geçirmek için hepsinden vazgeçerdim."

"Beck..."

"Biliyorum. *Biliyorum.* Bu yolculuk hiçbir şeyi değiştirmeyecek ve döndüğümüzde gideceksin. Ama sen sordun ve kahrolası gerçek de bu."

Hüzünle gülümseyip başımı Beck'in omzuna yasladım. "Umarım birini bulursun, Beck."

Başını benimkine yasladı. "Çoktan buldum, tatlım. Çoktan buldum."

Kısa bir süre sonra ayağa kalktı. "Görmek istediğim bir şey var."

"Nedir?"

"Büyükannem ve büyükbabam ilk kez nişanlandıkları gece birbirlerine mektup yazmışlar. Büyükannem, büyükbabamın anma töreninde ona yazdığı mektubu okudu. Mektuplar üst kattaki çatı katında asılı olan düğün fotoğraflarının arkasında saklıydı. Acaba büyükbabamın yazdığı hâlâ orada mı merak ediyorum."

Beck merdivenden çatı katına çıktı ve elinde tozlu, çerçeveli siyah-beyaz bir düğün fotoğrafıyla aşağı indi.

Ninova

Onu aldım. Louise'in bu kadar genç bir fotoğrafını hiç görmemiştim. "Çok güzelmiş. Sen de büyükbabana çok benziyorsun. Aynı erkeksi, kare çeneye sahipsin."

"Ters çevir. Bakalım hâlâ orada mı?"

Çerçeveyi ters çevirdim ve ahşap arkalığı yerinde tutan uçları büktüm. Ön yüzünde Louise yazan bir zarf vardı. Onu alıp parmağımı üzerinde gezdirdim. "Bu altmış yıl önce yazılmış."

"Açsana," dedi Beck.

"Bu doğru olur mu ki? Bu bir adamın sevdiği kadına yazdığı özel bir mektup."

"Bence açmalıyız. Büyükannem kendi mektubunu anma töreninde yüz kişiye okumuştu. Kendisi okuyamayacaksa, birinin okumasını isterdi."

"Emin misin?"

Başını salladı. "Eminim. Büyükannem aşklarıyla gurur duyuyordu."

"Tamam." Zarfı Beck'e uzattım. "Ama sen oku."

Derin bir nefes alıp başını salladı. İçindeki kâğıt sararmış, mürekkebi de solmuştu ama mektup hâlâ okunabiliyordu.

Beck boğazını temizledi.

"Sevgili Louise,

Bugün sana âşık olduğum anı tam olarak hatırlamaya çalıştım. Ama geriye dönüp baktığımda, hatırlayamadım. Çünkü bu sadece bir kez olmadı. Her gün oluyor ve ben mutlulukla sana yeniden âşık oluyorum. O yüzden sana ne zaman olduğunu söylemek yerine, seni neden sevdiğimi söyleyeceğim. Senin geveze ağzına rakip olabilecek tek şeyin kalbinin büyüklüğü olmasını seviyorum. Cesur olmanı ve bir sonraki adımın

Ninova

ne olacağından korkarak yaşamamanı, aksine yoluna çıkmaya çalışan şeyleri fethetmek için sabırsızlanmanı seviyorum. Seni seviyorum çünkü güzelsin ama aynaya bakmayı biraz azaltsan iyi olur. Seni seviyorum çünkü nerede olursak olalım, orayı yuvamız gibi hissettiriyorsun. Sana olan sevgim o kadar büyük ki, bu sevgi beni de sarıp sarmalıyor. Seni seviyorum çünkü beni daha iyi bir adam yapıyorsun.

Sen benim canımsın, her şeyimsin. Ve bu bile çok küçük bir kelime gibi geliyor.

Her zaman seninim,

Henry"

Elimi kalbime götürdüm. "Bu çok romantik."

"Evet." Beck başını salladı. "Vay canına. Çok güzeldi."

Yukarı baktım. "Umarım Louise duymuştur."

Beck başını salladı. "Duydu. Buraya gelmeden önce, büyükannem son bir kez daha gelemediği ve listesini tamamlayamadığı için kendimi kötü hissediyordum. Ama istediği zaman gelebilirdi. Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?"

"Bizim geleceğimizi biliyordu ve bu zamanı geçirmemizi istedi. Bize aşkın ne olduğunu hatırlatmak için. Söylemeyi reddetsen bile beni sevdiğini biliyorum."

Bir acı göğsümü sıkıştırdı. Beck'e onu tüm kalbimle sevdiğimi ve bir hatırlatmaya ihtiyacım olmadığını söylemek istedim. Ama bunun ne faydası olacaktı ki? Sonunda işleri daha da zorlaştırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Sonunda.

Ninova

O son, her geçen gün daha fazla yaklaşıyordu.

Beck gözlerinde hâlâ umutla beni izliyordu. Bu umudu bir kez daha söndürmek fiziksel olarak acı vericiydi. Ama söndürdüm. Çünkü şimdi biraz incinmesi, ben ölüm döşeğindeyken yanımda oturmasından daha iyiydi. En sonunda William gibi yalnız olmasını istemiyordum. William pişmanlık duymamakla ilgili ne derse desin önemli değildi.

"Özür dilerim, seni sevmiyorum."

"Evet, seviyorsun. Sadece bunu itiraf edemeyecek kadar korkaksın."

Ninova

BÖLÜM 32

Beck

Günler haftalara, haftalar aylara karışmıştı. Nora'yı görmeyeli, sesini duymayalı, hatta ondan gelen bir mesajı okumayalı seksen dört gün olmuştu. Yine de hiç kolaylaşmamıştı.

Çünkü hem büyükannemi hem de Nora'yı kaybetmiştim. Bazen büyükannemin öldüğünü unutuyordum. Sadece bir anlığına; Maddie, büyükannemin hoşuna gideceğini bildiğim bir şey yaptığında ya da söylediğinde onu arayıp söylemem gerektiğini düşünüyordum. Ama sonra artık hayatta olmadığını hatırlıyordum.

Bu her seferinde, içimde doldurulamayacak bir boşluk hissi uyandırıyordu ve gecenin bir yarısı eve döndüğümde kendimi her ne kadar işe ya da içkiye gömersem gömeyim fayda etmiyordu.

Bir de Nora vardı... Kalbimi o kadar sıkı kavramıştı ki, bir kardiyoloğa görünmem gerektiğini hissediyordum. Beni terk ettiği için ona kızgın olmayı geride bırakmıştım. Şimdi sadece genel olarak dünyaya kızgındım.

Kardeşim ofisime geldi. Deri çantası sırtındaydı, askısı ise göğsünde çapraz bir şekilde duruyordu.

Ninova

Duvardaki saate baktım. "Senin için bile erken değil mi?"

İçeri girdi ve misafir sandalyelerimden birinin arkasına yaslandı. "Matbaaya gidiyorum."

Başımı salladım. "İyi geceler."

Kardeşim mesajı almadı. Hiç almazdı zaten. Bunun yerine başını eğdi. "Bu gece benimle gelmelisin."

Tek kaşım kalktı. "Nereye?"

"Bir şeyler içmeye. Üniversiteden birkaç arkadaşımla buluşacağım. Ryan ve Koca Ed. Onları hatırlıyor musun?"

Şöyle böyle. Başımı iki yana salladım. "Sağ ol ama yapacak çok işim var."

"Taşra gezisinden döndüğünden beri günde on sekiz saat çalışıyorsun. Şimdiye kadar yetiştirmiş olman gerekirdi."

"Yoğun bir dönemdeyim."

Jake'in yüzünde saçmaladığımı söyleyen bir ifade belirdi. "Tek bir içki."

"Hiç sanmıyorum."

İç çekti ve arka cebinden bir şey çıkardı. "Bunu yapmak zorunda kalmak istemezdim. Ama bana başka seçenek bırakmıyorsun." Jake isimsiz bir zarfı masamın üzerinden uzattı.

"Nedir bu?"

"Büyükannemden bir not."

"Neyden bahsediyorsun sen?"

"Hepimize bıraktığı mektuplar var ya?"

Başımı salladım.

"Benimkinde senin için bir tane vardı. Gerekli olduğunu hissedersem sana vermemi söylüyordu."

"Ne yazmış?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Açmadım."

Ninova

Zarfı yırtarak açtım. Büyükannemin eğik el yazısını görmek göğsümdeki o boşluk hissini yeniden canlandırdı. Not sadece bir paragraf uzunluğundaydı.

Sevgili Beckham'ım,

Kafanı kıçından çıkar. Eğer bu mektubu okuyorsan, bunun nedeni etrafta üzgün üzgün dolaşman, çok fazla çalışman ve muhtemelen çok fazla içmendir. Yetmiş sekiz yaşımda, öğrenmem gereken tüm dersleri öğrendiğimi sanıyordum. Ama keşke daha önce öğrenmiş olsaydım dediğim bir ders varmış meğer: YAŞAMAK. Boktan şeyler olur. İşler ters gider. İnsanlar ölür. Sadece bir hayatımız var, bu yüzden geçmişe takılıp boşa harcamamalıyız. Bunu kabullen ve yeni bir gelecek yarat. Mazeret yok. Bunu kendin için yapmayacaksan bile benim için yap.

Seni seviyorum, seni inatçı hergele.

Şimdi kalk ve kardeşinle aptalca bir şeyler yapmaya git. O bu konuda iyidir.

Her zaman seninle olan büyükannen,

Not: Bu mektubu mühürle ve Jake'e geri ver. İçimden bir ses bunu sana birden fazla kez vermesi gerekeceğini söylüyor.

Okumayı bitirdiğimde başımı salladım ama gülümsüyordum. Hayatta olmasa bile hâlâ benimle uğraşıyordu.

Jake bekliyordu. "Ne yazıyor?"

"Sana bakıcılık yapmamı söylüyor." Ayağa kalkıp koltuğumun arkasından ceketimi aldım. "Hadi gel. Gidip içelim."

Ninova

Tek yapmak istediğim eve gidip uyumaktı. Muhteşem bir esmer barda yanıma yaklaşıp şarabını masaya bıraktıktan sonra bile...

"Merhaba. Ben Meghan."

"Beck." Başımı salladım.

Başını cilveli bir şekilde eğdi. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim, Beck?"

Dolu bardağımı kaldırdım. "İçkim var. Teşekkür ederim."

Kadın sol elime baktı. "Yüzük takmıyorsun ama evli misin?"

Viskimi yudumladım. "Hayır."

"Gey misin?"

"Kesinlikle değilim."

Kaşlarını çattı. "Ah... tamam. O zaman sorun benim demektir. Mesajı aldım." İçkisini alıp giderken bir pislik gibi davrandığımı fark edip onu durdurdum.

"Kesinlikle sen değilsin." Gerçekten değildi. Bronz teni, iri mavi gözleri, dolgun dudakları ve tehlikeli kıvrımları olan minyon bir kadındı. "Güzelsin."

Gülümseyerek arkasını döndü. "Teşekkür ederim. Bu, zedelenmiş egoma biraz da olsa iyi geldi." Meghan şarabını yudumladı. "Genellikle barda bir erkeğin yanına giden biri değilimdir. Bu, erkeklerde yanlış bir izlenim yaratabiliyor. Ama sen üzgün görünüyordun, ben de ne olacak ki dedim."

"Özür dilerim. Son zamanlarda zor günler geçiriyorum."

Dirseklerini bara yasladı. "Sevgilinden mi ayrıldın?"

Nora ile aramızda geçenleri ayrılık olarak tanımlayabileceğimden emin değildim. Yine de başımı salladım. "Evet."

"Ne oldu?"

Ninova

Nora'nın hastalığını bir başkasına anlatmamın imkânı yoktu. Bu yüzden gerçeğin yarısını, yani bir bebek gibi ağlamama neden olmayacak kısmını söyledim. "Kaliforniya'ya taşındı."

Meghan başıyla onayladı. "Uzun mesafe ilişkileri zordur. Eski kocam metresiyle denemişti. Ama sonunda dayanamadı ve eşyalarını toplayıp Miami'ye taşındı." Göz kırptığında gülümsedim.

"Üzüldüm."

"Üzülecek bir şey yok. Evliliğimiz çoktan bitmişti zaten. Ama teşekkür ederim." Meghan iç çekti. "Benim ayrılığım iki yıl önceydi. Peki ya seninki?"

"Seksen dört gün önce."

Tek kaşını kaldırdı. "Saydığından değil tabii, değil mi?"

Gülümsedim. "Doğru."

Kardeşim Jake yanımıza geldi. Meghan'a bakınca neşelendi.

Bir kolunu boynuma dolayıp elini uzattı. "Merhaba. Ben derbeder olmayan kardeşim. Jake. Senin adın ne?"

Meghan kıkırdayıp elini sıktı. "Meghan. Tanıştığımıza memnun oldum, Jake." Bana baktı. "Burada biriyle olduğunu fark etmemiştim. Dur tahmin edeyim, seni dışarı mı sürükledi?"

Dudağım kıvrıldı. "Onun gibi bir şey."

Biz geldikten kısa bir süre sonra Jake ve arkadaşları hâlâ üniversitede okuyormuş gibi görünen bir grup kadının masasına oturdular. Onlara katılmayı reddettim, biraz durup gizlice çıkabileceğimi umuyordum. Büyükannemin suçluluk duygusu uyandıran isteğini yeterince yerine getirdiğimi düşünüyordum.

Jake, "Dans etmek için The Next'e gidiyoruz," dedi Meghan'a. "Neden siz de gelmiyorsunuz?"

Meghan'ın yüzü düşünceliydi. "Kardeşinin buna hazır olmadığını düşünüyorum?"

Ninova

Jake göğsümü tokatladı. "Tabii ki hazır. Değil mi, Becksy oğlum?"

"Pek sayılmaz, Jakesy oğlum."

"Of, hadi ama. Her zaman oyunbozanlık yapamazsın. Mektubu hatırla..."

Kafamın içinde büyükannemin sesini duydum. *"Saçmalamayı kes ve git. Mızıkçılık yapmayı bırak. Sadece bir hayatımız var. Onu da geçmişe takılarak harcama. Kendine gel ve yeni bir gelecek yarat."*

Hay sikeyim. İç çektim. "İyi."

"Yeni arkadaşın Meghan'ı bu şekilde davet edemezsin, değil mi abicim?"

Meghan'ın gözleri parlıyordu. Jake'le atışmamızdan keyif alıyordu.

"Baş belası kardeşimle birlikte aptal bir kulüpte bize katılmak ister misin?"

Sırıttı. "Kulağa harika geliyor."

On dakika sonra bir gece kulübündeydim. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki, düşüncelerimi zar zor duyabiliyordum. Meghan barda benimle kalırken, Jake ve ekibi çoktan dans pistine çıkmıştı.

Aptallar grubunu işaret ederek eğildim ama yine de bağırmak zorundaydım. "Git onlarla dans et!"

"Sen de gelecek misin?" diye bağırdı.

"Kıçımı kaldırıp oraya gidecek kadar alkol almadım."

Sırıtıp elini barmene doğru kaldırdı. "Hadi bunu düzeltelim!"

Meghan zihin silici adı verilen *shot*lardan sipariş etti. İsmi kulağa haince gelse de tadı tatlı kahveden başka bir şey değildi. Gerçi üç taneden sonra biraz yavaşlasam mı diye düşündüm.

Ninova

Viskiyi severdim ama genellikle *shot* benlik değildi ya da bir akşamda üç farklı içki içmezdim.

"Bunların içinde ne var?" Boş *shot* bardağını işaret ettim.

"Votka, kahve likörü ve biraz soda. Lezzetliler, değil mi?"

"Tadı güzel. Ama sanırım etkilemeye başlıyor. Çok içen biri değilimdir."

Gülümsedi. "Bu dans etmeye hazır olduğun anlamına mı geliyor?"

İlk önce reddetmeyi düşündüm ama ne olacaktı ki? Bir danstan ne çıkardı? Başımı salladım ve elini tuttum. "Sikerler, hadi gidelim."

Bir dans, iki dansa ve iki dans da bir saatten fazla süren danslara dönüştü. Meghan ve ben sahneden indiğimizde hem gülüyorduk hem de terlemiştik.

"Sende ne dans yeteneği varmış böyle," dedi Meghan.

"Sende de var." Gülümsedim.

Dans pistinde birbirimize biraz sürtünmüştük ama artık orada değildik ve şimdi göğüslerini bana doğru ittiğinde, bu farklı hissettirdi.

"Her zaman dans edebilen erkeklerin yatakta gerçekten iyi olduğunu düşünmüşümdür." Meghan'ın dili dışarı çıktı ve üst-dudağında gezindi. Gerçekten de çok seksiydi.

"Öyle mi?"

Kollarını boynuma doladı. "Gevşediğinde eğlenceli oluyorsun. Ama hüzünlü yanını da sevdim. Neden buradan gitmiyoruz? Duygusal olarak müsait olmadığını biliyorum ama senden hoşlandım. Eğlenceli bir geceden fazlası olmak zorunda değil."

Meghan gibi bir kadından gelen böyle bir teklifi geri çevirmek neredeyse imkânsızdı. Altı ay önce olsaydı, şimdiye kadar çoktan çarşafların arasında dans ediyor olurduk. Ayrıca onu

Ninova

becermek istiyordum. Ama bu bana Nora'yı aldatıyormuşum gibi hissettirirdi. Elbette aptalcaydı çünkü Nora artık benimle konuşmuyordu bile. Kaliforniya'da ne halt ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, tek gecelik ilişkiler için *Tinder* buluşmalarına geri dönmüş olabileceğiydi. Yine de ben bunu yapamazdım.

Meghan'ın elini tutup öpmek için ağzıma götürdüm. "Sen inanılmazsın. Hâlâ birine bağlı olmasaydım, piyango vurmuş gibi hissederdim." Başımı salladım. "Ama yapamam."

"Vay canına." Meghan gülümsedi. "Hayatımda ilk kez geri çevriliyorum."

"Eminim öyledir. Ayrıca salağın teki olduğumdan ve muhtemelen pişman olacağımdan da eminim." Yanağından öptüm. "Ama eve gidiyorum."

"Seninle tanışmak güzeldi, Beck."

"Seninle de öyle." Meghan adımı seslendiğinde sadece birkaç adım atmıştım. Arkamı döndüm ona baktım.

"Eğer hazır hissedersen, üç ay sonra bugün burada buluşalım."

Gülümsedim. "Kendine iyi bak, Meghan."

Kısa bir süre sonra yatağa girdim. Tam gözlerimi kapatmıştım ki, komodinin üstündeki telefonum çaldı. Saat sabahın biriydi, bu yüzden muhtemelen Jake olduğunu ve veda etmeden ayrıldığım için canımı sıkacağını düşündüm. Tekrar suçluluk duygusuna kapılmaktansa arkamı dönüp görmezden geldim. Ama ikinci kez çaldığında telefonu aldım.

Numara yerel değildi, bu yüzden cevaplamak için kaydırdım.

"Önemli olsa iyi olur," dedim.

"Merhaba. Beck Cross'la mı görüşüyorum?"

"Evet. Siz kimsiniz?"

Ninova

"Adım William Sutton."

Yerimden fırladım, tüm vücudum alarma geçmişti. "Ne oldu? Nora iyi mi?"

Kalbimin atmayı bıraktığı acı dolu birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

"Yoğun bakımda. Seni aramamam gerekiyordu... Şeye kadar..." Tekrar duraksadı. "Ama sanırım sana ihtiyacı var."

Yataktan fırlayıp pantolonumu çektim. "Nerede?"

"Los Angeles'ta, Cedars-Sinai'de."

"Ben oraya gelene kadar onunla kalır mısın? Ne kadar çabuk uçak bulabilirim bilmiyorum ama şimdi havaalanına gidiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum, evlat. Geldiğinde görüşürüz."

Ninova

BÖLÜM 33

Beck

Yoğun bakım ünitesinin çift kanatlı kapısına doğru ilerlerken koridorda bir adam beni durdurdu.

"Beck?"

"William?"

Başını salladı ve elini uzattı. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Elbette." Daha önce aradığında aptal gibi numarasını istememiştim. Arayan numarayı aramıştım ama hastaneden aramış olmalıydı çünkü Cedars-Sinai santraline yönlendirildim ve ne kadar denediysem de oradaki hiç kimse bana bir şey söyleyemedi. William'ın aramasıyla benim hastaneye varışım arasında geçen dokuz saat boyunca resmen delirmek üzereydim. Sürekli ben yetişemeden en kötüsünün olacağını düşünüp durdum. Şimdi babası onun yanında değil de koridorda olduğuna göre... Yutkundum. "O iyi mi?"

William başını aşağı yukarı salladı. "Aradığım zamankiyle aynı. Hemşireler portlarından birini değiştiriyor, bu yüzden benden on beş dakikalığına dışarı çıkmamı istediler."

Ninova

Önce çift kanatlı kapılara, sonra da tekrar ona bakıp bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Tamam."

Yoğun bakım ünitesini işaret etti. "Makinedeki kahve içilebilir durumda. İkimize birer tane alayım diyorum?"

Başımı salladım. Otomat makinesine numaraları girip bize iki kâğıt bardakla kahve getirirken beklemek için tüm irademi kullandım. Ama William da benim gibi yıpranmış görünüyordu, o yüzden birkaç sessiz dakikaya ihtiyacı olabileceğini düşündüm.

Bir kâğıt bardağı bana uzattı. "Al bakalım. Sütlü çamur."

"Teşekkürler."

"Pekâlâ..." Derin bir iç çekti. "Telefonda da söylediğim gibi, kızım bana numaranı verirken çok kesin talimatlar verdi. Aramak için sadece o anı..."

Elimi omzuna koydum. "Anlıyorum. Bunu söylemek zorunda değilsin. Ben de söyleyebileceğimi sanmıyorum."

Hüzünle gülümsedi. "Teşekkürler."

"Ne oldu? Yine kalp krizi mi geçirdi? Yoksa son iki buçuk aydır durumu daha da mı kötüleşti?"

William'ın kaşları kalktı. "Ameliyattan haberin yok mu?"

"Ameliyat mı?"

Gözlerini kapattı. "Kızımı öldüreceğim."

"Ne ameliyatı oldu?"

"Nora dört gün önce kalp nakli oldu. Ameliyata girmeden önce bana sana söylediğini söylemişti. Bilmediğin hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Beynim hâlâ ilk cümlede takılıp kalmıştı. "Nora'ya kalp nakli mi yapıldı?"

Başıyla onayladı.

"Ama listede bile değildi."

Ninova

"Birkaç ay öncesine kadar değildi. Bir gün, içinde mektup olan bir kargo ulaştı. Bütün günü odasına kapanıp ağlayarak geçirdi ama ertesi sabah dışarı çıktı ve bana fikrini değiştirdiğini, listeye girmek için kardiyoloğuyla randevusu olduğunu söyledi."

Büyükannem. O olmalıydı. "Kimin gönderdiğini biliyor musun?"

"Senden geldiğini sanmıştım. Ama belli ki yanılmışım."

Artık bir önemi yoktu. "Yani nakli yaptılar mı? Yeni bir kalbi mi var?"

William gülümsedi. "Güçlü bir şekilde atan sağlıklı bir kalp. En riskli kısım olan ameliyatı çok iyi atlattı. Ameliyata girerken, kurtulma şansı yüzde ellinin altındaydı. Damarların yeniden bağlanması, tümörlerin bulunduğu yer nedeniyle oldukça zordu. Ama Nora savaştı."

"Sonra ne oldu?"

"Akciğerlerinin yakınındaki atardamara bir kan pıhtısı sıkışmış. Ameliyatın ardından vücudunun iyileşmesi için onu iki gün uyuttular. Öğleden sonra sakinleştiricileri azaltacaklardı ama kendi kendine nefes almakta zorlanmaya başladı. Şu anda solunum cihazına bağlı." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Ve bir enfeksiyon başladı. Durumu pek iyi görünmüyor."

Siktir.

Siktir.

Siktir!

"İçeri girmemizin uygun olup olmadığını kontrol edebilir miyiz? Onu gerçekten görmek istiyorum."

"Elbette." Babası elini koluma koydu. "Ama seni uyarmalıyım, evlat. Durumu pek iyi görünmüyor. Kan pıhtısı yüzünden her yeri şişti ve tüm işlerini makineler yapıyor. Göreceğin çok şey var."

Ninova

Yutkundum. "Tamam."

Dünyadaki tüm uyarılar bile beni Nora'nın odasında bulduğum şeye hazırlayamazdı. William beni yatağın yanına götürüp kızının elini tutmasaydı, muhtemelen başka biri olduğunu düşünüp yanından geçip gidebilirdim. Nora berbat görünüyordu. Cildi solgundu, boğazından geçirilip yüzüne bantlanmış kalın bir tüp vardı ve daha küçük bir tüp de burnundan yukarı doğru uzanıyordu.

Kapının önünde kalakalmıştım. Sonunda William yanıma geldi. Elini omzuma koydu. "Eğer çok fazlaysa, bunu anlarım."

"Hayır. *Hayır.* Özür dilerim. Sadece..."

"Ben de hemşirelerle konuşmak istiyordum zaten." Yatağı işaret etti. "Sizi birkaç dakika yalnız bırakayım. Bizi duyabileceğini söylediler, ben de onunla konuşup durdum."

Nora'nın başucunda, William'ın yerini almak için kendimi zorladım. Şu anda Nora'yla yer değiştirmek için neler vermezdim. Ben nadiren üşütürken, sevdiğim kadınlar neden hep bu kadar çok şeye katlanmak zorunda kalıyordu?

Eğilerek alnından hafifçe öptüm.

"Selam, güzelim." Başımı salladım. "Ameliyat olduğuna ve bana söylemediğine inanamıyorum. Bunun için sana kızmam gerekirdi ama şansını denediğin için çok mutluyum." Saçlarını yüzünden çektim. "Korkusuz olduğunu biliyordum. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Köpekbalıklarıyla yüzen ve uçaklardan atlayan bir kadın, küçük bir kan pıhtısının onu alt etmesine izin vermeyecektir. Bunu atlatacaksın, tatlım. Dürüst olacağım, buraya gelirken neler olduğunu bilmediğim için çok korkmuştum. Zihnimin oldukça karanlık yerlere gitmesine izin verdim. Ama artık seni koruyan bir meleğin var. Doktorların

Ninova

seni bana geri getirebileceğinden şüphe duysam bile, Louise'in bunu yapacağından hiç şüphem yok."

William birkaç dakika sonra geri geldi. "İyi misin?"

"Şimdi iyiyim." Gülümseyip Nora'nın elini tuttum. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Başaracak."

William da gülümsedi. "Seni aradığımı öğrenince kıçıma tekmeyi basacak."

"Sorun değil. Eminim onu kızdırabildiğin için bile çok mutlu olursun."

Kıkırdadı. "Evet, mutlu olurum."

"Ben de."

Sonraki kırk sekiz saat boyunca pek bir şey değişmedi. Nora yeni pıhtıları önlemek için ağır kan sulandırıcı ilaçlar ve enfeksiyonu tedavi etmek için de yüksek dozda antibiyotik kullanıyordu. Bir noktada bir kez daha ateşlendi ama sağlık ekibi bunun üstesinden gelmeyi başardı. Yine de doktorlar, muhtemelen enfeksiyon nedeniyle kalp atış hızının yavaşladığı ve her geçen gün iyileşme şansının azaldığı konusunda bizi uyardılar.

William'ı eve gidip bir süre dinlenmesi için ikna ettim ama sadece döndüğünde benim mola vermem şartıyla kabul etti. Bunu yapmak istemiyordum fakat Nora'nın babasıyla daha yeni tanıştığım için verdiğim sözden de dönmek istemiyordum. Bir süreliğine kiralık arabamda kalabileceğimi düşündüm, böylece hâlâ yakınlarda olabilirdim.

William biraz daha kendine gelmiş bir şekilde geri döndü. Tam gideceğim sırada yaşlı bir kadın içeri girdi. Parlak bir makyajı ve tüm yüzüne yayılan bir gülümsemesi vardı. Neşeli pembe ceketi ve ittiği arabanın üzerindeki çıkartmalarla çok uyumluydu.

Ninova

"Günaydın." Kapı aralığında durdu. "Ben gönüllü meleklerden biriyim."

William ile başımızı salladık. "Günaydın."

"Eğer siz beyler bir şey isterseniz, bir araba dolusu şekerlememiz var. Küçük boy deodorant, diş fırçası, diş macunu, hatta ihtiyacınız olursa tıraş bıçağı ve tıraş kremi bile var. Ayrıca bazı kitap ve gazeteler de var. Ailelerin çok sık ayrılmayı sevmediğini biliyoruz, bu yüzden size gerekli şeyleri getiriyoruz. Bugün size ne verebilirim?"

William kibar bir gülümsemeyle başını salladı. "Böyle iyiyim. Ama teşekkür ederim."

"Ben de istemiyorum."

"Tamam." El arabasının üstündeki bir kutuya uzanıp plastiğe sarılı küçük bir şey çıkardı. "Ama size bunu bırakacağım. Bizi koruyan ne kadar çok kişi olursa o kadar iyi." Odaya girdi ve elini uzattı.

William elindeki her neyse aldı. "Teşekkür ederim."

"Üçe kadar buradayım. Fikrinizi değiştirirseniz, hastane telefonlarından herhangi birinde sıfıra basın ve Thelma'yı yukarı göndermelerini söyleyin." El salladıktan sonra arabasını iterek uzaklaştı.

William'a baktım. "Sana ne verdi?"

Yumruğunu açtı. "Küçük altın bir rozet. Elinde kalp tutan bir melek var." Ters çevirdi. "Arkasında bir dua var, hastaların koruyucu azizesi Azize Louise için bir dua."

"Azize... Louise mi?"

William başıyla onayladı.

Başımı kaldırdım ve gülümseyerek gözlerimi kapattım. Melek rozeti inanmam için yeterli olabilirdi ama Thelma ve Louise? İşte bu büyükannemin mizah anlayışıydı.

Ninova

BÖLÜM 34

Beck

"Ayrıca Kaliforniya'yı sevmiyorum. Çok güneşli. Sürekli gülümseyen bir insan gibi. Öyle birine güvenemezsin." İki gün sonra yaklaşımımı değiştirmeye karar vermiştim. Nora hâlâ uyanmamıştı. Solunum tüpünü çıkarmışlar ve tüm sakinleştiricileri kesmişlerdi ama hâlâ cansız bir şekilde yatmaya devam ediyordu. Saat sabahın üçüydü ve yatakta onun yanına tırmanmış, onunla aynı fikirde olmadığım her şeyi anlatmaya başlamıştım. Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek işe yaramamıştı. Yalvarmak da işe yaramamıştı. Ben de çareyi onu kızdırarak uyandırmaya çalışmakta bulmuştum.

"Ve yetmiş sekiz yaşındaki bir kadın yarasa atlayışı yapmamalı." Monitöre baktım. Bir bip, bir duraksama... Herhangi bir değişiklik olmasını umuyordum. Ama hiçbir şey değişmedi. "Ayrıca *Yankees* beyzbolun en iyi takımı. Kırk şampiyonluk kazandılar ve kazanmaya devam ediyorlar. Senin *Dodgers*'ın iyi olduğu tek şey yatarken giydiğin o seksi tişört."

Onu çileden çıkaracağını bildiğim şeyleri sıralayarak en az bir saat boyunca konuşmaya devam ettim. Hiçbir değişiklik

Ninova

olmadı. Esnemeye başladığımda gözlerimin dinlenmesine izin verdim.

Birinin fısıltısıyla uyandığımda ne kadar zamandır uyuduğumu bilmiyordum.

"Sendin bak," dedi ses.

Gözlerim açıldı ve Nora'nın bana baktığını görünce neredeyse yüzümden dışarı fırlayacaklardı.

"Siktir. Uyanmışsın."

"Sendin bak," diye tekrar fısıldadı. "Dursaydı." Yutkundu ve boğazına dokundu. "Kuru."

"Elbette. Neredeyse bir haftadır boğazında bir tüp vardı. Vay canına. Şu anda rüya mı görüyorum, yoksa gerçekten uyanık mısın?"

Boğazındaki elinin bir parmağını kıvırınca ona doğru eğildim.

"Su," diye fısıldadı kulağıma.

Ona bakmak için geri çekildim. "Su diyorsun, kuru değil. Suya ihtiyacın olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Başını iki yana salladı ve yine parmağını gel dercesine kıvırdı. Ben de tekrar eğildim.

"Koufax."

Alnım kırıştı. "Sandy Koufax mı? Eski *Dodgers* oyuncusundan mı bahsediyorsun?"

Başını aşağı yukarı sallayıp tekrar fısıldadı. "Jackie Robinson. Duke Snider."

Ağzım bir karış açık kaldı. *Yankees*'in tarihteki en iyi takım olduğu yorumuma karşılık, *LA Dodgers*'ın en iyi oyuncularını sıralıyordu. Beni duymuştu.

Parmağını büktü ve tekrar kulağıma fısıldadı.

"Yarasa atlayışı gece Manhattan sokaklarında yürümekten daha güvenli."

Ninova

Bir bebek gibi ağlamaya başladım. "Uyandın. Gerçekten uyanıksın."

Gülümsedi. "Ben korkak değilim."

"Hayır, tatlım. Kesinlikle değilsin. Sen dünyanın en cesur kadınısın. Ama nasıl hissediyorsun? Acı çekiyor musun?"

"Sanki göğsüme bir fil oturmuş gibi."

"Bence bu normal olabilir ama doktoru çağırayım." Yataktan kalkmak için döndüğüm sırada Nora gömleğimi tuttu.

"Beş dakika."

"Doktoru çağırmak için beş dakika beklememi mi istiyorsun?"

Başıyla onayladı.

Uzanıp yüzümü ona döndüm, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Uyanık olduğuna inanamıyorum. Lanet bir kalp naklini atlattın."

Nora kaşlarını çattı. "Birçok şey ters gidebilir."

"Her gün pek çok şey ters gidebilir. Hayat bu. Şanslarla ve iniş çıkışlarla doludur."

"Bunu atlatsam bile genç yaşta öleceğim, Beck."

Yanaklarını avuçladım. "Yaşayabileceğimiz her güne razıyım. Hayatımızın ne kadar uzun olduğuna değil, ne kadar anlamlı ve dolu dolu olduğuna bakacağız. Sensiz bir ömür boyu mutsuz olmaktansa seninle kısa bir süre mutlu olmayı tercih ederim."

Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Babam da annem için böyle demişti. Seni seviyorum, Beck. Bunu sana hiç söylemediğim için üzgünüm ama seni neredeyse en başından beri seviyorum."

"Sen söylemesen de biliyordum, tatlım." Gülümsedim. "Ama bunu duymak çok güzel." Ona doğru eğilip kulağımı gösterdim. "Tekrar söylesen iyi olur."

Ninova

"Seni seviyorum, Beck. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

"Duymak kesinlikle daha iyi."

"Seni incittiğim için özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm."

"Umurumda değil. Ama keşke listeye girme ve ameliyat olma kararını bana söyleseydin. Tüm bu süre boyunca yanında olurdum."

"Olacağını biliyordum. Bu yüzden sana söylemedim. Seni umutlandırmak ve eğer başaramazsam tekrar incitmek istemedim."

"Bunu iyileştiğinde konuşacağız. Kararlarını kabul etmemi bekliyorsan, benim iyi günde ve kötü günde seninle birlikte olma kararımı da kabul etmelisin."

Hüzünle gülümsedi. "Babam da bunu söyledi."

"William akıllı bir adam."

Odanın etrafına göz gezdirdi. "O burada mı?"

"Gece yarısı biraz uyumak için ayrıldı. Muhtemelen yakında döner. Vardiyalı beklemeye başladık. Ama onu aramalıyım. Gelmek için onu uyandırmamı isteyecektir."

"Tamam."

"Hemşireyi de çağırsam iyi olacak," dedim. "Bir şey daha var, fikrini değiştirmene ne sebep oldu? Nakil listesine girmene?"

"Louise."

"Söylediği bir şey mi?"

Nora başını iki yana salladı. "Yaptığı bir şey. Jake beni arayıp Louise'in öldüğünü söyledikten yaklaşık on dakika sonra UNOS'tan bir doktor aradı. Louise bana kalbini bırakmaya çalışmış."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl yani?"

Ninova

"Görünüşe göre, kalbinin bağışlanması olasılığını görüşmek üzere bir kardiyoloğa gitmiş. Kanser hastasıydı, bu yüzden kalbi nakil için ideal bir organ değil ama eşleşme ihtimalimize karşı UNOS'a donör olarak kaydolmuş."

"Eşleştiniz mi?"

Nora başını iki yana salladı. "Hayır. Ama Louise'in bana kalbini vermek istemesi beni gerçekten etkiledi. New York'tan döndükten sonra bir de mektup geldi. Sonunun yaklaştığını biliyor olmalıydı çünkü ölmeden birkaç gün önce yazmış ve öldükten sonra arkadaşlarından birine postalatmıştı. Büyükannen kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak bana kalbini verdi. O gün doktorumu arayıp listeye girdim."

"Siktir."

Nora başını salladı. "Biliyorum. Hazmetmesi çok zor."

"Hayır, onu kastetmedim. Gönüllü kadın için dedim."

"Gönüllü kadın mı?"

Doğruldum ve geçici komodinimiz haline gelen portatif yemek tepsisine uzandım. Kadının birkaç gün önce bıraktığı küçük melek rozetini aldım. Minik melek önünde bir kalp tutuyordu. "Bir gönüllü geldi. O sabah gerçekten gergindim çünkü buraya geldiğimden beri ilk kez hastaneden ayrılacaktım. Ama ben dinlenmezsem babanın da dinlenemeyeceğini biliyordum ve onun da biraz uykuya ihtiyacı vardı. Gönüllü bu rozeti senin için bıraktı ve bizi koruyan ne kadar çok kişi olursa o kadar iyi dedi. Arkasında Azize Louise'in duası var. Azize Louise'in hastaların koruyucu azizi olduğunu bilmiyordum. Bu bana birkaç saatliğine ayrılmak için ihtiyacım olan rahatlığı verdi. Ama bu küçük melek resmen kalbini sana uzatıyor."

Ninova

Nora elini ağzına götürdü. "Louise bana tanıştığımızda kalbini verdi ve sonunda onu benim için geride bırakmaya çalıştı. Bu o. Bu bizim Louise'imiz."

"Vay canına." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Eğer bu ilahi bir mesaj değilse nedir hiç bilmiyorum."

Yedi hafta sonra Nora ve ben başka bir kontrol için doktora gidiyorduk. Bu önemli bir kontroldü çünkü tüm günlük aktivitelerine geri dönüp dönmeyeceğine karar verilecekti. Benim kesinlikle diğerlerinden daha çok beklediğim bir aktivite vardı.

Son birkaç aydır; bir hafta üç gün, diğer hafta ise dört gün boyunca Kaliforniya'daydım ve eve sadece Maddie'nin bende olduğu günlerde gidiyordum. Nora'nın doktoru tamamen iyileşene kadar yakınlarda olmasını istemişti ve o büyük gün bugün olabilirdi. Nora'yı arabanın yolcu tarafına götürüp kapıyı açtıktan sonra koşarak sürücü tarafına geçtim. Arabaya biner binmez, üst kısmını açmak için düğmeye bastım. Nora taburcu olduktan birkaç gün sonra boktan kiralık arabamı üstü açık bir arabayla değiştirmiştim. Onun dinlenmeye çok ihtiyacı vardı ama ikimiz de eve tıkılıp kaldığımızda çıldırıyorduk, bu yüzden uzun yolculuklara çıkmaya başlamıştık. Arabanın üstünü açık tutmak bizi canlı ve özgür hissettiriyordu.

Güneş gözlüklerimi taktığımda Nora bana dirsek attı.

"Birileri zaman geçtikçe güneş ışığına alışıyor," diye takıldı.

"Burası düşündüğüm kadar kötü değil ama ben yaşadığım şehrin biraz daha az neşeli ve ciddi olmasını seviyorum."

"Tıpkı kişiliğin gibi," dedi kıkırdayarak.

Doktorunun muayenehanesi Cedars-Sinai'deydi. Nora'yı ana girişe bıraktım ve arabayı park etmeye gittim. Otopark tıklım tıklımdı, bu yüzden park yeri bulmak biraz zaman almıştı.

Ninova

Ben yukarı çıktığımda o çoktan muayene odalarına açılan kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Ona yetişmek için koştum.

"Gelebildin," dedi Nora. "Belki beni ekmişsindir diye düşündüm."

"Hayır. Bu anı asla kaçırmam. Randevuların en sevdiğim kısmı senin önlük giymeni izlemek."

Gülümsedi. "Sapık."

Ona doğru eğildim. "Hiçbir fikrin yok. Doktor bugün seks için izin verirse biraz korkmalısın. Sana yapmak için sabırsızlandığım bir sürü sapıkça şey var."

Bir hemşire yanımızdan geçerken Nora beni susturdu. "Sakin ol."

"Bunu bu akşam da söyleyeceksin. Çünkü seni altıma aldıktan sonra uzun süre sakin olamayacak bir şeyim var," dedim sırıtarak.

Muayene odasında bir hemşire Nora'ya bir sürü kablo bağladı ve hızlı bir EKG çekti. Ardından doktoru Doktor Meachum geldi ve kalbinin sonogramını çekip kısa bir muayene yaptı. Stetoskopunu göğsünde normalden daha uzun süre tuttuğunda paniklemeye başladım. İşi bittiğinde stetoskobu boynuna doladı.

"Her şey mükemmel görünüyor. EKG temiz, sonogram şişlik ya da ameliyat sonrası anormallik göstermiyor."

Sesli bir nefes verdiğimde ikisi de bana baktı.

"Özür dilerim." Elimi kaldırdım. "Sanırım biraz gergindim."

Adam gülümsedi ve dikkatini Nora'ya vererek dosyasını aldı. "Ne kadar oldu, yedi hafta mı?"

"Taburcu olalı," diye düzelttim. "Ameliyatın ardından ise sekiz buçuk hafta geçti."

Doktor Meachum tekrar gülümsedi. "Evet, pekâlâ. Geçen hafta taktığın kalp monitöründeki değerlere baktım. Bu süre zarfında biraz yürüyüş ve hafif egzersiz yapmışsın, doğru mu?"

Nora başını salladı. "Yaptım."

"Harika. Orada da her şey mükemmel görünüyordu."

Nora bu kontrollerde gergin olan tek kişi benmişim gibi davranmayı seviyordu ama onun da omuzlarının gevşediğini görebiliyordum. "Yani normal aktivitelere geri dönebilir miyim?"

Doktor Meachum başını salladı. "Dönmemen için bir neden göremiyorum."

Birkaç dakika daha konuştular, ardından doktor Nora'ya herhangi bir sorusu olup olmadığını sordu. Nora başını hayır anlamında salladı ama ben elimi kaldırdım.

"Ben birkaç soru sorabilir miyim?"

"Elbette." Doktor Meachum dosyasını kapatıp bir kenara koydu.

"Normal aktivite derken, buna seks de dahil mi?"

Doktor gülümsedi. "Evet, dahil."

"Ayrıntılara girmek istemiyorum fakat Nora'nın güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

"Aman Tanrım," dedi Nora.

"Bir hastanın güvenliği söz konusu olduğunda uygunsuz soru olmaz. Aklında ne var?"

"Seks misyoner pozisyonla mı sınırlı kalmalı merak ediyordum, yani Nora'nın altta olduğu ve çok fazla enerji harcamadığı bir pozisyonla?"

"Hayır. Hafif aktiviteleri zaten test ettik, bu yüzden ne isterseniz yapabilirsiniz. Seks sırasında biraz enerji harcamak kesinlikle sorun değil."

"Peki ya memeleri? Göğüs bölgesinden uzak durmalı mıyım?"

Doktor Meachum gülümsedi. "Nora kaburgalarında ya da yarasında herhangi bir rahatsızlık hissetmediği sürece istediğin bölgeyi ziyaret edebilirsin."

Ninova

Ben de gülümsedim. "Onları gerçekten çok seviyorum."

"Beck!"

Doktor güldü. "Sorun değil. Uzun bir sekiz hafta oldu. Anlıyorum."

"Sekiz *buçuk*," diye düzelttim.

"Siz ikiniz keyfinize bakın. Kalp nakli, yaşamak için ikinci bir şanstır. Her anın tadını çıkarın."

Doktor Meachum çıktıktan sonra arkasından kapının kilidini çevirdim. Nora sesi duyunca başını kaldırdı.

"Ah, hayır..." Elini uzattı. "Bunu aklından bile geçirme, Cross. Burada yapmayacağız."

Elimi ensesine götürdüm. "Güzel haberi kutlamak için bir öpücük isteyecektim sadece. Ama düşünme şeklini sevdim, seni yaramaz kız." Bir an için nerede olduğumuzu unutarak dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Kendimi kontrol etmek kolay değildi. Ama ondan önce geri çekildim. Başparmağımla Nora'nın altdudağını sildim ve kapıya doğru başımı salladım. "Hadi buradan çıkalım, böylece seni başka yerlerinden de öpebilirim."

Nora'nın gözleri kapanırken altdudağını ısırdı. "Evimden yarım saat uzaklıkta bir otel odası tutsak garip olur mu? Babam yakında evde olur."

Elimi cebime atıp telefonumu aldım ve aradığım şeyi bulana kadar e-postalarımı taradım. Ardından telefonumu Nora'ya uzattım.

Alnı kırıştı, sonra mesajı okuyunca düzeldi. "Gelmeden önce rezervasyon mu yaptırdın?"

"Evet. Buradan yaklaşık yarım saat uzaklıkta, sahilde küçük bir yer. Ön sevişme olarak yolda bir tartışma yaşayabiliriz diye düşündüm."

EPILOG

Nora

Yedi ay sonra

"Sana bir hediyem var."

Beck elindeki süpürgeyi yere bıraktı ve pis bir gülümseme takındı. "Öyle mi? Ben de bütün gün hediyemi açmak için sabırsızlanıyordum."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama ben gerçek bir hediyeden bahsediyorum."

Suratını astığında gülmeden duramadım. "Burada bekle. Hemen getiriyorum."

Beck ve ben son bir haftadır her gece yeni ofiste çalışıyor, burayı yarınki büyük güne hazırlıyorduk. Fakat aylardır üzerinde çalıştığım diğer projeden Beck'in haberi yoktu. Küçük bir fikir olarak başlayıp beklediğimden çok daha fazla büyümüştü. Bu yüzden dolabın içinde, üzeri çarşafla örtülmüş bir şekilde duruyordu çünkü artık onu taşıyamıyordum. Çelik taşıyıcıyı geriye yatırdım ve doksan kiloluk eserimi yan odaya doğru ittim.

Beck'in kaşları yukarı kalktı. "Bu da ne böyle?"

Ninova

"Bu senin hediyen. Fazla heyecanlanma. Kendim yaptım."

"Merak ettim..."

Arabayı önüne bırakırken birden gerildim. *Ya eşyalarını kullanmadan önce ona sormadığım için kızarsa?* Sanırım artık bu konuda endişelenmek için çok geçti. Boş arka duvarı işaret ettim. "Oraya koyabileceğimizi düşündüm, tabii eğer beğenirsen."

Yarın Louise'in Listesi'nin büyük açılışı yapılacaktı. Ölmeden önce yapılacaklar listelerini gerçekleştirmek isteyen ölümcül hastalığa yakalanmış yetişkinlere fon ve planlama desteği sunan ve kâr amacı gütmeyen, Bir-Dilek-Tut derneği tarzında bir programdı. Beck ile yarın akşam yeni ofisimizde bir bağış gecesi düzenleyecektik. Pazartesi günü internet sitesi yayına girecek ve ofis personeli işe başlayacaktı.

"Eğer sen yaptıysan, çok seveceğime eminim," dedi Beck.

İşin komik yanı, bu sözde büyük bir gerçeklik payı vardı. Beckham Cross beni mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde seviyordu: karşılık beklemeden ve tüm kalbiyle. Bazen bu durum beni geriyordu çünkü geçen yıl geçirdiğim ameliyattan bu yana sağlığım gayet iyi olsa da başından beri ihtimaller bana karşıydı.

Yaptığım şeyi ortaya çıkarmak için örtüyü kaldırmadan önce derin bir nefes aldım. Tabela yan duruyordu, bu yüzden Beck'in onu okuması birkaç saniyesini almıştı. Her şeyi fark ettiği anda gözleri irileşti. "Bunlar çivi mi...?"

Başımı salladım. "Umarım onları kullanmamın bir sakıncası yoktur."

Kavanozundaki paslı çivileri almıştım -Louise'in Beck'e bir ders vermek için yirmi yıldan uzun süre önce bir ağaç kütüğüne çaktırdığı çivilerdi- ve onları Louise'in Listesi yazılı ahşap bir tabela yapmak için kullanmıştım. Tüm harfler ve tabelanın

Ninova

kenarındaki süslemeler bu paslı çivilerin başlarıyla yapılmıştı. Rustik bir görünümü vardı ama bana kalırsa oldukça güzel olmuştu.

Tabelaya bakarken Beck'in gözleri doldu. "Bu mükemmel. Onun hayat dersleri burada sergilenmeli. Burayı açmak için yaptığın her şeyde seninle gurur duyardı, tatlım."

"Bizimle gurur duyardı. Bunu sensiz yapamazdım."

Beck yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. "Büyükannem yaşamı boyunca bana pek çok hediye verdi ama bana verdiği en iyi hediye sendin."

Ertesi akşam büyük bir partiyle Louise'in Listesi'nin açılışını yaptık. Beck, insanlar gelmeye başlamadan önce tabelayı asmak için Jake'le birlikte erkenden ofise gitti. Benim bir *Uber* bulmam çok uzun sürdü, bu yüzden bazı konuklarla aynı anda geldim. Büyük açılış partisi aynı zamanda bir bağış toplama etkinliği olduğu için Beck bazı müşterilerini de davet etmişti. Ben geldiğimde daha önce hiç görmediğim iki yaşlı adamla konuşuyordu. O beni fark etmeden önce erkeğimin smokinli halini takdir etmek için biraz bekledim. Ameliyatımdan beri çoğunlukla birlikte yaşadığımız için onu süzmenin artık sıkıcı geleceğini düşünürdüm. Ama her nasılsa hiç öyle olmamıştı. Beckham Cross hâlâ nefesimi kesiyordu.

Dışarıdan bakıldığında göz alıcı biriydi; keskin, köşeli bir çenesi ve dolgun dudakları vardı. Uzun boyluydu, esmerdi ve inkâr edilemez derecede yakışıklıydı. İlk bakışta gerçek bir on numaraydı. Ama onu on ikiye yükselten diğer şeyler kendinden emin duruşu, gündüzleri işyerinde konuşurken kullandığı zarif üslubu ve geceleri sadece bana sakladığı edepsiz diliydi. Ve bu iki yanının yatakta bir araya gelişi... Düşüncesi bile ürpermeme neden oluyordu.

Ninova

Beck sanki üzerine dikilmiş gözleri hissetmişçesine daldığı sohbetten başını çevirdi. Odayı taradı ve bakışları benimkilere kilitlendi. Gözlerinin koyu mavi elbiseme inişini ve tekrar yukarı çıkışını izledim. Dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrıldı ve sessizce bana bu elbiseyi onun için giydiğimi söyledi. Elbette onun için giymiştim.

Beck sohbet ettiği kişilerden izin isteyerek odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Kararlı bir şekilde yürümesi ve sanki etrafta kimse yokmuş gibi bana odaklanması benim için her zaman bir ön sevişmeydi, özellikle de büyük elini ensemde gezdirip dudaklarını benimkilerle buluşturduğunda...

Öpüşmemiz sona erdiğinde başım dönüyordu.

"Muhteşem görünüyorsun." Beck alnını benimkine yasladı. "Bu rengi giydiğin için teşekkür ederim, özellikle de bugün."

Gülümsedim. "Ben maviler içindeyken senin üzgün olamayacağını düşündüm. Hem de altımda hiçbir şey yokken..."

Beck inledi. "Tuvaletlere ses yalıtımı yaptırmam gerektiğini biliyordum."

Neyse ki konuşmamız yarıda kesildi. Jake kolunu kardeşinin boynuna doladı, Beck'le hâlâ birbirimize sımsıkı sarılmış olmamızı umursamıyordu.

"Ne yapıyorsunuz bakayım?" Sırıtan yüzünü aramıza sıkıştırdı.

"Git başımdan. Meşgulüm," diye homurdandı Beck.

"Bu mazeret ofiste bile işe yaramıyor." Jake kıkırdadı. "Burada kesinlikle işe yaramaz."

Gülerek bir adım geri çekildim. "Merhaba, Jake. Bu akşam çok şık görünüyorsun."

Jake kendine özgü olan çarpık, gamzeli sırıtışını sergiledi. "Beck'ten daha iyi, öyle değil mi?"

Ninova

"O topa hiç girmeyeceğimi biliyorsun. Yine de, Maddie'nin Brownie eğitmeni dün onu grup toplantısından almaya gittiğimde beni durdurdu ve geçen hafta onu alan yakışıklı amcasının bekâr olup olmadığını sordu."

Maddie kendi başına yirmi altı rozet aldıktan sonra nihayet birkaç ay önce Brownieler'e katılmaya karar vermişti. Babasıyla birlikte rozet kazanmaktan ne kadar keyif alsa da bunu kendi yaşındaki kızlarla yapmaktan gerçekten hoşlanıyordu.

Beck gözlerini devirdi ve Jake'in göğsü biraz daha kabardı. "Kızıl saçlı olan mı?"

"Evet. Bayan Rebecca."

"Sanırım önümüzdeki hafta en sevdiğim yeğenimi izci grubundan ben alacağım."

"Senin tek yeğenin var," diye homurdandı Beck.

Jake abisinin omzuna bir tokat attı. "Görünüşe göre, birisi güzel izci eğitmeninin ona bakmamasını kıskanıyor. Somurtup durma. Bu daha fazla kırışıklığa neden olacak, ihtiyar."

Birkaç konuk daha geldi ve çok geçmeden parti tüm hızıyla devam etti. Eğlenceyi koordine etmesi için Jake'i görevlendirdiğim için memnundum çünkü bir DJ ve birkaç genç dansçı, sıkıcı geçebilecek bu günde ortamı neşeli tutmak için tam da ihtiyaç duyulan şeydi. Saat ona doğru alkol neredeyse insanların çek defterlerinde hareket eden kalemler kadar özgürce akıyordu. Şimdiden bu kadar çok para bağışlandığına inanamıyordum. Hafta başında Beck bana bu akşam bir konuşma yapmak isteyip istemediğimi sormuştu. Bu tür konularda benden çok daha iyi olduğu için konuşmayı reddetmiş ve onun yapmasını önermiştim. Müzik kesilip Beck salonun ortasına geldiğinde, bunun gerçekleşmek üzere olduğunu anladım.

"Herkes beni dinleyebilir mi, lütfen?" diye sordu Beck.

Ninova

Konuklar onun etrafında bir daire oluşturdu ve sesler kesildi.

"Bu gece gelen herkese teşekkür etmek istiyorum. Çoğunuzun bildiği üzere, Louise'in Listesi rahmetli büyükannem Louise Aster'dan esinlenerek oluşturuldu. Kanserinin nüksettiğini ve tedavinin artık hastalığını iyileştiremeyeceğini öğrendiğinde, kalan zamanını dolu dolu yaşayarak geçirmeye karar verdi. İşte büyükannem böyle biriydi. Onu durdurmak mümkün değildi." Beck kardeşine bakıp gülümsedi. "Tanrı biliyor ya, durdurmayı çok denedim. Öyle değil mi, Jake?"

"Denedin," dedi Jake. "Bir süreliğine sinir bozucu olduğun için büyükannemin gözdesi olmak çok hoşuma gitti."

Kahkahalar odanın içinde yankılandı.

Beck başını salladı ve parmağıyla kardeşini işaret etti. "Şaka yapmıyor. Her neyse, büyükannem vefat ettiğinde kardeşimle bana bir not bırakmıştı ve üzücü bir cenaze töreni istemediğini belirtmişti. Bunun yerine ölümünün birinci yıldönümünde onuruna bir parti düzenlenmesini ve hayatının kutlanmasını istemişti." Kısa bir süreliğine duraksadı, ardından gülümsedi. "Sanırım tam olarak 'Kafanı kıçından çıkarabildiğinde ve beni ağlamadan hatırladığında' demişti. Bugün bir yıl oldu ve Louise Aster'ı kutlamak için bu gece hepinizin nezaketle katkıda bulunduğu bu vakfın açılışından daha iyi bir yol olduğunu düşünemiyorum. Ancak bunun gerçekleşmesinden sorumlu olan kişi ben değilim. Çok özel bir hanımefendinin işi bu." Bakışlarını bana çevirdi. "Nora, lütfen buraya gelir misin?"

İlgi odağı olmaktan nefret ediyordum ama herkes beni izliyordu, bu yüzden salonun ortasında Beck'e katıldım. Elimi tuttu. "Büyükannem adına bu güzel mirası yarattığın için teşekkür ederim. Şu anda aşağıya bakıp gülümsediğini biliyorum. Aslında üstüne düşününce... sanırım gülümsemiyordur. Muhtemelen bunu neden daha önce yapmadığımı merak ediyordur..."

Ninova

Ondan sonraki her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibiydi. Beck tek dizinin üzerine çökerken etrafımızdaki insan kalabalığı arka planda kayboldu. Titreyen elimle ağzımı kapattım, az sonra olacakları anlamıştım.

"Eleanor Rose Sutton, sen hayatıma ömür boyu mutsuz kalmaya niyetlendiğim bir zamanda girdin. Kendime acımaktan ve somurtmaktan başka bir şey istemiyordum ama senin yanındayken bu imkânsız bir hale gelmişti. Bir mesajın bile günümü neşelendiriyor, yüzüme bir gülümseme yerleştiriyordu. Ve bu... eh, beni daha da sinirlendirdi."

Güldüm. "Gerçekten de öyle oldu."

"Sen tanıdığım en nazik, en sevgi dolu, en tutkulu insansın. İçin de dışın kadar güzel. Hayatın nasıl olduğunu anlamamı sağladın ve artık neyin önemli olduğunu fark ettiğim için ilk otuz dört yılımı sensiz nasıl geçirdiğimi bilmiyorum." Ceketinin içine uzandı ve siyah kadife bir kutu çıkardı. "Senin için mükemmel yüzüğü bulmak uğruna birkaç hafta harcadım. Bulabileceğim en büyük ve en iyi elmas olsun istedim. Ama hiçbiri doğru gelmedi. Sonra bunun neden kaynaklandığını fark ettim. Bu yüzüğün sende olması gerekiyordu."

Beck kutuyu açtığında içinde ne olduğunu hemen anladım: Louise'in nişan yüzüğü. Gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

"Sen benim en iyi arkadaşım, sevgilim ve evrenimsin, Nora. Karım olmanı hak etmediğime kesinlikle eminim ama söz veriyorum, eğer benimle evlenirsen her günümü sana layık bir adam olmaya çalışarak geçireceğim. Bana hayatın ne kadar değerli olduğunu öğrettin ve sen yanımda olmadan bir dakikamı daha boşa harcamak istemiyorum. Benimle evlenir misin, Nora?"

Eğilip alnımı onunkine bastırdım. "Ne kadar zamanımız olacak bilmiyorum."

Ninova

"İkimiz de yüz yaşına kadar yaşasak bile bu yeterli gelmeyecek," dedi Beck. "Seninle bir sonsuzluk dahi yeterli olmayacak. Ama alabileceğim her ana razıyım."

Başımı salladığım sırada gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. "Tamam."

"Tamam mı? Yani benimle evlenecek misin?" Yüzünü aydınlatan gülümseme teklifinin en tatlı kısmı olabilirdi, her zaman kendine güvenen erkeğimin güvenceye ihtiyacı vardı.

"Evet, seninle evleneceğim. Nasıl evlenmem? Bu sana âşık olan ikinci kalbim."

Ninova

TEŞEKKÜRLER

Siz *okuyucular*... Yıllar önce sadece hayalini kurabildiğim bir kariyere sahip olmamı sağladınız. On yılı aşkın süredir verdiğiniz destek ve coşku için teşekkür ederim. Birçoğunuzun hâlâ benimle olmasından dolayı onur duyuyorum ve umarım birlikte daha nice on yıllar geçiririz!

Penelope - Sinirli tarafıma kocamdan daha fazla katlanan kadın! Yang'ımın yin'i olduğun için teşekkür ederim.

Cheri - Gerçek dostluk ve kahkahalarla geçen yıllar için teşekkür ederim.

Julie - Ayak tırnaklarını boya! Fire Island'a gidiyoruz! Sonunda!!

Luna - Dostluğun ve sarsılmaz sadakatin için teşekkür ederim.

Muhteşem *Facebook* okuyucu grubum *Vi's Violets*'taki kitapları seven 25.000'den fazla akıllı kadın (ve birkaç harika erkek) - Benim için dünyalara bedelsiniz ve bana her gün ilham veriyorsunuz. Tüm desteğiniz için teşekkür ederim.

Sommer - Ne istediğimi çoğu zaman benden önce anladığın için teşekkür ederim.

Menajerim ve arkadaşım Kimberly Brower - Bu macerada ortağım olduğun için teşekkür ederim!

Jessica, Elaine ve Julia - Tüm pürüzleri giderdiğiniz ve ışıldamammı sağladığınız için teşekkür ederim!

Give Me Books'tan Kylie ve Jo - Sizden önce nasıl idare ettiğimi hatırlamıyorum bile ve umarım bunu asla öğrenmek zorunda kalmam! Yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Tüm blog yazarları - Her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Çok sevgiler,

Vi

